

לחיפוש נצחיות רוח קדשו של אור האורות הנחל נובע מקור חכמה

אבק שדה

ירחון חסידי ברסלב

שבע דנחמתא תשפ"ב | גליון 62

הלב כוסף למעיין

החיפוש והצימאון שהביאו את האברך הר"ר אפרים בידרמן לחסות בצל כנפיו של הנשר הגדול, הנסיעה לאומן תחת מניעות, והשידוך שמצא אצל השדכן הגדול

כל העולם כולו תלוי בזה

הרה"ח ר' נתן שפירא פותח צוהר לכיסופים שליוו את הנסיעות של פעם לאומן, איך צריכה להיות ההסתכלות על הקיבוץ ועל קדושת המקום, ובמה צריך כל חסיד ברסלב להתחזק לפני הנסיעה

הלב הכוסף אל המעיין

ניסים ונפלאות בהתקרבות לרבינו

יד ההשגחה העליונה שהביאה את הרה"ח ר' ניסים כלפא לעלות לארץ, לטעום מהיין ההונגרי המשומר, להקים מוסדות חינוך שהולכים בדרכו ולאורו של אור האורות

ברסלב גלובל
השער לחסידות ברסלב

סיקור נרחב מעשרות עצרות התפילה המרגשות שנערכו בכל אתר ואתר בער"ח האחרון, התקבצות הרצונות של כלליות אנ"ש, לבוא ולהיראות בקיבוץ הגדול בראש השנה בעיר הגעגועים ואמן

גאד מיין זאך

עיתון

זו נחמתינו זו תקוותינו זה תיקוננו ותיקון כל העולמות כולן

והשיחות הנוראות שיצאו מפי קודשו בחיים חיותו המדברות בשגב מעלת הקיבוץ הקדוש; לשנן את הדיבורים הברורים והנמרצים והלשונית היוקדים של מוהרנ"ת זי"ע במכתביו המלהיבים הקורא לכל שומעי לקחו עד סוף כל הדורות, להיזהר ולהתאסף ולבוא אל הציון הקדוש לראש השנה כל ימיהם לעולם.

וביותר הפליא דעה בחידושי הלכותיו, את עזוז קדושת הראש השנה של הנחל נובע מקור חכמה במקום גניזתו, אשר למרות שפעולת צדיק הדורות ותיקונו העליונים שהוא מחולל אז שגבו וגבהו מהשגתנו, בכל זאת הואיל לגלות מקצת דמקצת ממצפוניו בתורתו הקדושים, ומשם בארה התלמיד הנאמן ודלה דלה לנו והטעימנו בעשרות מהלכותיו שבספרו הקדוש "ליקוטי הלכות" מעט דמעט מנפלאות מעשיו בזה היום תחילת מעשיך.

וככל שנדבק בדבריהם, ככל שנעמיק ונהגה בהם יומם ולילה, יפתח לבנו בתורתם לכסוף ולהשתוקק ביתר שאת וביתר עוז, לשפוך שיחנו לפניו יתברך בבכיה וגעגועים, שיחוס ויחמול על שארית הפליטה בקץ הפלאות הזה, לקבץ את כל הנפשות אצל רועה הרועים, ובזכותם וכוחם יפתחו לנו ולכל ישראל שערי ציון המצויינת לרווחה לבוא בהם ברננה.

ובעומדנו בימי שבעה דנחמתא, הימים בהם מתפייסת כנסת ישראל ומתנחמת מיגונה, ישוב מנחם לנחמנו בכפליים, בהתגלות בן ומקור השמחה, לשמחנו בשמחת עולם על ראשינו בהתקבצות כולנו יחד באור פניו אצלו על ימי הכסא ראש השנה, להחיש בנסיעת כל אחד ואחד אליו את ביאת הגואל נצר מחלציו יצא לגאלנו גאולת עולמים.

"ענה וְאָמַר: הָרֵאשֶׁת הַשָּׁנָה שְׁלִי הוּא חֲדוּשׁ גְּדוֹל, וְהַיְשִׁים יִתְבָּרַךְ יוֹדֵעַ שְׂאֵין הַדְּבָר הַזֶּה בִּירְשָׁה מֵאַבְרָהָם, רַק הַיְשִׁים יִתְבָּרַךְ נָתַן לִי אֶת הַבְּרִית, שֶׁאֲנִי יוֹדֵעַ מֵהוּ רֵאשֶׁת הַשָּׁנָה. לֹא מִבְּעֵינֵי אֲתָם פִּלְקָם, בְּנֵדָאֵי תְּלַיִין בְּרֵאשֶׁת הַשָּׁנָה שְׁלִי, אֲפָלֹא אֲפָלֹא כֹּל הָעוֹלָם כְּלוֹ תְּלַיִין בְּרֵאשֶׁת הַשָּׁנָה שְׁלִי!"

(חי מוהר"ן תג)

"וְהַעֲקָר – שֶׁתְּשַׁמַּח בְּמֵה שְׂצָרֵי הַלְהוּת עַל רֵאשֶׁת הַשָּׁנָה כְּמֵה פְּעֻמִּים, וּבְמֵה שְׂאֵנִי מְקַיֵּם לְהוּת עוֹד עַל רֵאשֶׁת הַשָּׁנָה כֹּל יְמֵי חַיֵּינוּ, כִּי עֲתָה זֶה כָּל נַחֲמָתִי, וְכָל מְגַמְוֹתֵי – לְזִכּוֹת אֶת כָּל הַשּׂוֹמְעִים לְדְבָרִי, שֶׁיְהִיוּ פְּלִם עַל רֵאשֶׁת הַשָּׁנָה, הֵינִי בְּמִקּוֹם גְּנִיזַתוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל אֲדוֹנָי מוֹרְנִי וְרַבִּי, זְכָרוֹנוֹ לְבָרְכָהּ, כֹּל יְמֵיהֶם לְעוֹלָם; בְּנֵדָאֵי יִתְבָּרַךְ לִי טוֹבָה לְנַצַּח."

(עלים לתרופה (רס)

הראש השנה של רבינו הק' שוב מרעיש ארץ ומרגיז מלכות.

כל יום שחולף וכל שעה שעוברת, שמקרבים אותנו לקראת יום ראש השנה, מביאים רעדה ברבבות לבבות הפזורים בכל קצוות תבל, אלו שתשוקה אחת בוערת בליבם ובנפשם, והיא להימנות על הקיבוץ הקדוש במחיצת איש האלוקים, בעל השדה העוסק בתיקון כלל הנשמות והעולמות התלויים בהם.

זה כבר שנתיים רצופות שקיום הראש השנה של רבינו הק' במקום אשר בחר לו להיגזגז תלוי ועומד על בלימה. מאורעות בלתי צפויים המופיעות לפתע פתאום, מבקשות למנוע בכל מחיר את העליה הנכספת אל חלקת מחוקק ספון. ואחרון הגדיל התגרות מלכויות אדום זה בזה, התגרות חסרת הפשר וההגיון, המטילה מורך ופחד מסגירת וחסמת הגבולות.

לא צריך להיות נביא או בן נביא כדי להבין, להשכיל ולהפנים שההתרחשויות הללו סביב הציון הקדוש זועקות אלינו כקול קורא ומהדהד, באוזני כל בעל לב שומע, כי עיקר החפץ בנסיעה על ימי ראש השנה היא לבוא אליו מתוך התגברות החשק והתחדשות הרצון, היפך מצות אנשים מלומדה' לה הורגלנו שנים רבות.

מה מרגשים ומרטיטים היו כינוסי התפילה האדירים שהתקיימו בחודשים האחרונים במקלות עם רב, בהתכנסות יחד זקנים עם נערים לזעוק ולהריע ולהתחנן על נפשם לזכות לקיים את רצונו הנצחי לבוא אליו על ראש השנה איש לא יעדר!.

כל מי שנחכ במעמדים המרוממים הללו, חש באווירת האחריות הגדולה שהייתה מנת חלקם של כלל המשתתפים, אשר חרדו עד לעמקי נשמתם לקיימו של הקיבוץ הקדוש, והתחדשו בקרבם רגשי קודש, כיסופים וגעגועים לראש השנה של הרועה הגדול, הראש השנה שתיקון כל העולם כולו תלוי בו.

ובכן, מה נאדר היה מראה 'בת עמי שלא תחשה ולא תשקוט בצעקה', ו'תולעת ישראל אין כוחה אלא בפה' ובתפילה, כאשר בכל מקום בו נמצא מי שדבר המלך וכרוזו הגיע ונוגע ללבו, מרבים ומפצירים בשיחה ובתחנונים, בשדות וביערות ובמקומות הקדושים לפתיחת השערים, כי על כן רואים כולם עין בעין כיום, שכעת היום אין עצה ואין תבונה ותחבולה, אלא אך ורק בתפילה המשדדת את כל מערכות הטבע.

ואולם, כדי שהצעקה תצא ותפרוץ מעמקים, כדי שקדושת ראש השנה של ראש בני ישראל תחריד את מנוחתנו ותזעזע ותמוסס את קשיות לבנו עד היסוד, לידע ולהיוודע שכל קיומנו וחיותנו תלויים ועומדים בהתקבצות אצלו על ראש השנה ובריבוי הבתים שמה, זקוקים אנו לשוב ולהקשיב למאמרים

מחדש חדשים
בשיא החורבן מתעוררת הנחמה

זכוכית מגדלת
המוחק

שער השמיים
ניסים ונפלאות בציון רביה"ק

חברים מקורבים
אלילי כסף ואלילי זהב

בעקבות הרועה
תהי צדיק ואל תהיה רשע

ניצוץ של אור
לוח ראש השנה תשפ"ג

ילדים

את רבנו לא עוזבים / ספור
הטרחה שבזאת מלאכים / מאמר
בונים את ביהמ"ק / שיעשועון

20 אשרקה להם ואקבצם

סיפור התקרבותו המטלטל והמרגש של הר"ר אפרים בידרמן הי"ו אותו הוא חושף כעת לראשונה, החיפוש, התהייה, ושעות ההתבודדות הרבות שהביאו אותו להתקרב להיכלו של הנמ"ח ולידבוק בו ובאנשיו

28 הוא תקוותנו ותקוות חיינו

בראיון מרתק מסביר הרה"ח ר' נתן שפירא שליט"א היאך הדרך להסתכל על המניעות המתגברות על הנסיעה לרבינו הק', ומבהיר כיצד אנ"ש מהדור הקודם התייחסו לעצם הנסיעה, ולשמירה על קדושת המקום

36 אחזתיו ולא ארפנו

הרה"ח ר' ניסים כלפא שליט"א מגולל את המסע שהחל באלג'יר הרחוקה, דרך ההתקרבות לאורו הזך של רביה"ק, ועד להקמת מוסדות התורה המפוארים של "אהבת משה" הנודעים

44 להתפלל על הקיבוץ

סיקור נרחב ממעמדי ההוד שהתקיימו בער"ח אב בכלל תפוצות אנ"ש בארץ ובגולה, כאשר אלפים התקבצו אך ורק במטרה להתפלל ולזעוק "רצוננו גם השנה לזכות להיות חלק מהקיבוץ הקדוש"

54 מדור אידיש

אונטערן רענשים פון דעם אייזערנעם פארהאנג לאזן זיך ארויס א קבוצה ברסלב'ער חסידים פון עטליכע קאנטינענטן, אויף זייער וועג צום ציון אין אומאן

פורסם ע"י מערכת ברסלב גלובל | info@breslevglobal.com
הגליון מודפס ע"י מ.א. הפקות דפוס - כל סוגי ההדפסות במחירים זולים
לקבלת הצעת מחיר משתלמת במיוחד פנו לטלפון 052-7631367

לכל עניני אבקשה בארה"ב: 845-288-0574

חלק מהתמונות בגליון זה ובגליונות קודמים הם באדיבותם הרבה של ר' אהרן ברגר מארכיונו של חמיו הרה"ח" לייבל ברגר ומאת ר' שמואל יצחק רוזנפלד הי"ו | קרדיט תמונות: מתחדשים, הציור בשער: ר. גריזולט

יו"ל ע"י
מערכת אבקשה
טל': 02-539-63-63
פקס: 077-318-0237

©
כל הזכויות שמורות.
העתקת קטעי מאמרים,
או תמונות, אך ורק
באישור בכתב מהמערכת.

הרב ש. סופר

בשיא החורבן מתעוררת הנחמה

וכך כותב רבי נתן שם: "כשירצה השם יתברך להסתכל על עוצם רבוי הפגמים שלהם לפי קדושת ישראל כפי מה שראוי להם להיות, אז בודאי כמעט אפס תקוה חס ושלו, אבל השם יתברך רב חסד ואמת וחפץ בקיום העולם ורק הוא ידע יצרנו והיכן האדם כבוש בזה העולם, על כן ברחמי העצומים הוא בעצמו מהפך הדבר לטובת ישראל ומתחיל להשוות אותם לכל האומות, ותיכף כשמדמה ומשווה אותם לשאר האומות, בודאי הכל יודו ויאמרו בפה מלא שעדיין יש חילוק רב ונפלא כרחוק מזרח ממערב בין הגרוע שבישראל לבין הגויים, כי כנגד העכו"ם נמצא תמיד בישראל כמה שערות ונקודות טובות לאלפים ורבבות, כי אפילו פושעי ישראל מלאים מצוות כרמון כמאמר חז"ל, נמצא שדייקא על ידי שמדמה ישראל לגויים על ידי זה דייקא נתגלה ומאיר לעין כל הזכות והטוב שבהם, כי כנגד העכו"ם בודאי עמך ישראל כולם צדיקים, כי כולנו מניחין טלית ותפילין בכל יום ומתעניין ביום הכיפורים וכו'".

"ההשפלה תביא המתקה"

לא יאומן, אבל זהו מהותו של עונש הבא מידי שול אבינו אב הרחמן, מוהר"ת (בלקוטי הלכות, ראשית הגז הלכה ד') מגלה סוד מופלא מרזי דרכי ה' בהנהגת מידת הגבורה והענישה לעמו אהובו. כאשר עם ישראל מגיע לשפל של כעס מְשָׁל אין בינם לבין האומות ולא כלום. השוואה זו מולידה מיד התעוררות של לימוד זכות למעלה. אמנם עם ישראל חטא ופשע, נפל לעמקי עמקים והסתאב בחמורי חמורות, אך עם כל זה ההבדל המהותי ביניהם ובין אומות העולם זועק, הגרוע שבישראל עדיין מלא זכויות כרימון, יש בו נקודות טובות מופלאות שכל הון שבעולם לא ישווה להם, אפילו "נקודה אחת של מצוה קלה של הקל שבקלים אין כל העולם כדאי לה" (לקו"ה תחומין ו-ג), כל שכן כל הנקודות הטובות המצטרפות לאלפים ורבבות. גם מדת הדין מוכרחת לחזור ולהודות שעם כל השפלות אליה נפלו בני ישראל אולם מול הזהומא הנוראה של אומות העולם מבהיק כל יהודי ואפילו הגרוע שבגרועים באור יקרות, המרחק בינו לבין הטוב שבגויים הוא כרחוק מזרח ממערב.

ההשפלה עצמה היא היוצרת איפוא את לימוד הזכות והמתקה, לולא השפלה זו היו דנים כל אחד לפי מעמדו ומצבו שלו, שֵׁם לא היה סיכוי לשרוד מול עומסי העוונות, אך ההשפלה מעוררת את ההתבוננות בהשוואה לשפלים להם בקשו לדמות בני ישראל ואז מתעורר הצד הפוך.

הוא נמצא במצב גרוע מאוד אך סוף סוף מול הגוי מבהיקות הנקודות הטובות כלפידי אש בחשכה, הבנה זו תנסוך בו את הנחמה שעדיין ה' עמו אתו ואצלו והוא יהא בעזרו לצאת מטומאה לטהרה אם רק ישפוך תחינתו

"מי כעמך ישראל"

בית המקדש היה את לתפארתם של ישראל, הוא העלה על נס את היות ישראל גוי אחד בארץ, וכאשר גברו העוונות ומידת הדין ביקשה לכולת חלילה את הכל, עורר הקדוש ברוך הוא באהבתו העזה את ההנהגה הנפלאה הזאת, הוא השליך משמים ארץ תפארת ישראל, ביזה אותם בתכלית הבזיון "כסדום היינו לעמורה דמינו", בפועל לא היה ניתן לראות שום מעלה בהיותם בני ק-ל חי. ודווקא בזה היתה טמונה סוד הצלתם. כאשר הושוו לכאורה לשאר האומות החלה גם מדת הדין מודה על ההבדל העצום והמרחק האדיר שעל אף הכל קיים ועומד אפילו בין השפלים שבעם ישראל לבין אומות העולם. המתקה זו הביאה לכך ששוב לא הושמד העם ונותרה פליטה לבת ציון.

בחורבן עצמו היה אם כן גילוי עמוק ונשגב על עוצם האהבה השוררת בין הקב"ה לעמו, גילוי שלא היה ניתן ללמוד אותו במקום אחר, דווקא אז התגלה עד כמה הוא יתברך אינו מוכן לוותר עלינו אף כאשר אנו שקועים במדמנה איומה שכזו, דווקא אז התגלה שגם אז הוא חושב מחשבות איך להציל את עם רחומו מכליון.

זוהי סודה של הנחמה אותה אנו מעוררים דווקא אחר

החורבן, הגילוי הזה משיב נפש, הוא נותן תקווה לגרוע ביותר. אמנם העוונות גברו ללא נשוא, אך עם כל זה מן השמים מחפשים כל דרך איך להמתיק את הקטרוג ולפתוח דרך כדי שיוכלו לחזור בתשובה.

"עמו איתו ואצלו"

זו גם העצה לכל אחד, עת הוא רואה שמעשיו האיומים מקיימים אותו מכל צד, הוא נלחם ונופל בלי סוף, הכשלונות צורבים, כל ניסיון לעורר תקוה בלבו - שעדיין ה' עמו וסוף סוף יזכה לתשובה - עולים בתוהו, הנועל על עצמו מטביע כל רצון להתחיל שוב. במצב כזה עליו לעורר את ההשוואה שבינו לבין הגוי, להיזכר שעל אף שאכן כלפי מה שיהודי צריך להיות הוא נמצא במצב גרוע מאוד אך סוף סוף מול הגוי מבהיקות הנקודות הטובות כלפידי אש בחשכה, הבנה זו תנסוך בו את הנחמה שעדיין ה' עמו אתו ואצלו והוא יהא בעזרו לצאת מטומאה לטהרה אם רק ישפוך לפניו את תחינתו.

וכך מספר שם רבי נתן: "סיפר לי [רבינו הקדוש] שדיבר עם אחד שהיה קובל לפניו מאד על ריבוי מעשיו הרעים המכוערים, כי זה האיש היה חפץ מאד להתקרב לה' יתברך ולצאת ממעשיו הרעים אך בכל פעם התגברו עליו יותר עד שעברו עליו ימים ושנים הרבה ולא זכה לצאת ממה שהיה צריך לצאת, אך אף על פי כן התחזק את עצמו ביותר וחרת בכל פעם להתקרב לה' יתברך, והיה קובל מאד מאד לפניו זכרונו לברכה על עכירת מעשיו רחמנא ליצלן, והשיב לו רבנו זכרונו לברכה בחכמתו בתמימות ובפשיטות: 'אין לי עם מי לדבר', כי כבר כולו רע. ותיכף נתעורר האיש הנ"ל וענה ואמר לרבינו זכרונו לברכה, הלא עם כל זה אני מתגבר לפעמים להמשיך את עצמי לקדושת ישראל וכו'. ענה רבנו זכרונו לברכה ואמר לו, הוא מעט דמעט, ותכף אמר לו שירגיל את עצמו לילך עם התורה אזמרה לאלהי בעודי, כל זה ספר לי רבנו זכרונו לברכה והבנתי כוונתו הקדושה שדייקא על ידי זה החיה את האיש, כי כבר נפל בעיני עצמו כל כך עד

שלא היה אפשר לו להחיותו בשום דבר רק כשאמר לו שהוא כולו רע אזי נתעורר בעצמו והתחיל להרגיש מעט קדושת הנקודות טובות הנמצאים בו עדיין, כי כשאדם רואה שמעשיו אינם עולים יפה כלל רחמנא ליצלן, צריך להפוך הדבר ויסתכל על עצמו מעבר השני, היינו כאילו חס ושלום כבר הוא גרוע לגמרי וכנגד הגרוע והרע לגמרי בודאי ימצא גם בעצמו בעומק גריעותו כמה וכמה נקודות טובות ועל ידי זה יחיה את עצמו".

זוהי סודה של הנחמה אותה אנו מעוררים דווקא אחר החורבן, הגילוי הזה משיב נפש, הוא נותן תקווה לגרוע ביותר. אמנם העוונות גברו ללא נשוא, אך עם כל זה מן השמים מחפשים כל דרך איך להמתיק את הקטרוג ולפתוח דרך כדי שיוכלו לחזור בתשובה

וברשות, נוסף כאן מילה אחת על ה"בין הזמנים" ש"נפל" עלינו, ימים אלו המתחילים מימי בין המצרים הם שרשרת אחת של הכנה לימים הנוראים כמו שמבואר רבות בדברי מוהרנ"ת, [ראה לדוגמא לקו"ה ברה"ר וב"פ תחילת ה"ה: "בין המְצָרִים וְשִׁבְתָּ נַחְמוּ, ג' דְּפָרְעֵנִיתָ וְשִׁבְעַת דְּנַחְמָתָ וְתַרְתִּי דְתַיִבְתָּא, שְׁפָל זָה הוּא הַכְּנָה לְרֵאשֵׁי הַשָּׁנָה יוֹם פְּפוּרָה וְעוֹד הַרְבֵּה], ולעומת זה, ברחובות קריה אבן מקיר זועקת בימים אלו לדאבון לב לבוא ולפנק את הגוף ולמלא מאווייו לשם הנאה גרידא, ואנו חייבים להזהר מצעקת הנפש הבהמית הלוז שמסכנת את כל קיומנו, לפעמים אכן יש צורך לנוח, אולם נתינת גושפנקא למילוי מאוויי הגוף בלי תכלית מסויימת מנוגדים בתכלית למהותו של יהודי, "גוף ונפש - אומר רבינו הקדוש (לקו"מ ח"א לז) - הם בחינת אדם ובהמה, חכמה וסכלות, וצריך כל אדם להכניע החומר, בחינות מיתה וסכלות של הגוף", אין זה משחק מְבַהֶמֶת את האדם וכמוהו כמוות רוחני, היא משכיחה מן האדם את עתידו וגורמת לו נזקים שקשה לתקנם.

ימי הנחמה הם ימי תשובה והכנה לראש השנה הבעל"ט ולנסייעתנו לצדיק בעזרת ה' כדי לקבל עול מלכות שמים שלמה, מתוך שמחה ותקווה, וכבר מעתה עלינו לעסוק בשמחה בקבלת עול הראויה. ///

אלילי כסף ואלילי זהב

'תאוות ממון' תופסת מקום רב במשנת ברסלב, כשעשרות דפים נכתבו אודותיה בליקוטי הלכות ובשאר הספרים. איך כל זה שייך לאברך מן השורה שאין לו שייכות עם אותם אנשים ש'רודפים אחר משא ומתן ולהוטים אחר העושר', והוא רק צריך מעות להוצאות הבסיסיות שלו?!

כבוד - לממון?!

תשובת הר"ר יהודה צבי ברוין הי"ו, בית שמש

כבר כלל מונח בידינו, שכל דברי רבינו הקדוש נאמרו מריש כל דרגין ועד סוף כל דרגין, לדרי מעלה ולדרי מטה. ואם כך לא יתכן שכל מה שנאמר בגנות תאוות ממון, מיועד רק לבעלי מסחר ששקועים עד צווארם במשא ומתן... אלא בהכרח שגם אנחנו - אנשי 'דרי מעלה'... גם לנו יש שייכות לכל זה.

נקח לדוגמה נקודה אחת וממנה נקיש לשאר העניינים; ידוע מרבינו הקדוש ומובא הרבה בליקוטי הלכות, שלא ללוות לצורך משא ומתן, אלא לעסוק בהשתדלות רק עם המעות שיש לו כעת. ברור שהוראה זאת נוגעת לכולם - לעשיר הגדול זה אכן נוגע לעסקאות בסכומי עתק, אך גם לאדם הפשוט זה שייך בסכום נמוך יותר של כמה אלפי שקלים.

ידוע המעשה על ר' סנדר טראוויצער שהיה סוחר בדים, ופעם אחת כשבדק את הסחורה שהזמין אצל מוכר הבדים, ראה שהמוכר הוסיף לו על הזמנתו את מעט הבד שנשאר בסוף גליל הבד. ר' סנדר התעקש ולא רצה בשום אופן לקחת את מעט הבד שלא שילם עליו, על אף תחנוני המוכר שהוא מאמין לו שבוודאי ישלם על כך בפעם הבאה.

אך מעל הכל, השאלה היא עד כמה חשיבות אדם מייחס לממון, ועד כמה הוא מכבד ומתייחס בחשיבות לאדם שקצת משופע בכסף.

במעשה מ'בעל תפילה' מתאר רבינו את הטעות של בני המדינה של עשירות, שהם ממש קראו בשם 'אלהים' למי שהיה לו הרבה כסף, או כוכב ומלאך למי שהיה לו קצת פחות מזה. ומי שלא היה לו ככלל כסף, היה נקרא אצלם 'בעל חיל'. למרות שזה נשמע מגוחך... גם אנחנו שקועים באותה טעות, רק בצורה קצת יותר מעודנת - אנשים רוצים להיפטר משטר מקומט שיש להם, ומעדיפים להכניס לארנק שטר חלק ומגוהץ. כשמישהו חייב להם כסף ולא

מחזיר בזמן, מעבר לחשש של ההפסד הכספי - הם מוטרדים מכך מאד, מכיוון שנקשרים לממון ממש כמו לעבודה זרה. השי"ת יזכנו להינצל מתאוה זו בכוחו של רביה"ק, אמן.

איזהו עשיר השמח בחלקו

תשובת הר"ר נחמן בורשטיין הי"ו, מודיעין עילית

'תאוות ממון' לא מתבטאת בסך המעות שיש לכל אחד, אלא כשמה כן היא - 'תאוה'. השאלה היא כמה אדם חושק ורוצה את הממון, האם הוא מתייחס לממון כאל צורך ואמצעי בלבד שדרכו יקנה את מה שהוא צריך, או שהוא מתאוה להרבות את ממונו עוד ועוד.

בתורה כ"ה מביאר רבינו יסוד עצום: התאוה לכסף נובעת מכך שבכסף מלובשים גוונים עילאין, וכל רצונה האמיתי של הנשמה הוא רק להסתכל על אותם גוונים המאירים. אך כשאדם לא תיקן את ממונו כראוי, הגוונים נעלמים בתוך המעות. במצב כזה - ככל שיש לאדם יותר כסף, זה לא מספק אותו כלל, מכיוון שאותם גוונים הנמצאים בממונו נחשכים, והוא רק תאב כל הזמן לעוד ממון.

העצה לבטל את התאוה והתשוקה לממון היא, שהאדם ישמח בחסדי ה' ובטובתו שהשפיע עליו. שיבין שמצד הדין לא מגיע לו כלום, וכל מה שיש לו, הכל ניתן במתנת חנם אע"פ שבאמת לא מגיע לו. כשהאדם שמח בגדולת וחסדי הבורא, הוא זוכה שהגוונים שבממון יאירו לו והכסף שיש לו אכן יספק אותו, וכמו שכתוב במשלי: "איזהו עשיר השמח בחלקו".

כשאדם חי כך, הוא ניצל מאחד ההטעיות הגדולות שיש ב'תאוות ממון' - התחושה שיש להרבה אנשים ש'כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה', והיא היא הגורמת לאדם לחיות כדרך העשירים והנגידים ולבזוז על כך ממון רב, וכפי שזועק על זה מרה בליקוטי הלכות 'לא כן ה'רשעים שיהם ב'הפך מ'כל זה - ת'כף פ'ש'יש לו א'יזה מ'מון הוא מ'לביש ע'צמו ב'מלבושים ש'אינם ר'אויים לו ל'פי מ'מונו, ו'על-י'די זה ח'סר לו ע'תה יותר מ'בתחלה, ו'ק'ש'מ'רויח עוד מ'מון יותר מ'תחיל ל'קנות לו כ'לי כ'סף ו'מ'ר'ג'ליות ו'ת'כ'ש'יטין, ו'ה'פ'ל ב'כ'פ'לי כ'פ'לים מ'כ'פי ע'רפו, ו'על-י'די זה ח'יו מ'רים ו'מ'ר'ג'ים ת'מיד, ו'ה'פ'ל מ'חמ'ת ג'ס'תם ה'רע - כ'אלו כ'ל ה'ע'ש'ר מ'גיע ל'הם ל'בד.

אבל כשאדם מבין שלא מגיע לו כלום, הוא שמח בכל מעט ממון שהשי"ת משפיע לו, ובכך הוא ניצל מהתאוה והרדיפה אחר הממון ואחר צורת החיים המדומה של אותם שרק נראים כמאושרים. ולהיפך, הוא זוכה לתקן את ממונו שיהיה ממון דקדושה שבו מאירים הגוונים עילאין. ///

כ'ר'ט'א'י'ס'י'ם ל'א'ו'ל'א'ן כ'ח'י'ל'א'ן!
באימות?
 לא י'כ'ו'ל ל'ה'י'ו'ת'

פרטים בעמ' 51

"עשיתי מה שמוטל עלי, עשה מה שעליך"

כשרביה"ק הבטיח את הבטחתו הנוראה למי שיאמר את ה'תיקון הכללי' על ציונו הקדוש, הוא גם הציב לכך גם תנאי - 'רק מעתה יקבל על עצמו שלא ישוב עוד לאוולתו ח"ו'. מה הכוונה בתנאי הזה? האם אדם מן השורה שיודע שלא יעמוד בקבלה כזאת אכן לא יזכה להבטחת רבינו ש'יתאמץ לאורך ולרוחב להושיעו'?

תשובות ניתן לשלוח למספר פקס: 077-3180237 או להקליט הודעה בקו המערכת: 02-5396363 ניתן לשלוח גם שאלות בנושא ההתחזקות

**השאלה
לחודש
הבא**

הרי הפעולה הראשונה הנדרשת, מבין כל בר דעת, הינה המחיקה

המוחק

חוויות העבר שלנו ושלל הידיעות שצברנו בימי חיינו. מהם הוא מקים - בעזרת י"ג מידות, גזירה שווה, היקש וכו' - את דעתנו, אופיינו, אישיותנו. ואת יחסנו לכל הסובב אותנו - חברינו, אויבנו, רבותינו ואפילו הבוית"ש בכבודו ובעצמו.

וכיוון שהאדם קרוב אצל עצמו, נקל לו, למדמה ליקח את דמות האדם עצמו - כפי שהוא - המדמה עצמו, בנה אותה כנ"ל, ולהשתמש בו, בדימוי זה, כדגם ומודל ראשוני, ממנו יגזור גזירה שווה, ידמה ויציר את זולתו. דמותו של האדם עצמו היא המושכל הראשון שלו ועליה הוא בונה ומלביש את כל דמויות הסובבים אותו כנ"ל. הוא - הוא - כוח המדמה - עושה זאת במהירות הבזק עד שאיננו שמים לב כלל, שלדמות שצצה בראשנו, קדם תהליך מורכב של הדמיה, השוואה והסקת מסקנות. וכיוון שאיננו שמים לב לתהליך הזה המתרחש במוחינו, אצל"ש שאיננו מודעים עד כמה הוא מטעה, שגוי ומשובש. אנו מקבלים אותו - את המושכל הראשון שלנו - כתורה מסיני (הלכות בב"ה ד"ג) כאמת מוחלטת, חלק בלתי נפרד מהווייתנו, שלא יעלה על הדעת לערער עליו, קל וחומר לא לבטל אותו ואפילו בפני שכל הצדיק. נדמה לנו, שכמו שאי אפשר לחתוך אבר מגופינו, כך א"א לבטל את המושכל הראשון הזה, הוא עצמיותנו ממש.

העצה היעוצה לחילוצינו מלפיתת המדמה, נמצאת בשיחה שאמרה רבינו הק' בדרכו לאומן להסתלק שם, כחצי שנה לפני פטירתו. שיחה, שאם נדון לפי מספר הפעמים שמוהרנ"ת חוזר עליה ב"עלים לתרופה", והכתרים שהוא קושר לה, הרי שראויה היא ללא ספק ליקרא: אם כל השיחות: "גאט איז גרויס מען ווייסט גאר ניט סע טראגן זיך אויף דער וועלט אַזעלכע זאכן מען ווייסט גאר ניט" [השם יתברך גדול מאוד ואין יודעים קלל נעשים דברים פארו בעולם אין יודעים קלל] (חיי מוהר"ן ס"ו)

זה השער לה' - השער לביטול השכל. השלב החסר לנו בתהליך הפיכת שכלנו לשכל הצדיק ממש בבחינת "כמוני ממש", בעטיו של חסרון זה, איננו מצליחים להגיע לביטול הנכון.

מה שקורה אצלנו, עפ"ר הוא - שכאשר אנו שומעים ולומדים את דברי הצדיק, אנו חפצים בכל לב ליישם ולקיימם, אך איננו נותנים לב להקדים ולסלק מתוכנו

שבחי מוהרנ"ת ומעלותיו רבו מלפרט - גאונות, קדושה, ענווה... הלא מיום עומדו על דעתו, כבר דבק במידתו של רב - גדול האמוראים, לבלי הבט מחוץ לד' אמותיו. חד בדרא היה בכל ענייניו. אמנם מעלה אחת הייתה בו שמולה התגמדו כל שאר המעלות כולן. מעלה עילאה, הבאה לידי ביטוי מושלם במשפט, אותו ניסח מוהרנ"ת ז"ל בעצמו: "כשהתקרבתי לרבינו זצוק"ל, עזבתי את שכל עצמי לגמרי. כאילו אין לי שום שכל כלל. וכשמעתי דיבור מרבינו - קיבלתי חתיכת שכל. עוד דיבור - עוד חתיכת שכל". "האב איך מיינ שכל אין גאנצען אוועק גילייגט ... נאך א דיבור - נאך א שטיקעל שכל". (שי"ש"ק תרל"ד)

מוהרנ"ת הקדוש ז"ל, נשמה חדשה וטהורה - קלט ברגע אחד את האמת לאמיתה והטיב עימנו לדורות, בהצביע לפנינו ציון ותמרור לאמור - כזה ראה וקדש. ואכן, מיום התקרבו לרבינו ועד היום, תאוות נפשו של כל חסיד ברסלב הוא - הביטול האמיתי לצדיק - הוא הנחשק הגדול מכל. אלא, שכגודל מעלת הנחשק - כך גודל המניעות (ליקו"מ ס"ו). השכל הזה, שאותו אנחנו חפצים להניח ולהשליך, מתגלה כבעל משקל כבד מאוד להרמה והשלכה, חמקמק כצלופח וקשה אפילו לזיהוי.

מה עושה את הדבר החיוני מכל, קשה כ"כ להשגה?

כדי לענות על השאלה, הכל כך מהותית הזו, עלינו להקדים ולדייק מה בדיוק עלינו לבטל? רלוי"צ ז"ל רגיל היה לשאול: הרי מוהרנ"ת, בבואו אל רבינו, כבר היה כלי מלא וגדוש בתורה ועבודה. האם היה עליו להשליך את כל אשר צבר עד כה? ודאי שלא לזה הייתה כוונתו.

קצה החוט לפתרון החידה, טמון בצוואתו הבלתי רשמית של רבינו הק' - תורה "תקעו תוכחה". המעמיק בדבריו הק' יוכח, כי "הדבר" אותו אנחנו מתבקשים לבטל - הינו פעולת כוח המדמה שלנו. והדבר שבפניו אמור המדמה להתבטל - הדבר שאמור למלא את החלל שיווצר עם הביטול - הינו רוח הנבואה של הצדיק.

המדמה, יש לדעת, כשמו כן הוא - מדמה מילתא למילתא. וע"י מידה זו הוא בונה את דעותינו ומחשבותינו - כשאבני הבניין שלו הינן: זיכרונותינו,

מה שקורה אצלנו, עפ"ד הוא - שכאשר אנו שומעים ולומדים את דברי הצדיק, אנו חפצים בכל לב ליישם ולקיימם, אך איננו נותנים לב להקדים ולסלק מתוכנו את רשם המדמה

את רשם המדמה. משל למה הדבר דומה? לתלמיד הכותב בשקיקה ושקידה את דברי תורתו של רבו במחברתו, אבל עושה זאת... על גבי דבריו הכתובים במחברת.

הרי הפעולה הראשונה הנדרשת, מבין כל בר דעת, הינה המחיקה. (מח"ק בגי' נחמ"ן שם רבינו הק'. לרמז כי לא יתכן לקבל את אוצרו הטוב, ללא מחיקה קודמת ללימודו הטוב). והכלי המוחק, שנתן לנו רבינו לצורך זה, הינו השיחה הנ"ל: "ה' גדול ואין יודעים כלל". חובתנו, א"כ לשננה שוב ושוב, להתעמק בה, להפנימה ולהטמיעה - "איני יודע כלל. כלל לא!" עד שנגיע להכרה הברורה שכל תחושותינו וכל הרגשותינו ודעותינו, בפרט בנוגע לסובבים אותנו, הינן פרי המדמה כנ"ל, ואינן נשענות כלל על ביסוס ראיתי והוכחה. אלא, רק על פי חיקוי הדוגמא המוכרת לנו כלומר אנו עצמנו כנ"ל.

נסכים - על שני עמודים הביטול עומד והשכל נופל:

א. שימת לב לקיומו של מושכל ראשון והכרה, כי למרות טבעו להתייבב ראשון במחשבתנו וזריזות רבה, בכל זאת הינו שקר מוחלט.

ב. מחיקתו ע"י השינון והשכנוע כי איני יודע כלל, מלבד אשר יאמר לי הצדיק ברוח קדשו.

מסובך? ע"י דוגמא יתבאר הדברים היטב ב"ה: אדם שבטבעו הינו חסר סבלנות ומתקשה מאוד להקשיב לדברי זולתו. דבריהם עליו לטורח, בלתי נסבלים בעליל - אדם זה, כאשר יעמוד בפני הצורך לשפון את שיחו ולשטוח את בקשתו לפני רבו, או חברו, יתקשה מאוד לעשות זאת. מדוע? כי כוח המדמה שלו יגרור לו - לנחש ולנבא את העומד לקרות בפניו, לצירי ולהעריך בדימויו את האדם, אותו הוא עומד לפגוש, על סמך מאגר הנתונים שלו הנשען על דמותו שלו בעצמו כנ"ל. והוא, כאמור חסר סבלנות לפטפוטי הזולת, מן הסתם, כמושכל ראשון, ידמה וירגיש שהוא מטריח את המאזין ויתקשה מאוד לפרש שיחתו. כי בדמיונו, כל בני האדם, אינם אוהבים להקשיב לצרות זולתם. זה המושכל הראשון. וזה כמובן טעות היכולה להיות קריטית בנזקה, בפרט בבואו לשפון שיחו לפני הצדיק או אפילו לפני בורא בשעת ההתבודדות.

ימצא א"ע מתקשה מאוד לפתוח פיו. כי בדמיונו, כשם ששיחת הזולת הינה למשא עליו, כן שיחתו היא אך למותר ולטורח על הבורא ח"ו. כמובן שהוא שוגה ברואה וההיפך הגמור הוא הנכון כמובא בדברי חז"ל לרוב: שהקב"ה מתאוה לתפילתנו, אפילו לתפילת הערער. וביותר בשיהר"ן (ע): "כי פְּשָׁאֲחָד מִיִּשְׂרָאֵל הוֹצִיָה לְדָבָר עִם הַשָּׁמַיִם יִתְבָּרַךְ, לְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ, אֲזַי הַשָּׁמַיִם יִתְבָּרַךְ מִשְׁלִיךְ כָּל עֲנָנָיו וְכָל הַגְּזֵרֹת שְׂרוּצָה לְגִזְרֵי ח"ו, וְכָל הַעֲסָקִים שֶׁלֹּו שְׂהוּא יִתְבָּרַךְ עוֹסֵק בָּהֶם כְּבִיכּוֹל, וְהוּא מִשְׁלִיךְ הַכֹּל וּפּוֹנֶה עֲצָמוֹ רַק לְזֶה הָאִישׁ שְׂרוּצָה לְדָבָר עִמוֹ וְלְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ לְפָנָיו, לְבַקֵּשׁ מֵאֵתוֹ שְׂיַעֲזָרְהוּ לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ".

כולנו חכמים, מכירים ויודעים את הדברים הללו ובכל זאת בשעת מעשה - "ויצא הראשון...", משתלט על ישותנו המושכל הראשון - איננו מצליחים לבטל את דעתנו בפני שכלו האמיתי של הצדיק ולמעשה - אנו מתקשים לפתוח פינו בתפילה והתבודדות.

והפתרון הוא, כאמור - "ה' גדול ואין יודעים כלל, היינו כלל כלל לא!"

כח המדמה שלנו, אבי ההיגיון המשובש הנ"ל, מורשה לפעול כל זמן שאנו מגדירים את עצמנו כיודעים, חכמים, דעתנים. בשדה הזה הוא פורח ומשגשג, אבל רק תכריז ותסכים שאינך יודע כלום, מיד הוא מתקפל ומוקבל באהבה את דעותיו של מי שכן יודע, היינו צדיק האמת שרק הוא יודע באמת את דעתו ית' "ומי ש'יודע קצת בידעתו יתברך, הוא יודע שעקר התענגוים והשעשועים של השם יתברך הוא רק ש'אנחנו מעולם הזה השפיל נגדל ונקדש שמו יתברך, וזהו עקר התענגוים והשעשועים של השם יתברך, כמו שכתוב: ואבית תהלה מגושי עפר מקרצו חמר וכי; כי השם יתברך יש לו שרפים וחיית ואופנים ועולמות עליונים, שהם עובדים אותו יתברך, ואף על-פי-כן עקר התענגו והשעשוע שלו - כש'עולה למעלה העבודה של עולם השפיל הזה. ///

כולנו חכמים, מכירים ויודעים את הדברים הללו ובכל זאת בשעת מעשה - "ויצא הראשון...", משתלט על ישותנו המושכל הראשון - איננו מצליחים לבטל את דעתנו בפני שכלו האמיתי של הצדיק ולמעשה - אנו מתקשים לפתוח פינו בתפילה והתבודדות. כאמור ה' גדול ואין יודעים כלל, היינו כלל לא

סדרת מאמרים מיוחדת לעורך לבנינו בגעגועים למקום מנוחת קודשו של רבינו הק' במיוחד לאור המניעות המתגברות על הנסיעה וההשתטחות

נסים ונפלאות בציון רבינו הק'

שנים ארוכות נמנעה הישועה הזו מכלל ישראל יען כי גבה טורא, ומסך של ברזל הפריד בינם לבין ציונו הקדוש, אבל, בחסדי ה', בבוא העת, שוב נפתחו השערים, ושוב נתגלה עוזו כוח הבטחתו הנ"ל

נעלם, אם כן, ונשגב מדעתנו הקטנה, מה ראה על ככה לשנות מזדרכו, לפרוץ את חומת האיסור, ולפעול נס גלוי כל כך ותדיר כל כך של ישועה למקשות לילד לדורי דורות, וללוותו בהצהרת נצח: "פעלתי אצל השי"ת - מקשה לילד ביז קומט צו מיר".

רלוי"צ ז"ל היה רגיל לספר כי באומן בזמנו, היה הנס כל כך גלוי, ידוע ומפורסם לכל, עד שאפילו המתנגדים החריפים ביותר, בעת שנזקקו לישועה למקשה לילד, היו - משגרים בסתר, מחמת הבושה, שליח לציון רבינו הק' ומיד היה יוצא קול: "מזל טוב" ("ואם לעוברי רצונו כן, לעושי רצונו עאכ"ו")

שנים ארוכות נמנעה הישועה הזו מכלל ישראל יען כי גבה טורא, ומסך של ברזל הפריד בינם לבין ציונו הקדוש, אבל, בחסדי ה', בבוא העת, שוב נפתחו השערים, ושוב נתגלה עוזו כוח הבטחתו הנ"ל. ובדידי הווה עובדא - בשנת תשנ"א - השנה הראשונה בה התקבצו אלפים להתפלל עימו יחד ברננה (בתשמ"ט הגיעו 260 חסידים, בתשנ"ג - 1300 ובתשנ"א - 3000), ב'ז תשרי, נולד בני למזל טוב. אך קדמו לכך ייסורים קשים מנשוא. זה עתה שבתי מאומן,

כשבשעת ליל מאוחרת כשעתיים אחר חצות, צלצל הטלפון מבית החולים ובאנחות קורעות לב הודיעוני כי המצב חמור ביותר וכבר הופיעו, לדברי הרופאים, סימנים המלמדים כי סכנה לחיי הילד ואימו יש בכל רגע של עיכוב. אימה ורעד אחזוני. בעודי משתומם, נפל בדעתי בס"ד זכרון הסגולה העתיקה, אשר שנים רבות לא נעשה בה שימוש. אך זאת יש לזכור, כי בשנה המדוברת, טרם נראו בארץ מכשירי השיח רחוק נטולי החוט של ימינו. והדרך היחידה להתקשר, עם הנמצאים מעבר לים, הייתה באמצעות טלפון קווי, אשר חוגה לו עגולה, אותה, נדרש המתקשר, לסובב ספרה אחר ספרה ולהמתין בסבלנות לשובה אט אט למקומה הטבעי. אוקראינה השתחררה זה עתה מעול השלטון הסובייטי (זמנית מסתבר) וגם היא אחזרה חבלי לידה מחדש, שהתבטאו בדלות ועניות (זה כמובן לא מנע את תושבי אומן מלהפקיע את מחירי האירוח באופן מזעזע ולדרוש עבור לינת לילה לא פחות מדולר שלם!). לאו בכל ביתא שכן אז מכשיר טלפון. אנ"ש חזרו, איש לביתו, מיד אחר ר"ה והעיר אומן התרוקנה ושמה כליל מחסידיה. כיצד יכולתי, איפוא להעביר את בקשתי הבהולה לתפילה? בהשגחה מופלאה סיבב ה' כי בדירה, בה לנתי בימי הקיבוץ, בקומה הראשונה של בניין הקומות הסמוך לציון, לנו עמי כמה מחבריי, שנמנו על צוות מארגני הקיבוץ ולצורכם הותקן, בדירתנו קו טלפון אמיתי, אשר גם אנוכי עשיתי בו שימוש לצורכי קשר עם המשפחה. בחסד ה' עלי, זכרתי את המספר. אך עדיין לא ידעתי אם מישהו מדיירי הבית התעכב באומן. ושוב - בהשגחה פרטית - הורמה השפופרת. לדברי העונה, תפסתי אותו, ליד הדלת, שניה לפני שיצא מהדירה אל הציון הק'. קיצורו של דבר - לא עברו יותר מכמה דקות ושוב צלצל הטלפון מבית החולים - "מזל טוב בן" התבשרתי בשמחה - זה עבד!

כמדומני שהייתי זו הפעם הראשונה, מאז ירד מסך הברזל על הציון - כחמישים שנה לפני כן, שכוחו והבטחתו של רבינו למקשה לילד, באו לידי מעשה וכמובן התגלה שליחו של הנס, לא נס. כאמור, אין עמנו יודע עד מה ומה נשתנה נס זה מכל הנסים שליו לא חלה ההסתרה. אמנם הבקי מעט בספרי רבינו, יודע כי רבו מספור התורות בהן מוזכר ומבואר סוד הלידה וקישויה (ליקו"מ כ"א, ל', ב' ח"ב ועוד רבים). בכתיב האר"י (שער הכוונות פסח) מובא

ביותר התגלה עוצם גדולת קדושתו, מעוצם היראה והקדושה שהיה מכניס בכל מי שזכה להתקרב אליו, וכל מי שהיה מדבר עמו בדרך התקרבות, היה נתמלא יראה וקדושה והיה מתלהב מאד מאד להשם יתברך

נוראות סודה של ההיא איילתא המקשה בלידתה עד שבא אותו נחש ונשיך לה. סוד נורא, שנאנס האריז"ל לגלותו ע"י הפצרת מהרח"ו ז"ל ונענש באובדן נפשות ר"ל. בליקו"ה חשף מוהרנ"ת, בכמה מקומות (נט"י לסעודה ו' מ"א, מנחה ז' פ'), מעט מנפלאות סודו של מאמר זה ולימד כי עיקרו מרמז על גאולת כנסת ישראל, התלויה ועומדת בתפילתו של צדיק הדור, המלקט ומקבץ נפשות נידחות מבטן הנחש ומעלה אותן בעיבור עד שמעוררם לכסוף אל ה' ולצעוק אליו באמת. ולבלי ליפול מכל ההווה ועתיד לעבור עליהם. מדברים אלו ורבים אחרים, מתנוצץ לנו מרחוק, כי עומק לפנים מעומק, יש בעניין המקשה לילד, ועדיין אין איתנו יודע פשר דבר.

עכ"פ מופת זה, של המקשה לילד, היה, כאמור יוצא מן הכלל. כי בעוד שערי החכמה, בחיי רבינו הק', נפערו לרווחה, שערי נסים, לעומתם כמעט ננעלו. אמנם מיד אחרי הסתלקותו, הושוו השערים. הציון הקדוש התגלה, לא רק כנחל נובע מקור חכמה, אלא גם כמעייין המתגבר של ישועות ונסים לאלפים. הדברים היו כל כך מושרשים ומוחשים אצל אנ"ש, עד שראבר"ן ז"ל לא חשש להצהיר ולומר כי: "בציון של רבינו, כשמתעקשים פועלים". רלוי"צ ז"ל היה מסביר כי אין הכוונה ח"ו לדחוק את השעה ולהתעקש בדעתו כנגד השי"ת. זה, כידוע איסור חמור המוליד כעס ועצב בלב, אלא כוונתו היא להתעקש כנגד עצמו, להתחנן ולהפציר שוב ושוב ברחמים ובתחנונים ללא ליאות ועייפות ואז וודאי יפעל. יעידו אלפי ורבבות המשתטחים על קברו - כמדומה שאין אחד מהם שאינו נושא באמתחתו סיפורי ישועות. וכבר אסף איש טהור מאנ"ש, בשנים הראשונות לפתיחת הציון,

סיפורי מופתים והדפיסם מידי שנה בספר שעורר רבים וטובים ליעד אומנה. עד שגאו המים והתרבו הנסים (והחובות על הוצאות ליקוטם והדפסתם) ובטלה היוזמה וחבל, כי פרסומי ניסא ופרסום שם הצדיק כזה אין בנמצא. (מאידך איכא למיחש, שמא תפילת צדיק כי מופתיו, אשר עשה, ישכחו מלב, היא הגורמת).

אם נלך ע"פ ההסבר המובא לעיל להסתרת הנסים בחיי רבינו עקב הכרח הבחירה, נוכל אולי להבין כי גילוי המופתים אחר הסתלקותו, מלמד שהסתלקותו ז"ל והעלמתו הפיזית מעינינו, בתוספת גשמיות הדור, השלימו את הנצרך להבטחת קיום הבחירה, על אף גילוי הנסים.

ועדיין לא נגענו במופת העיקרי הגדול והמופלא מכל, שכדברי מוהרנ"ת, לא נראה ולא נשמע לו תקדים: "ביותר התגלה עוצם גדולת קדושתו, מעוצם היראה והקדושה שהיה מכניס בכל מי שזכה להתקרב אליו, וכל מי שהיה מדבר עמו בדרך התקרבות, היה מי שיהיה, היה נתמלא יראה וקדושה והיה מתלהב מאד מאד להשם יתברך בהתלהבות חזק מאד, אשר לא נראה כזאת מעולם, שע"י דיבורים בעלמא יתלהב האדם כ"כ לעבודת השם יתברך. ואי אפשר לבאר ולספר זאת בכתב כי אם מי שזכה לראות זאת בעיניו". (הקדמת ח"י"מ הנ"ל)

טוב להודות לה' שאף אנוחנו כולנו פה היום כולנו חיים, זוכים לראות זאת בעינינו מידי שנה בשנה בעלותנו ציונו הק' אומנה, שכוחו אז כן כוחו עתה, בתוספת כפולה ומכופלת בבחינת פי שניים. ועל זאת יעיד ויגיד מאור פני השבים מהציון הק' הקורנים מהתעוררות וכיסופים חדשים לתשובה ומעשים טובים. ///

גילוי המופתים אחר הסתלקותו, מהסתלקותו ז"ל והעלמתו הפיזית מעינינו, בתוספת גשמיות הדור, השלימו את הנצרך להבטחת קיום הבחירה, על אף גילוי הנסים

בעקבות הרועה

"רועה ישראל האמתי שכלול
מכל השבעה רועים"

מפורסמים של שקר

- מאמר ב

חוזרים אל ה'מפורסמים'...

לאחר הפסקה של ששה חדשים, אנו חוזרים לבאר את סוגיית ה'מפורסמים של שקר', כשבעבר הופיעו כבר שני מאמרים: הראשון - מאמר הקדמה, והשני - מאמר בו סקרנו את תופעת ה'מפורסמים של שקר' כפי שהיא מופיעה בכתבי הקודש, החל מהתנ"ך ועד לגדולי החסידות. ועתה אנו נכנסים בס"ד לראשונה אל תוך פרטי הסוגיא, כשבמאמר זה נדבר על התנאי הבסיסי והמינימלי להיחשב 'צדיק' ולא 'מפורסם של שקר'.

בבואנו להגדיר את ה'מפורסמים של שקר', אנו מוצאים בהם - באופן כללי - שני סוגים:

אלו אשר לאמתו של דבר 'רשעים' הם, אך מפורסמים בשקר כ'צדיקים'.

אלו אשר צדיקים 'קטנים' הם, ומפורסמים כצדיקים 'גדולים'. כשבמחלקה זו רבו המדרגות, והצד השווה שבהם הוא: הם מפורסמים בדבר שאין בהם.

שני סוגים אלו מזכיר מוהרנ"ת בדבריו, וכותב:

יש אחד שמפרסם בשם 'צדיק' בשקר, או להפך, שחולקין על איזה צדיק אמת ואומרים עליו שקרים פאלו היה רשע. או שניהם צדיקים, אבל אחד גדול מחברו אלפים ורבות מדרגות בלי שעור, ואצל העולם הוא בהפך, שהקטן במעלה הוא גדול ומפרסם אצלם מאד, והגדול במעלה קטן אצלם.

(ליקוטי הלכות, ברכת השחר, ג, ט)

ובכן, בתחילה נבוא לבאר בס"ד את הסוג הראשון של המפורסמים של שקר, הלא הם: אלו המפורסמים כ'צדיקים', ובאמת אינם אלא 'רשעים'.

שכן, כפי שכבר הזכרנו במאמר הקודם, ניבאו נביאנו וחכמינו שבאחרית הימים, בעת התגברות החושך שלפני הגאולה, יהיו רבים כאלה.

ואומרים בשם הבעל שם טוב זי"ע שאמר שקדם ביאת המשיח יהיה רבנים ואדמו"רים שיהיו רשעים גמורים. ועל התמימים שלא יפרכו אחריהם חס ושלום, התפלל דוד המלך עליו השלום "שומר נפשות חסידיו מיד רשעים

יצילים, ודי למכין. וגם יתרבו בעולם שוטים ושקרנים שיסיענו להם הרבה מאד.

(אשרי האיש, להרי"ז מרגליות, דף מט)

כך שבימינו אנו, יותר מתמיד - בבוא האדם להאמין ולהתקרב לצדיק, עליו לבדוק "בשבע חקירות ובדיקות" האם אכן מדובר בצדיק אמתי או במתחזה.

וכפי שהדריכו הצדיקים:

הנה, מי שנוסע לאיזה צדיק, הוא צריך לתהות על קנקנו בשבע חקירות ובשבע בדיקות אם הוא צדיק אמת! ובפרט בעקבתא דמשיחא, אשר כבר נבא הבעל שם טוב הקדוש זי"ע בעת שהלך עם תלמידיו בדרך, והיה שם הרבה אילנות אשר היו ממלאים בעליו הרבה אשר לא יוכל לספור, והפך הבעל שם טוב הקדוש זי"ע את ראשו באילנות, ושאלו לו תלמידיו למה הוא עושה כן, והשיב הקדוש: שתדעו שבעקבתא דמשיחא יהיו אנשים שמכנים את עצמם בשם 'רבי', ויהיו מרמאים ומטעים את הבריות הרבה כמו אלו העליון.

(אור הגר, חלק עניינים נוראים, עמוד יג)

כך שיש צורך לברר וללכך ענין זה הדק היטב, למען נדע את אשר לפנינו.

וזה החלי בס"ד:

'צדיק' הוא רק מי ששומר את התורה

ההגדרה הבסיסית של 'צדיק' - וכפי שמתכוונים בפשיטות כשמשביעים את האדם כשיוצא לאויר העולם "תהי צדיק ואל תהי רשע" (נדה ל ע"ב) - היא שמתנהג ב'צדק', ושומר את מצוות התורה.

כך שהדבר הראשון אשר עלינו לבדוק בבואנו לבחון מיהו צדיק ומיהו - עוד בטרם נבוא לדון על מדרגת צדקותו, וכוחו בעליונים ותחתונים² - היא: קיום התורה הקדושה!

אם הוא מקיים את התורה בכל פרטיה ודקדוקיה, הרי הוא צדיק, ואם לאו, הרי הוא רשע.

לולא ניתנה לנו התורה, אכן לא היינו יודעים להבחין בין צדיק לרשע; אם היינו מתפעלים מהשגותיו או 'הצגותיו' של מאן-דהו, היינו ממהרים לקבוע שהוא צדיק, והיינו מתאבקים בעפר רגליו.

כי קדם מתן תורה, אף על פי שגם אז היו כמה צדיקים, אבל לא היה אפשר להבחין בין צדיק לרשע, מחמת גדל התגברות השקר שמהפך הכל ואומר לרע טוב ולטוב רע.

(אוצר היראה, תלמוד תורה, מו')

א שכן: "הצדיק נקרא 'צדיק' בשביל ה'צדק' והיושר שבו" (נתיבות עולם למהר"ל, נתיב הצדקה, פרק א). וכפי שנאמר לדוגמא על נח: "נח איש צדיק" (בראשית ו, ט). שפירושו "שהיו מעשיו בצדק, היפך אנשי דורו שהיו אנשי חמס" (רד"ק, שם, זכר ברמב"ן ורבינו בחיי, ועוד).

עד כדי כך שגם מי שיוצא זכאי בינו, מוכנה בתורה בשם 'צדיק', כמו שנאמר: "כי יהיה ריב בין אנשים וניגשו אל המשפט ושמטום והצדיק את הצדיק והרשע את הרשע" (דברים כה, א). שכן, הצדיק הוא מי שצודק, ומתנהג בדרכי הצדק.

ב מבוא זה מצינו גם אצל השם יתברך את התואר 'צדיק', כדוגמת הנאמר בספר תהילים (קיש, קלו) "צדיק אתה ה' וישר משפטך", וכן מה שנאמר "ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית" (נחמיה ט, לג), ועוד הרבה. ומשמעותו של שבח זה הוא, שהוא נוהג עם בראיו בצדק, משלם לאיש טוב כדרכיו ולאיש רע כפרי מעלליו.

ג אשר זהו כבר השלב השני בבירור סוגיית ה'מפורסמים', שגם לאחר שמתברר שאין בהם דופי מבחינת קיום התורה, עלינו לבדוק עד כמה הם אכן ראויים לאצטלה בהם מתהדרים.

ד הקטעים דלהלן הם מתוך 'אוצר היראה', שמסכם בקצרה את דבריו של מוהרנ"ת בליקוטי הלכות, הל' סימני בהמה

הרע הנמוך והמגושם, ויצרם הרע אינו אלא 'מלאך קדוש'^{טו}, עלולים גם הם ליפול ח"ו.

כי אף על פי שזה היצר הרע של הצדיקים הוא בחינת מלאך הקדוש ממש, והוא רק בחינת דינים עליונים שלא זכו עדין להמתיקם וכו', אף על פי כן גם הצדיקים שאינם זוכין להמתיק אלו הדינים ולשבר זה היצר הרע שהוא מלאך הקדוש, יכול אחר כך להתגרות בהם כל כך עד שיפיל אותם מאד חס ושלום, ויטעה אותם מה יתברך ויתעה אותם מאד, כמו שטענו אז בעגל לולי משה שעמד בפרץ והוציאם מזה וכפר בעדם. וכן עברו פהנה וכהנה על פמה גדולים, שהיו גדולים במעלה ואחר כך נפלו מאד רחמנא לצלן. וכל זאת נמשך מבחינה הנ"ל. ועל פן אמרו רבותינו זכרונם בברכה "ואל תאמין בעצמך עד יום מותך", על פן צריכין תמיד לצעק אל ה', ולסלק ולהשליך מאתו כל החכמות שמהם כל הבבלים, רק לילך באמת ובתמימות, ואז לעולם לא ימוט.

(ליקוטי הלכות, שילוח הקן ד, ו)

יתירה מזו, אנו מוצאים בתנ"ך ובדברי חז"ל: גם 'נביאים' שהיו נביאי אמת, עלולים ליפול ולהפוך לנביאי שקר רחמנא לצלן. וכמו שאמרו בגמרא:

כגון חנניה בן עזר שמתחלתו נביא אמת, ולבסוף נביא שקר. (סנהדרין צ ע"א)

ונביא שכזה, גם אם ראינו אצלו מופתים אמיתיים בהיותו נביא אמת, אסור לנו לשמוע אליו לאחר שנפל.

ואף אם יאמר:

סמוך עלי, שהרי מחזק אני על ידי אות ומופת שנתתי לך כבר.

(רש"י, שם)

אין אנו סומכים על מופתיו של פעם^{טז}, שהרי כבר נפל ונעשה נביא

^{טו} כמבואר בליקוטי מוה"ן תורה ע"ב, עיי"ש.

שקר^{טז}.

כך היה גם אצל 'עדר הנביא' אשר האמין לנביא השקר - 'נביא אחד זקן יושב בבית אל' (מלכים א יג, יא) - שבא ואמר לו "גם אני נביא כמוך" והסיתו לעבור על פי ה'. כשהסיבה מדוע שמע לו עדר, הייתה:

כי הנביא אשר השיבו, היה נביא אמת מתחלתו, והוא שאמר אליו 'גם אני נביא כמוך'. ולולא שהיה נודע אצלו שהיה נביא מתחלה, לא היה שומע לו ולא היה מאמינו, אלא שלאחר מכן נעשה נביא שקר. וכמו שקרה לחנניה בן עזר שאמרו בסנהדרין סוף פרק הנחנקין שהיה נביא אמת ולבסוף נעשה נביא שקר. (שו"ת הרשב"א חלק א סימן יא^{טז})

ועל אף שאותו נביא היה נביא-אמת בתחילתו, נענש עדר הנביא על אשר שמע לו בהיותו כבר נביא-שקר, ואכל אותו אריה ומת^{טז}.

שכן, גם נביא אמת עלול להתקלקל ולהשתבש באמונתו ולהפוך לנביא שקר, ושוב אין להאמין בו ובמופתיו הפלאיים, וכלשון הרשב"א:

אין ראוי להשען על הפלא במצוות תורה, מן התורות והאמונה. ואף אם היה נביא אמת, אפשר שנתקלקל ונשתבש באמונתו, שמקרי בני אדם רבים. וכמו שקרה לחנניה בן עזר שהיה נביא אמת ונעשה נביא שקר, ויתעה את העם בשבט דעתו ויאמר שהשם יתברך צההו ככה. ועל פן כשתתבונן ותסתכל בדרך התורה ובמה שנהגת בכלל נתינת המצוות, תראה שהקפיד הפתוב בזה הרבה.

(שו"ת הרשב"א החדשות מכת"י, סימן שסז)

וגמא נוספת לכך, נוכל למצוא בתורה עצמה, במעשה המרגלים: המרגלים, הרי היו נשיאי ישראל, כשרים וצדיקים, עיני העדה. ואעפ"כ כאשר חזרו מארץ ישראל והטעו את לבב העם, כנגד דברי משה, "היה ראוי לבני ישראל שלא יתורו אחריהם". ובזה לימדונו לדורות:

שהגם שהעשרה נשיאים עיני העדה אמרו כן, היה ראוי לבני ישראל שלא יתורו אחריהם. והוא ללמד לכללות ישראל שהגם

שהיו נביאי שקר או מנהיגים כירבעם ושאר גדולים, ויראו שנוטים מדרך השם יתברך לפי פשוט^{טז}, לא ישמענו להם כלל!

(חדושי הר"מ, מסכת גיטין, השמטות לפרשת שלח)

ומסיים:

ואפשר יהיה עוד נסיגות פאלו קדם הגאולה!

(שם)

כללו של דבר:

גם גדולים וטובים, נשיאי ישראל, נביאים אמיתיים, כהנים גדולים, וכיו"ב - אם נופלים ועוברים הם על פשטות תורת משה, גם אם העבר שלהם מפואר ביותר, אסור לנו להעמידם על חזקתם, ולומר 'גדולים היו וגדולים נשאר'. אלא כיון שסרחה, ירדו מגדולתם וצדקותם.

"אל יבקשו תורה מפיו"

גם רב גדול הנצרך לקהילתו ואנשי עירו, אם סרח - אין לבקש תורה מפיו. כדאיתא בגמרא:

ההוא צורבא מרבנן דהוה סגנו שומעניה [רש"י: שיוצאין עליו שמועות רעות]. אמר רב יהודה: היכי ליעביד? לשמתייה - צריכי ליה רבנן [רש"י: דאתריה, דהנה רבהון]. לא לשמתייה - קא מיתחיל שמא דשמאי. אמר ליה לרבה בר בר חנה: מידי שמיע לך בהא? אמר ליה: הכי אמר רבי יוחנן, מאי דכתיב 'כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא', אם דומה הרב למלאך הכי - יבקשו תורה מפיו. ואם לאו - אל יבקשו תורה מפיו [רש"י: הואיל וסגנו שומעניה, הא דצריכי ליה רבנן לאו כלום הוא, דמוטב דלא ילפי מיניה]. שמתיה רב יהודה.

(מועד קטן ז ע"א)

ואף שהיה רב המקום - כדברי רש"י דהוה 'צריכי ליה רבנן דאתריה דהוה רבהון' - לא עמדה לו חכמתו וצדקתו שלעבר,

ונידהו רבי יהודה. ולעת פטירתו, בראותו את אותו המנודה, חיך רבי יהודה, כשהוא מסביר את חיובו ושמתו ואומר לו:

לאו בדידך מחייבנא, אלא דכי אזלינא להווא עלמא בדיחא דעתאי דאפילו לגברא כותך לא חניפי ליה!^{טז}

(שם)

ומשם פסק הרמב"ם להלכה:

הרב שאינו הולך בדרך טובה, אף על פי שחכם גדול הוא וכל העם צריכין לו, אין מתלמדין ממנו עד שובו למוטב, שצאמר "כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא", אמרו חכמים: אם הרב דומה למלאך ה' צבאות, תורה יבקשו מפיהו. אם לאו, אל יבקשו תורה מפיהו.

(רמב"ם, הלכות תלמוד תורה, פרק ד הלכה א)

וכן נפסק בשולחן ערוך:

הרב שאינו הולך בדרך טובה, אף על פי שחכם גדול הוא וכל העם צריכים לו, אין למדין ממנו עד שיחזור למוטב.

(שולחן ערוך, יורה דעה רמו, ח)

וכבר כתבו הפוסקים שאסור לנו לילך בדרכו של רבי מאיר אשר "תוכו אכל קליפתו זרק", ולמד מרבו 'אחר' גם לאחר שיצא לתרבות רעה, מפני

שבזמן הזה אין דעת שלמה שתקרא גדול להתיר לו ללמוד מחכם רשע, שדוקא רבי מאיר שהיה שלם בדעת ובידיעה הוא שהתר לו הדבר, שאין לחוש ודאי שילמד ממנו רשעו ... לזה סתם רמב"ם לאסור ללמוד מהרב שאינו פמלאך, בין לגדול בין לקטן, כי הדורות נתמעטו, ואין לנו התר זה אלא ברבי מאיר וכיוצא. וצא ולמד מדברייהם ז"ל שאמרו: אם הראשונים פמלאכים וכו'.

(אור החיים, פרשת ראה, עה"פ שמור ושמעת)^{טז}

סוף דבר הכל נשמע:

התנאי הראשון של 'צדיק' הוא שאינו 'רשע'... אינו עובר על שום מצוה ממצוות התורה, ועל שום פרט ודקדוק מהלכותיהן.

כא שוב, ההדגשה: 'לפי פשוט'. שכן, אם דבריהם של אותם מנהיגים הם כנגד התורה ע"פ 'פשוט פשוט' של הגמרא ופוסקים, אסור לנו לשמוע להם.

כב סוד ענין 'דומה למלאך ה' צבאות', ראה בליקוטי מוה"ן (תורה לא, ותורה לג).

ומן הענין לציין לפירושו הנפלא של ה"שמוח ישראל" (פרשת שלח) שהרב צריך להיות דומה למלאך במהותו, שהוא בעצמו אינו כלום וכל תפקידו למלא שליחות, ועל שם שליחותו הוא נקרא. ורק רב כזה שאין לו משלו כלום וכל עניינו רק להעביר תורת ה' בהתרתה, רק הוא יכול להשפיע על תלמידיו שומעי דבריו ולרפא נגעי לבבם.

כג ומוזה מוכח דהוה גברא רבה, וכמו שכתב שם רבינו חננאל: "ואמר רב יהודה בעידנא דשכיב בדיחנא דאפילו לגברא רבא כי האי לא חניפי ליה".

כד וכן כתב הש"ך, ותיירך עוד דאנן לא סבירא לן להלכה כר"מ. וז"ל: "הוי ליה להרמב"ם וסייעתו לחלק בין גדול לקטן וי"ל דסבירא ליה כמ"ש התוספות שם וז"ל והא דריש פרק בתרא דמ"ק דשמתוהו כו' איכא למימר דקטנים הוי דגרסי קמיה וחיישי' דלמא ממשכי עכ"ל, אם כן חזינו דאף בימי הש"ס היו קטנים, וכל שכן בזמן הזה שכולם נחשבים קטנים כמ"ש אם ראשונים בני אדם או כחמורים ולא כחמורים של רבי פנחס בן יאיר כו' ואם כן בזמן הזה אין חילוק. והגאון אמ"ו ז"ל תירץ דס"ל מדקאמר ר"ל ר"מ קרא אשכח כו' משמע ר"מ סבירא ליה הכי ואנן לא קיי"ל כוותיה, וכה"ג כתבו התוס' והרא"ש ושאר פוסקים בפרק קמא דחולין (דף י"א) גבי ר' מאיר לא אכיל בישרא כו' ע"ש והיינו דקאמרי התם בשי"ס דקודשא ב"ה לא קאמר שמעתתא משמיה דר' מאיר הואיל וגמר שמעתתיה מפומיה דאחר ע"ש" (שי"ך, יו"ד סימן רמו ס"ק ח). ועיין עוד ביברכי יוסף' שם.

סיפור התקרבותו
המפעים של האברך
הנלבב הר"ר אפרים
בידרמן הי"ו // החיפוש
והגעגוע, הדרך הארוכה
אל נקודת האמת
והמניעות העצומות סביב
הנסיעה לר"ה // "ואומר
לך בדמיך חיי"

פורסם ע"י מערכת ברסלב גלובל | info@breslevglobal.com

ישראל הלוי

"עֵד שֶׁמִצֵּאתִי"

"דע לך כי הרבה

עמל ויגיעה היה לי עד שקרבתיך, וקצת תוכל להבין ולהרגיש בעצמך כמה ניסים שנעשו למענך כדי שתתקרב", במילים אלו מבטא רבי יצחק ברייטער הי"ד באגרת "התעוררות להתבודדות" את הנפלאות הרבות לצד ההרפתקאות השונות המתדפקות על פתחו של מי שמבקש להטעים את נשמתו ממנו הנחל נובע. במערכת 'אבקשה' ביקשנו לשוחח עם האברך היקר ר' אפרים בידרמן הי"ו ולשמוע ממנו מכלי ראשון את השתלשלות מסעו האישי.

על פלגו מים

בטרם ניגע בסיפור ההתקרבות עצמו, נבקש לשמוע מעט על המקום בו גדלת והשורשים בהם אתה נטוע?

"משיח יספר לכל אחד מה שנעשה עמו בכל יום", פותח ר' אפרים בחן, "את הסיפור המלא ויכל לספר רק המשיח בעצמו, כעת, בזמן הסמוך לגאולה, נוכל לגעת רק בראשי פרקים בקצרה, ובעיקר לנסות ולהוציא נקודות חשובות 'למעשה', כאלו המסוגלות לעורר את הקורא לעבודת ה' ולהתקרבות חדשה לנשמת הצדיק.

"אפתח בכמה מילים על משפחתי ואשתדל לגעת במספר נקודות ציון ואבני דרך, כאלו שממבט לאחור היו עובדי 'תחנות מעבר' בדרך להתקרבות לרבי, וכמו שמוהר"ת מתבטא בלשונו הק': 'חשבת מרחוק להטיב אחריתי וקרבתני' (לקו"ת ב' תנינא), כלומר: 'הששית' כבר מסבב עם האדם סיבות ועניינים מאז ומקדם על מנת לקרבו אליו יתברך. ובכן, נולדתי בירושלים עיר הקודש, למשפחה נפלאה ומיוחדת במינה. משפחתי הענפה משתייכת כבר מספר דורות לאחת החסידיות המפורסמות בירושלים, ושם ספגתי מראות רבים של עבודת ה' והתלהבות אש קודש בקיום המצוות וכפי שארחיב בהמשך. 'בהיותי בן חמש שנים, נחלה אבי מאוד. הוא אושפז רבות ובהגיעי לגיל שמונה הכביד חוליו עלי, עד שלמגינת לב נלקח אל בית עולמו. באותה תקופה דומה כי עולמי חרב בעדי, איני מאחל לאף יהודי את החוויה הקשה הזו, להתיתם מאב בגיל כה צעיר. במקביל, רצה ה' יתברך לנסות את משפחתי בניסיון נוסף וגם אחי הי"ו נחלה לפתע במחלה מורכבת מאוד. כתוצאה מכך ילדותי התערערה שוב ושוב, והאמת, שלולא אמי תחי' אשר בעוז ובגבורה

אימצה את רוחי, מי יודע היכן הייתי היום. במבט לאחור איני יודע מהיכן שאבה את הכוחות העצומים הללו. במסירות נפש נטלה על עצמה את עול הפרנסה ולחמה את מלחמת הישרדותה. הודות לה זכיתי לגדול בבית של יראת שמים ובריאות הנפש, שכן היא אשת רוח - כזאת היכולה להלך כנגד רוחו של כל אחד מילדיה, וממש השקיעה את כל כולה לחזקו ולאמצו בגשמיות ורוחניות.

"אחד הדברים הבולטים שהכניסה בנו אמי, היה מידת האמת. עניין זה היה נר לרגלה ועל כך הייתה מוכנה למסור את נפשה. דבר נוסף שהזכירה בנו אמי תחי': עזות דקדושה. אומץ וחזק לב לא להתפעל מאחרים. בהמשך ראיתי את הדברים באור רחב יותר במשנתו של רביז"ל על הפסוק 'אחד היה אברהם' שכדי להיכנס לעבודת ה' באמת, צריך האדם להיות כמו אברהם העברי, אשר כל העולם נמצא בעבר אחד והוא בעבר שני.

"למעשה, כאשר אני נזכר בימי הילדות, לא אוכל שלא להזכיר את סבי היקר, אב אימי, ר' אלימלך איזק ז"ל. תקצר היריעה מהכיל את דמותו המיוחדת ואת אמונתו היוקדת. סיפרו לי שכאשר חתנו ר' הלל חזן ז"ל נפל מגג הבניין ונהרג, אזי לאחר מסע הלוויה, כאשר עלו כולם אל בית האבלים, נכנס סבי בחטף לחנות "עץ הזית" במאה שערים וקנה חתיכת עץ גלופה, עליה חרט את המילים הבאות: "תמים תהיה עם ה' אלוהיך" (דברים יז, ג), התהלך עמו בתמימות וצפצה לו, ולא תחקור אחר העתידות, אלא כל מה שיבוא עליך קבל בתמימות, ואז תהיה עמו ולחלוך (רש"י שם). וכך כאשר לוח העץ בידו נכנס הביתה ואמר לבני המשפחה: 'נכון, הכאב הוא איום נורא, בכינו ונבכה עוד ועוד, אבל בכל זאת אין לנו שום שאלות על ה'". מאז, הוסיף וחזר על משפט זה בכל עת.

בהיותי בן 12 שנים, נפטר סבי. ואז הרגשתי את יתמותי בכפל כפליים. הכאב היה גדול אך אמי תמיד עמדה לצדי, חובשת ומרפאת, מעודדת ומגדלת באבה".

החיפוש מתעורר

כיצד המשיכו חיך מאותו מקום של התחזקות?

בהגיעי לגיל 'ישיבה קטנה' רצתה אמי תחי', בשונה מאחיי הקודמים, שאלך ללמוד בישיבה 'כלל חסידית', ולא בישיבה של החסידות אליה

השתייכה המשפחה. ואכן בס"ד התקבלתי לאחת הישיבות הטובות ביותר בירושלים. למעשה, הייתה זו הפעם הראשונה שנעתקתי מאזור הנוחות שלי, ומהמראות הרגילים עליהם גדלתי. התחלתי להכיר בחורי חמד יקרים מכל מיני סגנונות ומחסידיות נוספות, זה גרם לי להבין שעל מנת לקבל תחושה של יציבות ויחודיות, עלי לחתור ביתר עמקות אחר משנתה של החסידות ממנה הגעתי.

"בתקופה הקרובה אכן העמקתי ביסודות החסידות, למדתי קצת יותר על הדרך, המנהגים, הסיפורים המיוחדים על צדיקי השושלת, ובעיקר השקעתי בקשר אישי עם האדמו"ר. כך יצא שבכל הזדמנות הייתי נכנס בקודש פנימה להיוועץ ולהתברך. כתוצאה מכך נוצר מצב מעניין, שכל אימת שהתעוררה לעיתים שאלה בין הבחורים "שלנו", הייתי אני השליח לשאול את האדמו"ר. כל הדברים הללו נתנו לי הרגשה טובה ומילוי רוחני של ממש.

"בישיבה קטנה, לא הכרתי כל כך בחורים מחסידי ברסלב. אך כעת אני נזכר לטובה בחבור מיוחד, נכד וצאצא של הצדיק מטשונביל בעל 'מאור עיניים', שאביו התקרב לברסלב. עם הזמן נרקם בינינו קשר טוב ומיוחד, מאוד התפעלתי מהכנות שלו. הייתה בו מין אמת פנימית שגרמה לי לרצות לדבר עמו עוד ועוד. פעם דיברנו באריכות על עניין הנקודות הטובות שיש בכל יהודי ולבסוף אמר לי שזה ע"פ תורה רפ"ב. משום מה האותיות הללו נחרטו לי עמוק בלב, אך לא עשיתי מכך עניין. "כאשר סיימתי את ה'ישיבה קטנה', המשכתי לישיבה גדולה.

עברה תקופה נוספת והבחור עליו ספרתי לעיל עמד להתחתן, ביררתי את האפשרויות להגיע לאולם ואמרו לי שמוציאים אוטובוס מטעם 'מורשת הנחל'. התיישבתי בין הנוסעים ובדרך נעמד אחד וחילק לכולם תפילה ל"ב על ריקודים בחתונה. הדבר היה בעיניי לפלא גדול, תפילה על הריקודים, מי בכלל חשב לעשות מכך עניין בפני עצמו ועוד עם הכנה ותפילה... "במשך החתונה שנערכה בבין הזמנים של חודש אב, שרו את השירים של ראש השנה, והייתה בחלל האולם מין התלהבות לא נתפסת. אחד מהרוקדים הסביר לי שיש במעגל מספר מקורבים טריים שכוספים מאוד להגיע לאומן בפעם הראשונה (היו אלו ר' מתתיהו לידר ור' מגדל פיין).

"בישיבה גדולה כבר הכרתי יותר חסידי ברסלב, מתוך הגוונים הרבים שהיו בישיבה. היה קשר תמידי וספונטני בין הירושלמים לברסלבר חסידים. אהבתי את העליזות ואת הקלילות בהם קיבלו כל אחד מבני הישיבה. הרגשתי שיש להם חן מיוחד אאך לא עשיתי עם ההרגשות הללו שום עובדא למעשה.

על דעת הצדיקים האמיתיים

כיצד התרחש החיבור הראשון שלך עם ברסלב?

כשחזרתי לישיבה לקיבוץ א' בחודש אלול תשע"ג, התחלתי ללמוד בחברותא בבקאות עם בחור ברסלבר, הוא היה מגיע אלי כל יום בתחילת הסדר, ואומר לי בתמימות חידושים על תורה ו' בליקוטי מוהר"ן. תמיד האזנתי לו בהתעניינות, עד שאחר כמה ימים שאלתי אותו: "מי זאת תורה ו' שיש עליה כל כך הרבה חידושים?", והחברותא מיד סיפר לי על הליקוטי מוהר"ן, שאינו ספר של מימרות קצרות או ווארטים על פי תורת הבעש"ט זיע"א, אלא תורות שהם בניינים שלמים המושגות על יסודות, שלבים וקשרים נפלאים. הוא גם גילה לי שמלבד התורה עצמה יש גם את התפילה שעליה. ואפשר גם להתבודד על כל מה שנאמר שם.

כמה שזה יכול להישמע פשוט וברור, לי זה היה כמו חידוש של פעם בחיים. אותו חברותא גם סיפר לי שהוא קודם-כל עובר על התורה במהירות כמה פעמים, אומר עליה את

האמת שבאותה תקופה לא ממש התחברתי לתוכן, אבל עצם הרעיון תפס אותי חזק מאוד, לראות שני בחורים צעירים איך שכל אחד הולך עם התורה וחי על פיה. הפלא הזה נכנס לי לעצמות

עוד התבודדות ועוד בירור. ר' אפרים בראשית התקרבותו

התפילה ואז מתחיל לעיין לאט לאט. ממילא גם מתחדשים חידושים ודרכים נפלאים הנוגעים ממש לחיי היום יום. הייתה לו גם חוברת חידושים מהרה"ח ר' משה קרמר שליט"א.

"במקביל לאותו עסק שהיה לי עם החברותא, ישב לפנינו בהיכל הישיבה בחור ברסלבר אחר שהלך עם תורה אחרת, תורה קנ"ה המדברת על אריכת אפיים. היה מרתק לראות אותם מחליפים חידושים האחד עם השני, הוא אמר לו מתורה ו' והשני מספר על הבנה חדשה בתורה קנ"ה. האמת שבאותה תקופה לא ממש התחברתי לתוכן, אבל עצם הרעיון תפס אותי חזק מאוד, לראות שני בחורים צעירים איך שכל אחד הולך עם התורה וחי על פיה. הפלא הזה נכנס לי לעצמות.

לאחר ראש השנה - תשע"ד, חזרו כל בני החבורה של ברסלב לישיבה ב"אורות" גדולים. ההתלהבות שלהם שבתה את ליבי ואני נזכר איך שבעשרת ימי תשובה של אותה שנה, הייתי באחד מקברי הצדיקים ובפעם הראשונה בחיי אמרתי שם תיקון הכללי.

אחרי סוכות, קמנו כמה חברים ונסענו לקברי צדיקים בצפון. אני וזכר איך עלינו במדרגות הרבות של בית החיים בצפת, ולפנינו הלכו שני הבחורים הברסלבים שהוזכרו קודם, והם, כאילו היו בעולם אחר, דיברו בכזו התלהבות על התורה הנלמדת מתוך הליקוטי מוהר"ן. הראשון על תורה ו' והשני על תורה קנ"ה. הלכתי אחריהם ולידי היה בחור נוסף מחסידות אחרת. הקשבנו להם ואז הוא אמר לי: "נו, אפרים, צריך ללמוד מהברסלבר איך ללכת עם דפי גמרא כל היום". הנהנתי לו בראש, אבל הרגשתי שהתורות של רבי נחמן הם יותר מסוגלים לעניין הזה.

"בתחילת זמן חורף של אותה שנה סיפר לי החברותא שלי, על סדרת שיעורים ששמע לאחרונה בעניין "תודה והודאה". משום מה, תפס אותי מאד כל העניין הזה של 'להודות לה', וככה מצאתי את עצמי יוצא לחורשה הסמוכה לישיבה ופשוט עומד ומודה לה'.

"אחרי כמה ימים שעשיתי כך, סיפרתי זאת לחברותא שלי והוא אמר לי: "אם אתה כבר מדבר עם ה', אולי כדאי שתאמר זאת על דעת הצדיקים האמיתיים?" ואני בתמימותי, התחלתי לומר כך. באופן טבעי הייתי אמור להודיע על הרעיון הזה, אך כשאדם מרגיש בנפשו חיסרון והוא מבקש את מה שמעבר לקיבוץ הרגיל של מסלול החיים, הוא מוכן לקבל בתמימות גם מושגים חדשים, אף כאלו שבימים כתקנם היה בורח מהם כמטחוי קשת.

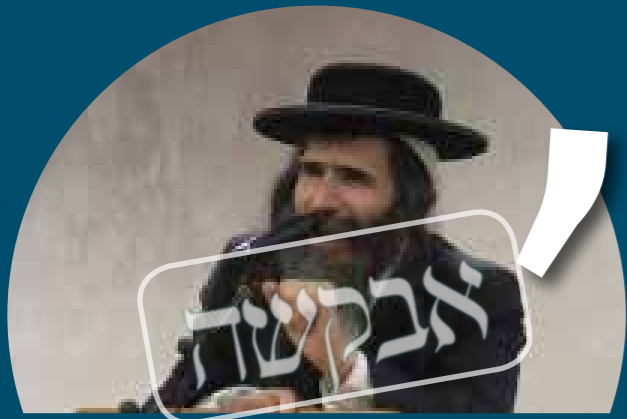
בני החבורה חיקונו כל הזמן. בני החבורה בריקוד עליו

אזכרה, אזכרה

אזכרה

זכרון

כל כך

עתיד הראש השנה
הקרוב ובא לוט
בערפל ויחד עם
המוני התפילות
והבכיות חפצים
אנו לדעת מהי
התכלית של אותם
מניעות וכיצד
נתמודד אתם
בדרך הנכונה ||
שיחה מיוחדת
של התחזקות
והתעוררות עם
הרה"ח
ר' נתן שפירא
שליט"א
מבני ברק
הפותח בפנינו
צוהר לעולם של
געגועים וכיסופים
|| ממניעות
לנעימות

פורסם ע"י מערכת ברסלב גלובל | info@breslevglobal.com

בנימין גולד

אולם ה"חלום המציאותי" יוזר היה להגיע עכ"פ פעם אחת בהיים לאוזן ד' אמות קדושות ומקודשות, תל תלפיות, אליו עיני אלפי חסידים ברסלב היו נשואות מאז ומקדם

לכאורה היינו צריכים לשאול את הבעל דבר; ישנם הרי כל כך הרבה מצוות ומה אכפת לך שכמה יהודים יסעו לר"ה לאומן? אך רואים שהייטב היטב חורה לו הדבר הזה, כי הרי שם המקום המיוחד לת"ק ונשמות ישראל וכו' וא"כ וודאי שראוי שכל ידיעה תגרום להתרגשות ונכונות, מתי אבוא לידי ואקיימנה, מתי אבוא ואראה וכו'.

אף שלפי המצב כעת נראה שנצטרך לכדי מסירות נפש בכדי להגיע לאומן, אך לכאורה בתקופתו של מוהרנ"ת, על אף שהתגורר במרחק לא גדול מאומן, היו המניעות קשות הרבה יותר מהיום. רק דמיינו לעצמכם כיצד נראית נסיעה בסוס ובעגלה אפילו רק במרחק שבין טשהערין לאומן, או רק את המרחק שבין טולטשין לברסלב וכו' הרי זה ממש בבחינת "כל עצמותי תאמרנה". מכל שכן כאשר לרוב אנ"ש משך הנסיעה היה ארוך יותר, וממילא קשה הרבה יותר ולמרות זאת אף אחד לא התלונן שזה גורם לו "חלישות הדעת".

על כל פנים, צריכים לנו לזכור היטב ש'כל העולם כולו תלוי בר"ה של רבינו, ועל אף שאין לנו מורגלים בדורנו זה בנסיעות מפרכות עלינו לזכור שבוודאי אף הנסיעה המפרכת והקשה ביותר משתלמת וכדאית, וגם המאמץ הגדול ביותר כדאי למען ההגעה לאומן בר"ה.

נוכל ללמוד עניין זה מעט מתוך שיחת מוהרנ"ת שאף אם הדרך הייתה מחופה בסכנים ובחרבות, הייתי רוחש על ידי ורגלי נוסע לאומן ר"ה. בשנים ההם המציאות בשטח הייתה מעין זאת, שהיה צריך להיזהר בכל רגע שלא לפסוע בטעות על אחת החרבות שבדרך. אם היו אלו המניעות מצד משפחתו, וכן שאר המקורבים וכו' (כמבואר קצת בעלים לתרופה ועוד מקומות) ואם במעברי הגבול הקשים שהיו צריכים לעבור הרבה מאנ"ש גם אז, וכו'. עלינו להאמין ברבי נתן, שזכה לדעת דבר או שניים משגב קדושת התיקונים שפועל רבינו בר"ה. ואל לנו להיבהל ממניעות שנצטרך לשובור כדי לזכות אליו.

בנוסף, עלינו לשים לב לכך, שגם כיום, כאשר כל 'קושי קטן' לנסיעה לאומן מזעזעת אותנו לגמרי, אך לדאבונו, כאשר אדם נופל באיזה 'תאוה' אין זה מזעזע אותו. הרי זו היא מציאות איומה, ועליה בלבד היה לנו לכתת רגלנו במדבריות וביערות, לבוא לציון הק' באומן, ולבקש שיתחנן לבבנו להכיר את האמת; ממה צריך להזדעזע, וממה לא צריך להיבהל ואפשר לומר: "בדיל ויעבור..."

ולגבי עצם המניעות, הרי "לפום צערא אגרא" ועל נסיעה כזו עם מניעות, יהיה השכר כפול ומכופל, בפרט ע"פ מה שגילה רביז"ל על המניעות שמטרתן להגביר את החשק, מה נאמר ומה דבר!

בין שמיים לארץ, או גרוע מכך כאשר לא נודע עדיין מקומם איה. נוצר כיום מצב, שאדם שעדיין לא מסודר עוד בהיותו כאן בא"י במאת האחוזים, עם מקום הלינה, מקום לסעודות, וכרטיס כניסה למקווה, הרי שהוא כמעט ולא יכול להתרכז וליישב דעתו בעת אמירת ה"תיקון הכללי" בציון.

חשוב מאוד לשנן ולזכור שיש לנו ללמוד ק"ו מאותם הנוסעים לאסוף ממון עבור נישואי צאצאיהם וכי"ב מעבר לים. אם אלו נוסעים עבור ספק גדול. ספק אם יצליחו מזוודותיו להגיע ליעדם, ספק אם ימצא מיד את האכסנייה שהובטחה לו. ספק אם יצליח לפתוח את ליבותיהם וכיסיהם של נדיבי עם, וספק אם בכלל יאבד את כספו שם על איזה שטות או טעות, וכן גם אם אכן ירוויח ספק האם ישתלם לו הדבר מבחינת בריאותו שנפסדה ע"י קושי וטורח מלאכת קיבוץ המעות וכו' ובכל זאת עינינו הרואות את המטוסים המלאים לארה"ב, דבר יום ביומו... על אחת כמה וכמה שעלינו להתחזק, להתמודד עם כל המניעות שעוברות עלינו, כי בוודאי שווה וכדאי ביותר להשקיע במלאכת איסוף הטפסים הנכונים, וכן בכיתות הרגליים מטרמינל לטרמינל, וממעבר גבול אחד למשנהו וכו', הכל בכדי לקבל רווח וודאי ומוחלט, רווח אמתי ונצחי! שהרי כל אלו הנוסעים לצורך ממון נוסעים על הספק, ואילו אנו נוסעים לרבינו שהוא וודאי, והוא מוציא אותנו מכל קליפת עמל"ק בגימ' ספ"ק.

וא"כ מבוארת ממילא התשובה לשאלה, כי אם אמנם בוודאי יש דברים שיש לתקנם, שאף אם אין אנו יודעים חשבונות שמיים החוש מעיד שהא בהא תלייא, מה שהתגברו כ"כ המניעות בשנים האלו-תלוי בכמה דברים. אך כשנזכור שכן התנהלו פני הדברים רבות בשנים, חוץ מהתקופה של השנים האחרונות, ממילא לא נבהל מהמניעות!

מרעידה את הלב

<< רואים אנו בשנתיים האחרונות, כמו גם בשנה זו, כיצד כל ידיעה מעניין 'אומן ראש השנה' מרעידה את לבבות אנ"ש, ורואים בחוש איך עיניהם כלות לעניין זה כל היום. ונפשנו בשאלתינו, האם יש בסיס נכון להרגש הזה השבוע בדמם של ברסלב'יר חסידים, ואם כן, האם ראוי לכל אחד לנהוג כך, או שיש לראות לתקן ולסלק את ההרגשה הזו מהלב? >>

בשנים האחרונות, מאז החלו המניעות סביב עניין הראש השנה, יכולים אנו לראות בברור כיצד מתקיים מאמר רביז"ל שהעולם כולו תלוי בראש השנה, כשכל מאורעות העולם סבים סביבו, לדוגמא: הקורונה שהתחדשה והשפיעה על הנסיעה לאומן, ואף שהיו מניעות ליראי ה' גם בכלליות בעבודת ה', בכל זאת, לעניין הר"ה ראו בחוש איך שהפריע הדבר באופן מיוחד לסט"א.

בחיים לאותן ד' אמות קדושות ומקודשות, תל תלפיות, אליו עיני אלפי חסידי ברסלב היו נשואות מאז ומקדם. רק בכדי להשיג אשורת כניסה, היו אנשים נדרשים להמתין לרוב למעלה מחודש ימים! וביתיים, כל אחד המתין, והתפלל. היה זה ממש מילתא דפשיטא, שההגעה לאומן איננה מילתא דפשיטא, בדרך הטבע. אי אפשר לתאר את הבכיות, ואת הרצונות שהיו לכל אחד בכדי שגם הוא יזכה להגיע.

וכאשר האישור המיוחד כבר הגיע, שום מניעה לא עניינה את הנוסע הזוכה כקליפת השום! כל אחד היה משלם ממיטב כספו אלפי דולרים, בלי גוזמא, ולבד מה שהזויל זהב מכיסו, היה עליו להתרוצץ ולנוע בין נמלי התעופה הנוכריים של אירופה, טרמינל אחר טרמינל. מתל אביב לוינה, ומשם למוסקבה, ולפעמים בדרכים ארוכות וקשות בהרבה. ואם כן ראשית כל צריכים אנו להודות לבורא עולם, על כך שבשנים האחרונות הדרכים נפתחו באופן נפלא, וזכינו בזכות ובכוח התפילות של ה"דורות הראשונים" שהיו "מצפים לראותה" לעיר הגעגועים, וכך, מדי שנה בשנה, התווספו עוד כל מיני שכלולים ושיפורים שהפכו את הנסיעה לקלה ופשוטה יותר ויותר.

אך זאת בוודאי, שלמרות ההצטרפויות הגשמיות המרובות שהיו באמת נצרכות אז לנסיעה, אם בסכומי כסף גבוהים, אשרות מיוחדות, טפסים וכו' (שהמניעות בשנתיים האחרונות הזכירו במעט...) הראש לא היה מונח כלל בפרטים הללו! כל עיקר המחשבה עסקה בדבר אחד; מי יתן לי אבר כיונה... זה היה כל ה'הלוק ילך', וכל הדיבורים ושיחות החברים בין אנ"ש.

כולם ידעו זאת, שכשאחד רוצה וחושק לחונן את אדמת הציוה"ק עליו לפתוח את שערי הדרכים בעזרת המפתח המרכזי והחשוב ביותר; תפילה, תחנונים, וגעגועים. בדרך אגב, השתדל כל נוסע להשיג את הסכומים האסטרונומיים, וכן את טפסי הביורוקרטיה המתישה, וכו' אך כל זאת בדרך אגב לגמרי... וכפי שראו זאת במוחש אצל זקני הרה"ח ר' שמואל שפירא ז"ל, וכן אצל הרה"ח ר' שמואל הורוויץ ז"ל. וכפי שהתבטאה הרה"ח ר' נתן ליברמנש שליט"א א בהבחל"ח בשעתו כאשר נפתחו שערי ציון הנעולים; שתפילותיהם של הזקנים מהדור הקודם, שענייהם היו תולדות כל היום אל הציוה"ק, ועיקר עסקם היה בזה היא אשר גרמה לפתיחת השערים, גם עבור מי שאינו הגון ואינו כדאי כמותם.

לא לאבד את היישוב הדעת

כיום, התרגלנו לנוחות היחסית שבנסיעה, כך שכל בלבול קטן ביותר, כבר טורד לחלוטין את כל מנוחת הנפש ויישוב הדעת. אף אם לא נולדל למשל בעוצמת ה"מניעה" וכאב הראש שגורמת לאדם העובדה, כגון שצרו תרמיליו, המזוודה והתיקים, לא הגיחו מהמסוע האלקטרוני בקיבב לאחר הנחיתה, ומשמעות הדברים שאם לא יתרחש נס של ממש הרי שהוא יאלץ להסתדר עם מינימום של פריטי לבוש, מצרכי מזון, ספרים וכו' - וכמובן שאין זאת "מניעה" פשוטה כלל, אך אם כל זה לפי רוב המניעות שבדור הקודם, גם מניעה גדולה מזו, לא הייתה מוציאה את האדם מדעתו ומשלוות נפשו.

כל אחד היה משתדל באותם ימים לזכור בעיקר שמטרת הנסיעה הק' הלא היא ההגעה לציוה"ק, ואם אני בגופי כבר כאן, ואם שק העצמות הגיע ב"ה בטיסה, ולא נשכח או עוכב אי שם, מה לי לבוא בטרוניות ותלונות, וכ"ש לאבד את השמחה והחיות מעצם הנסיעה? אך לפי מוחות האנשים בדורנו זה, אי אפשר להעלות על הדעת אפשרות כזאת, של ר"ה שמח ומלא חיות, בזמן שהמזוודות נמצאות

<< מה ההסבר של כל המניעות הגדולות והעצומות שיש לחסידים ברסלב בכדי להגיע לאומן בימי ר"ה הק', זו השנה השלישית ברציפות? >>

בחסדי ה' עלינו, זכינו כשלושים שנה, שהנסיעות לרביז"ל היו קלות ופשוטות כפי שלא היו מעולם. מרגע היציאה מהבית, ועד ההגעה לציון הקדוש היו חולפות פחות מתריסר שעות, כאשר הנסיעה התנהלה למישרין, וזה פלא עצום בפני עצמו, שנגיע אליו בהמשך. למעשה המניעה העיקרית שהציב הבעל דבר בשנים אלו, היא מניעת הממון, ולעיתים רחוקות מניעה מבני משפחה, או משגיחים בישיבות וכו' שניסו להניא את לב הנער, או האברך מלהגיע אל הציון באומן.

"מניעות" נוסח תש"נ, ו"מניעות" נוסח תשפ"ג

אמנם, אם נחזור מעט יותר אחורה, אף לאחר שנות השלטון הקומוניסטי שהיה במלא עוזו, בתקופה של לפני פחות משלושים שנה, הרי שהעניינים התנהלו בצורה אחרת לחלוטין. היה זה דבר פשוט לכל בר דעת שהנסיעה לאומן איננה דבר של מה בכך. איש לא ידע מה ילד יום, וממילא גם אם ה"חלום הנכסף" היה להגיע לאומן בר"ה, אולם ה"חלום המציאותי" יותר היה להגיע עכ"פ פעם אחת

אנ"ש ידעו תמיד שהם נוסעים למקום ללא שום גשמיות. הקיבוץ באומן תש"ן

צריך אך ורק לצעוק לה. אניש' בגבול בלארוס בשנת תש"פ

הכל שווה
בכדי לקבל
רווח וזדאי
ומוחלט, רווח
אמזי ונצחי!
שהרי כל
אלו הנוסעים
לצורך ממון
נוסעים על
הספק, ואילו
אנו נוסעים
לרבינו שהוא
זודאי, והוא
מוציא אותנו
מכל קליפת
עמל"ק בגימ' ספ"ק

סימן משמים לרצון

<< איך נוכל באמת להגביר את החשק ע"י המניעות שיש כיום, ולא לפטור את עצמנו שמא המניעות הם "סימן" מהשמיים, שהשנה אין צורך לנסוע ח"ו, ושלוש עליו נפשי?

פשוט וברור שעל הנסיעה לאומן זקוקים לרצונות עצומים, כאלו הבאים דווקא על ידי מניעות. הרי בתורה ס"ו, היכן שמזכיר עניין המניעות שמגבירות את החשק, קורא רביז"ל על הנסיעה

לצדיק בתואר "דבר שכל יהדותו תלויה בו!" בשנה זו יש לנו זכות מיוחדת, כאשר המניעות מתגברות שנוכל לבנות את הכיסופים באמצעות עצם המניעות.

אך מובן, שכדי לזכות לרצונות הללו, זה שייך רק אם רוצים באמת לנסוע ומאמינים בתיקונים וכו', רק אז המניעה מועילה. משא"כ מי שלא רוצה באמת ובתמימות, הוא בוודאי יראה בכל מניעה "סימן מן השמיים" שלא רוצים שהוא ייסע.

במעשה מבעל תפילה אנו רואים דבר נורא. שם מספר רבינו כיצד כל כת ביקשה לעצמה מנהיג וכו', ועל 'כת הרציחה' מספר רביז"ל שמיד עם החיפוש מצאו ילד שרצח את אביו ואת אמו רח"ל, ומיד המליכו אותו למלך עליהם. והנה כאשר אין מחפשים ומבקשים באמת, אפשר ממש "למצוא סימן מן השמיים" שרציחה היא דרך האמת ה"י, והא ראייה, שלא היו צריכים להתייגע ולחפש כ"כ כמו שאר הכיתות, אלא מיד מצאו את מבוקשם, ולאורה הרי זה סימן על הצלחת דרכם, ה' ישמרנו מדעות כאלה. אמנם כאשר אנו יודעים שהקיבוץ באומן הוא כל תקוותנו וחיותנו, וכפי שמובאים לשונות שכאלו בתורה ס"ז ח"ב על הצדיק, ובפרט בליקוטי תפילות על התורה הזו, שם מוהרנ"ת קורא לצדיק ביותר מעשרה לשונות המבטאות את עובדת היותו תקוות וישועת כל הדורות וכו', ואם כן כל עצה של הצדיק כזו תקווה וישועה היא, ועל אחת כמה וכמה בעצה שציונו להגיע אליו בר"ה שהיא למעלה מן הכל.

וכאשר נזכה להפוך את המניעות לרצונות, יתקיים בנו המשל מהתינוק שסיפר רביז"ל כי כשמראים דבר לתינוק ונותנים לו, אזי אם הוא חפץ בו הוא לוקח את הדבר. אך אם מראים לו הדבר, ואח"כ מסתירים אותו ממנו, אזי התינוק רודף אחר זה הדבר מאוד וכו' כך גם בעניין ר"ה, שהמניעות רק יגבירו את החשק, ואז מה שרק לא יהיה, ואיזה מניעה שרק לא תצמח לא ירחיקו אותו כלל, והוא לא ימצא שום "סימן מן השמיים" להפוך לרוצח, ה' ירחם.

מניעות להגביר החשק

פעם שמעתי מהרה"ח ר' יעקב מאיר שכטר שליט"א ווארט נפלא; דוד המלך מבטא את ההשתוקקות שלו אל ה' בלשון "צמאה לך נפשי וכו'" בקפיטל המתחיל: 'כאייל תערוג', וביאר: הרי כשילד קטן רוצה משהו אין הוא מתבייש משום אדם. הוא צועק, ורץ, ועושה כל מיני פעולות שונות ומשונות של עקשנות בכדי להשיג את מבוקשו. אמנם אדם מבוגר ומיושב אין נאה לו לעשות זאת, כי הוא לו לבושה וביזיון. אך אצל חיות השדה, אף על פי שהן כבר "מבוגרות", ו"גדולות" אין זה נפק"מ כלל, וכאשר הם רוצים משהו לא ינחזו ולא ישקוטו עד אשר ישיגוהו.

כך ניתן לרמז בדבריו של דוד המלך 'כאייל תערוג', שההשתוקקות והערגה לה' תהיה בשאגה וללא בושה, כחיות השדה אשר אין להם שום מחסום ובושה, ובלי חשבונות רבים אשר ביקשו בני האדם כו' (ייתכן שעניין זה מרומז בשיחת רביז"ל; רציני שתהיו כחיות הנוהמות ביער, היינו בלי בושה וחשבון מה יאמרו הבריות וכו').

חשוב להדגיש שרבינו לא מדבר בתורה ס"ו דווקא על בעלי השגה ומדרגה, אלא כך היא המציאות אצל כל אחד שדווקא המניעות מביאות את החשק. המניעה מביאה לרצון, ואם האדם חזק די הצורך שולח לו הש"י בזכות זה מניעה יותר גדולה, וממילא האדם מתגבר גם הוא ברצון חזק יותר, ושוב-הש"י מזמן לו מניעה גדולה יותר וכו' עד אשר סוף כל סוף הרצון הטוב יתגבר על כל המניעות, ובוה מבואר ההסתרה שיש לעת עתה על מקום הציוה"ק מחמת שהש"י רוצה להעלות את הדרגה שלנו באמצעות מניעות ורצונות גבוהים יותר! הש"י רוצה שנגיע לכאלו רצונות... עין לא ראתה... עלינו להבין שהמניעה והחשק הן מטרות בפני עצמם ולא טעות חלילה, זה כל האדם. הקב"ה חפץ שיעלה בדרך הזאת מדרגה לדרגה!

להבין השבונות שמים

<< הזכרתם בדבריכם, שאע"פ שאין אנו מבינים חשבונות שמיים וכו' מכל מקום כל המסתכל על האמת יעיד שיש כמה דברים לתקן שהתקלקלו בשנים האחרונות מלבד מה שהתבאר שמאז ומעולם היו מניעות, וזה עיקר העבודה וכו'.

כל אחד חייב וצריך לעשות 'חשבון נפש' פרטי, על מה עשה ה' ככה לארץ הזאת, להסתיר ולהעלים מאתנו את אור הצדיק וכו'. אך באופן כללי בוודאי שאחת הבעיות המרכזיות, היא הפיכת אזור הציון הקדוש למעין אזור "תיירות" על כל המשתמע; הן בחנויות הרבות שנפתחו במקום המשמשות לא אחת כמוזללות ומסבאות, והן מלונות הפאר שאין בהם צורך כ"כ, וכן על זה הדרך.

כאן המקום להדגיש, שאף אם אין כל בעיה הלכתית בעצם הימצאותם של מקומות כאלו בסביבת הציון, כי בוודאי שכל אחד צריך לקיים את גופו, לאכול ולשתות, ואולי אפילו לצורכי רפואה לאכול ולהירגע אף יותר מזה וכו' אך עיקר הבעיה והצרה היא, שבשנים האחרונות התחדש שנוסעים לאומן במטרה לנפוש ולבלות!

כשזו נהייתה המטרה, ולשם כך מגיעים לאומן, חשוב לעצור ולומר; לא בשביל זה הגענו וטרחנו לבוא לאומן! אם הופכים את הציון הקדוש לדבר צדדי, אז ה' ירחם! אין בעיה בעצם הרעיון, ובאמת, למה לא לשמח יהודים שטרחו להגיע עם מאכל ומשתה וכן מיטה מוצעת וכו'. אך אם כתוצאה מכך ההגעה לציון נהייתה דבר צדדי וכבדרך אגב חלילה! הלא זהו החורבן בהתגלמותו!

כיום נעשה מצב כזה, שאנשים מוכנים למכור את כל יהדותם בשביל

'כמה גרושים'... הרי רביז"ל חשק מאוד להיטמן במקום הזה, מחמת הבית החיים הק' אשר שם ונשמות הק' הי"ד שנטמנו בו. והנה לא נוהרים בעניין הקברים שם הן במקומות שלכל הדעות זה בית החיים שם, וגם במקומות שזה ספק ראוי להזהר. והנה צריך להתחזק בוה מאוד; דהרי כל מטרת ביאתנו היא לעורר ולתקן את האמונה.

כלל אנ"ש נפעמו וממש בערה בהם "קנאת סופרים" לראות איך עצרות תפילה למען קיום הקיבוץ מתקיימות בו אחר זו, עד שהייתה כל הגולה כמדורת האש ממש ב"ה, אך מדוע לא עושים די עצרות תפילה למען קדושת הציון הקדוש בכל העניינים הנ"ל.

להבדיל בין עיקר לטפל

רואים בפירוש מוהרנ"ת שכל מטרת הנסיעה היא להפוך לאיש כשר, כמו שמספר לבנו שנוסע לציוה"ק, "אולי הפעם" יעזור לו הש"י וכבר ייעשה איש כשר וכו'. דומה שנדרש תיקון גדול בדבר בסיסי ויסודי זה. אם ברצונך להביא רבים לאומן, ולשם כך הנך מוכר את התפילין! שב ואל תעשה עדיף, הנח לו לרבינו שידאג לקרב אליו את נשמות ישראל, ולא זו אף זו שבוודאי שאף לכל צרכיהם הגשמיים ידאג רבינו על הצד היותר טוב, וכמו שאמר בפי' 'שהתבונן כבר על הוצאות הדרך בהליכה ובחזרה', והוא ידאג בוודאי גם לכל אחד שימצא מקום להניח עליו את ראשו, וכן מקום לסעוד בו סעודת יו"ט... וע"ד שאמר מוהרנ"ת ארץ פסח וועט זיין, ווי נעמט מען דעם פסח אליין? (צרכי הפסח יהיה, אך כיצד לוקחים את הפסח בעצמו?) כלומר, אל תדמה בנפשך שזהו העיקר, גם אם בוודאי ראוי לנו שיהיו מצויים כל צרכי הפסח בהרחבה... ובפירוש אמר רביז"ל כי ר"ה גדול כ"כ עד שכבר אין נפק"מ "יא עסין נישט עסן, יא שלאפן נישט שלאפן" (אם לאכול אם שלא לאכול, אם לישון אם שלא לישון) וכו' וכפי שמציין המעתיק מיד, שכ"ז הוא בבחינת "לא דיברה תורה אלא כנגד יצה"ר"

החלום הנכסף להגיע לציון בר"ה. ריקודי השמחה פורצים על השמחה שזכינו להיות בקיבוץ של הרב'ה

יזם? איש מעשי?

המפתח למצד העולם אל העשייה...

יש לך רעיון? למען רביה"ק לעם שבשרות

יש לך רב חס? לעשות למען הכלל

התקשר עוד היום וצוות "את אחי" יעשה כל שביכולתו בס"ד לחבר ולקשר אותך עם האנשים המתאימים לכך ויחד נוכל לעשות המון עבור עולם התשובה...

את אחי

מרכז מידע חיבור והכוונה בעולם התשובה

02-5329617

פורסם ע"י מערכת ברסלב גלובל | info@breslevglobal.com

עוץ בחינם ילדים ובתחומים שונים // ימי עיון // שבתות גיבוש // סדנאות לבית // שיעורים ברחבי הארץ // הנחיית הורים

תפילה, חתונים, וטעויות, ר' נפתלי דובינסקי ז"ל מתייפח בציון הק' בשנת תש"ן

"כסף גדול" אצל רבינו, כתוצאה מהשקעה בשטחים ובמלונות וכו' התקיימה בו שיחת רביז"ל שאצל העשיר מקיים הש"י אחד מן השניים; או שלוקח את המעות ממנו, או שלוקח אותו מן המעות... הדבר מוכרח להיות ברור; לאומן לא באים בכדי לגרוף רווחים! אמנם, מי שכוונתו לשמיים באמת, לתועלת הקיבוץ. והרווח המזערי הוא בערך "שכר ביטול מלאכה" של מלמדים, הרי הוא בוודאי זוכה למה שכותב רביז"ל ש'הנותן צדקה לזה הצדיק מתברך מיד בכפלי כפליים כי דומה לזורע על העפר שמצמיח מיד וכו', ופשוט שאדם כזה שבאמת רוצה לעזור ולסייע כפי יכולתו לענייניו של רבינו לא מאכיל אנשים בבבילות וטריפות, או שאר מיני מאכלים שההכשר עליהם מפוקפק ביותר, כמצוי באומן רח"ל, יעזור ה' יתברך והמניעות יתבטלו לגמרי, כי הרי רבינו לא מוותר על אף נפש, אפילו נפשות כאלו שנרתעות ונבהלות מכל 'משהו' מן המשהו' של בחינת 'מניעות', שגורם להם לוותר על הקיבוץ. כאן מונחת עוד תשובה לשאלה הנ"ל איך זוכים שהמניעה תהיה רק להגביר החשק וכו' שע"ז בעצמו צריך להתפלל שיזכה שהמניעות יגבירו אצלו את החשק, ולא יהיו אצלו כ"סימן מן השמיים"...

לעובדא למעשה

<< אם ח"ו יהי שוב מניעות קשות ועצומות כמו בר"ה תשפ"א, מהו התפקיד המוטל על אנ"ש המקושרים לצדיק לעשות בעת הזאת?

האמת היחידה היא, שאין מה לעשות חוץ מכיסופים והשתוקקות עד הרגע האחרון, וההשתדלות הנצרכת בדרך אגב כאמור לעיל. ופשוט הדבר שהזכרים המפוקפקות שעל ידם מנסים אנשים לעבור את הגבול אין זה מדרך ה' ומדרך רביז"ל. יש ביאור נפלא מהאור החיים הק' על הפסוק "מה תצעק אלי" והוא מסביר את הטמון בדבריו של משה בשאלתו מה תצעק: שמה רבינו שאל "כלום יש לו ליהודי עוד דבר לעשות בעת צרה חוץ מתפילה?" זו הכוונה בפסוק מה עוד יש לאדם לעשות? רק תצעק אלי - לצעוק לה'. מי יודע, אולי הש"י רוצה שנתנהג כמו בשנה שעברה שנסעו מוקדם לאומן, אז ניצלו אנשים את הזמן ועסקו בתורה ובעבודה באופן מבהיל ונפלא, זקנים עם נערים, והציוה"ק היה מלא וגדוש בכל שעות היממה... אולי משמיים משתוקקים לעוד "אלול" מרומם ונשגב כזה, אמן.

אם ח"ו השערים ייסגרו זמן מרובה קודם ר"ה, וישארו חסידי ברסלב בא"י, היכן ראוי שהם יתפללו בר"ה? הנה למעשה זו סוגיית מורכבת בפני עצמה. ויש עניין שיזכור את כאבו ואת מצבו, ולפיכך שיתפלל עם "קיבוץ" מחסידי ברסלב. וזו הייתה המטרה בפתיחת ה"קיבוץ" בלובלין ובוורשה כאשר הדרך לאומן הייתה סגורה ומסוגרת. זקני אנ"ש דשם נתאספו לדון כיצד ישמרו את הרוח החיה של ברסלב בימי ר"ה, כאשר אין ביכולתם לבוא, והרי זה מקור החיות בלימוד הספרים וכו' לאנשים רבים בכל ימות השנה, כאשר מונח בזכרונם עדיין ההתקבצות בימי ר"ה הק'! וממילא תיקנו את עניין הקיבוץ שם. וכאמרתו של ר' שמשון בארסקי נכד רביז"ל לר' אברהם שטערנאהרץ ז"ל שהקיבוץ שערכו אנשי פולין לעצמם מועיל ויפה להם בכדי שלא ישכחו את הנוסח המתוק הנהוג אצל אנ"ש בתפילות ר"ה, וכן כדי שיתפללו במתינות. אך לגבי המקום בו ראוי להיות בר"ה פשוט שרק הציוה"ק באומן, הוא המקום הראוי, הנוכח, והאמתי, בו יש לשהות בו בימי ר"ה הק', ע"פ דעת רביז"ל. ///

פורסם ע"י מערכת ברסלב גלובל | info@breslevglobal.com

רק דמינו לעצמכם כיצד נראית נסיעה בסוס ובעגלה אפילו רק במרחק שבין טשהערין לאומן, או רק את המרחק שבין טולטשין לברסלב וכו' הרי זה ממש בבחינת "כל עצמוהי תאמרנה"

היינו שבאמת בוודאי שיש מקום לאכול וללון, ובוודאי שכיום טוב יותר מכל אותן שנים קדמוניות הנ"ל, אך אם יבוא היצה"ר בטענה, אף אתה הקהה את שיניו ואמור לו; לא בעבור זה באתי לרביה"ק! באתי עבור קיום ה"תיקון" של רביז"ל וקיום הציווי הק', וממילא עי"ז אזכה לתקן נפשי ונשמתי, ואזכה להשפיע גם שפע גשמי במהלך השנה וכו' ובדרך אגב, יהיה לי גם מקום שינה וסעודה ומקווה... זאת צריכה להיות ההסתכלות! ואל נא תדאג על אנשים אחרים! רבינו יסדר להם מקום מושב טוב, לכתחילה שבלכתחילה! וצריך להבין זאת היטב, כי אע"פ שכל אחד מאתנו משתוקק לקבל דירה מרווחת, מבלי לשלם משכנתא... אך עם כל נחיצות העניין לא ערכו עי"ז יום תפילה, וא"כ בשביל "מלון" ומסעדה? עלובים באומן, נערכו ימי תפילה כאלה??? פשוט ומובן, שאע"פ שב"ה אפשר דרא ויש את כל הצרכים הגשמיים בשפע בסביבות הציון אין שום צד בעלמא שנוסעים בשביל זה... ועיקר הדבר שח"ו לא נבוא לרבינו כמו "גולם"... כלומר, כפי שמסביר רביז"ל בתורה ל"א, שאותיות בלא נקודות הם כגולם בעלמא, כי אין להם שום תנועה, והנקודות הם הרצונות והכיסופים וכו' וממילא, עלינו לחדש בקרבנו את עבודת הרצונות, וח"ו לא להפוך את הציוה"ק למכרה זהב של פרנסה... ושלא להפוך את סביבת המקום כקרדום לחפור בו... וזה ראיתי בעיניי פעמים אין מספר, שכל מי שבא לעשות

ארבעים שנה אצל הרבי, ועשייה למענו

בחור צעיר מחליט
לעזוב הכל באופן
פתאומי ולעלות
לארץ הקודש שם
הוא נמשך לשיבה
ומשם להתקבצות
אני"ש בירושלים
מאז הוא כבר
מספיק להקים
מוסדות ולקחת
חלק בבניית עולמם
של אלפי נפשות
|| שיחה מיוחדת
עם הרה"ח ר' ניסים
כלפא שליט"א
מייסד ויו"ר
מוסדות ברסלב
אהבת משה
|| חנוך לנער

פורסם ע"י מערכת ברסלב גלובל

בנימין גולד

ר' ניסים כלפא שליט"א
תמונת הרקע: מראה העיר אלג'יריה

לכתן אחרי במדבר

<<רצינו לשמוע כיצד זכיתם להכיר את אורו של רבינו הקדוש וכיצד התקרבתם אליו, אך קודם כל נרצה לדעת היכן גדלתם בטרם הגיעכם לחצרו של הרבי.

ר' ניסים: נולדתי באלג'יריה ובהיותי אבן שלוש שנים ברחו הורי לצרפת, עקב פרעות שערכו הערבים המקומיים ביהודים, ובצרפת גדלתי וחונכתי. אבי ז"ל היה גבאי בבית הכנסת המקומי. כל ימיו הקפיד על תפילה בנץ, והירבה באמירת תהילים, "חוק לישראל", וכו', מתוך אמונת צדיקים איתנה, דבר שהשריש בי יראת שמיים, ונטע בי את היסודות הראשונים להתקרבות אל האור הנעלם...

בהיותי נער כבן שבע עשרה חשקה נפשי לעלות לארץ הקודש. בדרך הטבע, היה זה מופרך לחלוטין שהורי יאשרו לי לעלות לארץ ישראל, לבדי, בעת שאין לנו בה כל מכרים או קרובי-משפחה! אך ברוך ה' כך סיבבה ההשגחה העליונה, ומאז זכיתי לקבוע את עצמי כאן בא"י, כאשר מאז ועד היום, שבתי לצרפת אל בני משפחתי אך לביקור אחד בודד בלבד!!

<<סיפורכם מזכיר לנו את הפסוק "כי רצו עבדיך את אבניה..." אם תוכלו לשתף אותנו כיצד הסתדרתם בסופו של דבר, ללא שום קרוב או גואל לעזרה?

עם הגיעי לארץ, התחלתי בלימודי מקצוע. אך משמים חמלו עליי, ושלחו לי חבר טוב אותו הכרתי כאן, והוא דירבן אותי לעזוב הכל ולהגיע לשיבת "אור החיים" של הרב אלבו, מקום שיקרב רבבות נפשות לתורה ויראת שמיים. כך התחלתי להיכנס בעולם של לימוד גמרא והלכה. באותם ימים, כאשר הייתה הישיבה בשנותיה הראשונות, היה צורך חשוך לדאוג לארגון ולסדר את קליטת הבחורים בעלי התשובה, כיון שהם הגיעו ממגוון מקומות שונים והשוני עורר קשיים שונים. מכיוון שאני אדם מעשי ואוהב סדר. לא הייתי מסוגל לראות מוסד יקר כזה, ממש שעוסק ב"אם תוציא יקר מזולל", שנתון בחוסר סדר, וכך לקחתי על עצמי את ניהול הישיבה מההיבט הרוחני - מבחינת סדרי הלימוד וכו'. בהמשך נכנסתי גם לחלק הניהול הטכני של הישיבה, למשך 8 שנים תמימות... בתקופה זו זכיתי לקבל רבות מהרב יעקב יוסף, בנו בכורו של הרב עובדיה יוסף.

כשאני מבית לאחור, אני מגלה כיצד ליוותה אותי ההשגחה במסירות וחמלה במהלך חיי, קודם כל, שהייתה לי הזכות להגיע ולדור בא"י, זאת למרות שהיננו רק שני אחים בבית ולא היה לי שום מכר או קרוב, ובפרט שלא היה שום מקום מסודר שאהיה בו וכו', כל זאת קיבלתי במתנה גמורה, בזכות כך גם זכיתי לפגוש ולהכיר אישית רבות מדמויות ההוד, שרובן כבר אינן עמנו בין החיים, הן בעולם התורה הרחב, והן בין אנשי, ובנוסף, כל התקופה בה זכיתי לנהל את מוסדות 'אור החיים' תרמה לי רבות בהמשך עם הקמת מוסדות "אהבת משה" לצורך ניהול המוסדות ע"ש רביז"ל.

בדרך אגב אציין שבאותה תקופה למדתי אצל הרב ראובן אלבו שליט"א כיצד צריך לקרב כל יהודי באשר הוא, ממש יום ולילה לא ישבותו, במקום עברו בוודאי כבר אלפי נפשות! זה לא יאומן כיצד הם זוכים לקרב בחורים המסתובבים ברחובות, להכניסם לבית המדרש ולהטעימם מטעם התורה"ק, ובהמשך לארח אותם בשבתות וכו' עד שסוף כל סוף הם הופכים לבעלי תשובה גמורים!

כעבור 8 שנים בישיבה, במהלכן גם זכיתי להקים את ביתי חשתי כי הגיע הזמן לעצור, ולחשב מסלול מחדש. בכוננתי היה להיכנס לכולל 'יום שלם', לקבוע את עצמי על התורה, ובנוסף אף להתחיל ללמוד את מקצוע ה"סופרות" אך כנראה שה' יתברך רצה אחרת... הוא רצה להביא אותי למקום אחר לגמרי, לבית מדרשו של ה"נחל נובע".

כולל חצות "אהבת משה"

<<אם תוכלו לספר לנו מעט, כיצד החלה ההתקרבות, ובאיזו דרך סיבב אותה ה' יתברך.

אכן, רבות מחשבות בלב איש. כאמור, היה זה לפני כמעט ארבעים שנה, עת עזבתי את ישיבת אור החיים לאחר שמונה שנות עשייה רצופות, ובכוונתי היה להיכנס לכולל ולהפוך לאברך מן המניין, אלא שאז פנתה אליי ישיבה מסוימת, בבקשה שאעבוד אצלם בהנהלת הישיבה, זאת מתוקף הניסיון שצברתי בישיבת 'אור החיים'. נעניתי להצעה, והתחלתי לעבוד בהנהלת הישיבה במשך חמש שנים, כאשר במהלכן התודעתי יחד עם קבוצה של בחורים נוספים לאורו של רביז"ל.

התחלנו לשוחח יחד "שיחת חברים" בענייני רביז"ל וספריו הק', ואט-אט נכנס בנו חשק עצום לעבודת ה'. הדברים התפתחו והלכו, כאשר במהלך הזמן התגבשו יחדיו פעמים רבות לצורך ענייני עבודת ה', ואף נסענו לאומן יחדיו. ראש הישיבה במקום, לא "נהנה" מן התופעה בלשון המעטה, ומשראה כי אנו נחושים בדעתנו, החליט לעשות מעשה...

בוקר אחד, כשהגענו לשערי הבניין, הבחנו בשומרים העומדים בפתח עם רשימות התלמידים. לשאלתנו, הובהר לנו, כי כל מי שנושא את השם "ברסלב" ומשייך את עצמו אליה בגלוי אינו רשאי להיכנס מכאן ואילך לבניין הישיבה. אני, כמנהל הישיבה נדהמתי מהדברים ששמעתי והלכתי בסערה לראש הישיבה. אך זה הבהיר לי מפורשות "ברסלב לא יהיה כאן!!".

הוא עמד על דעתו בנחרצות, שכל מי שהתקרב לחסידות ברסלב מקרב בני הישיבה, ואיננו מוכן להפסיק לשייך את עצמו לשם, יורק אל מחוץ לישיבה. ניסיתי לבקש בכל זאת ואמרתי לו; ראש הישיבה יודע שאני נמנה על חסידי ברסלב, ובמידה והתקנה הזו תימשך אאלץ להפסיק את עבודתי, ולעזוב את הנהלת הישיבה! משראיתי כי לא חל כל שינוי בעמדתו הברורה של ראש הישיבה קמתי ועזבתי את המוסד. בחבורת האברכים שעמם התקרבותי לרבינו, היינו מניין אברכים בדיוק.

ענה על כל השאלות. יחד עם הרה"ח ר' יעקב מאיר שכטר

מיד לאחר

שנורקנו לרחוב הוצאתי את חסכונותי ואמרתי להם; "אל דאגה, רביז"ל אמר מה לכם לדאוג מאחר שאני הולך לפניכם", ולפיכך אני מכריז על פתיחתו של "כולל אברכים" עבור כולנו.

סדרי הכולל החלו בקימת חצות, כאשר היינו יוצאים ליער שע"י קבר שמואל הנביא, היינו עורכים "תיקון חצות" במקום, ולאחמ"כ נוסעים לתפילה וותיקין בשול במאה שערים. ובנוסף היה לנו גם סדר לימוד בשעות אחה"צ.

הייתה זו תקופת זוהר מיוחדת לכולנו, ממש גן עדן עלי אדמות. תקופה קצרה קודם לכן, נפטר חמי, ששמו היה ר' משה. וכך החלטתי לקרוא לכולל לעילוי נשמתו, בשם "אהבת משה", כאשר אז החל בעצם הגרעין הראשון ל"מוסדות" שלימים יקומו לתפארת, ויקראו אף הם באותו שם.

היה זה הניצן הראשון לשערי הת"ת שפתחתי שנים ספורות לאחמ"כ. באותם ימים של 'גל התשובה' הגדול, החלה תקופה מאתגרת מאוד עבור בעלי תשובה ומתקרבים חדשים. בתוך זמן קצר בו התקרבו אלפים רבים, נוצר צורך בסיסי במוסדות שיענו על צרכיהם, ויטאמו לילדים ולמשפחות. מדובר על למעלה משלושים שנה אחורה, ושום מוסד מתאים לא היה בנמצא, שזה גרם למה שהוביל את המהפכה הגדולה עליה נספר בהמשך.

אם תשמור על הזמן תספיק יותר

זכרתי ימים מקדם, מספר ר' ניסים, 'הימים אותם זכיתי לבלות בצילם של אנשי שלומנו בדור הקודם; באותה תקופה של ייסוד ה"כולל חצות" זכיתי להיכרות וקירבה מיוחדת עם החסיד ר' לוי יצחק בנדר ז"ל. בכל יום בין מנחה למערב הוא מסר שיעור, ואף בשבתות לאחר תפילה ותיקין, זכיתי להתענג יחד עם שאר אנשי על שיעוריו המתוקים שנמסרו בקביעות בספה"ק סיפורי מעשיות ותורגמו במקום ללשה"ק, השיחות הללו נחקקו בעצמותי, כל משתתפי השיעור זוכרים בוודאי את שאלתו הנצחית של ר' לוי יצחק; "למה העולם לא לומדים להבין 'אידיש' ולדבר בה?"

זכיתי גם לקחת את ר' לוי יצחק ז"ל פעמים רבות לכותל, לאחר סיום התפילה כותיקין בבית מדרשו במא"ש. (לעיתים עלה בחלקי להביא גם את ר' שמואל שפירא ז"ל לכותל, לרוב כשלא היה אדם אחר שייקח את ר'

בניי מוסדות אהבת משה

שמואל), ובדרך הייתה לי הזדמנות לשאול את ר' לוי יצחק שאלות.

פעם שאלתי אותו איך ייתכן להספיק ללמוד במשך היום לימודים כה רבים, וכפי שהזכיר והורה רביז"ל (שיחה ע"ו ועוד) לגמור את הש"ס והשו"ע, וזה"ק ומדרשים וכו' במשך שנה אחת, וכן על זה הדרך. הסברתי בדברי לר' לוי יצחק, כי ברור שכל אחד רוצה ומשתוקק לכך, אך בפועל הלב נחמץ כאשר רואים שזה מאוד מאוד קשה לעמוד בזה.

היודעים אתם מה הייתה תשובתו של ר' לוי יצחק? הוא ענה לי בזה הלשון; "אם תשמור על הזמן תספיק אף יותר מכך!" הדיבור הזה נכנס באופן מיוחד בכל עצמותי, בעיקר משום שר' לוי יצחק היווה בעצמו דוגמה חיה לקיום המלא של הדיבור הזה. מפורסם וידוע איך ר' לוי יצחק היה שומר על זמנו, באופן שאף ה"דקות" היו מדודות אצלו, כמה זמן להקציב לכל דבר, ואיך להוציא מכל יום ויום את האוצרות הגדולים החבויים בו. רב המוסדות ר' יהודה צבי שפירא שיושב כאן, יכול אף הוא להעיד על כך, הוא הרי היה ממלוויו של ר' לוי יצחק, ומהאנשים הקרובים ביותר אליו בשנותיו האחרונות.

אני זוכר בוקר חורפי אחד לאחר תפילת שחרית בבית מדרשו, הבחנתי שר' לוי יצחק מנסה ללבוש את מעילו, ללא הצלחה, היות ולא הצליח להשחיל את ידו אל שרוול המעיל. באופן טבעי, כאשר רואים אדם במצב כזה, ניגשים

אף בשבתות לאחר תפילת זכיתי להתענג יחד עם שאר אנשי על שיעורי המתוקים שנמסרו בקביעות בספה"ק סיפורי מעשיות ותורגמו במקום ללשה"ק, השיחות הללו נחקקו בעצמותי

שמעתי דרשות מדמויות הוד של אנשי. הרה"ח ר' נחמן ישראל בורשטיין ז"ל משמאל נראה ר' ניסים

מיד לעזור לו, ואכן באתי מאחורי ר' לוי יצחק, אך כאשר ניסיתי לעזור לו, הוא הדף את ידי...

כאשר ראה זאת אחד מאלו שעמדו סביב ר' לוי יצחק, הוא הסביר לי את פשר מעשהו של ר' לוי יצחק, כי מאחר והוא נזהר שלא ליהנות מאף אדם, וכל שכן שלא להשתמש בו, לא הסכים בשום אופן שאעזור לו בלבישת המעיל, גם אם הוא יפסיד מכך עוד דקות אחדות שהם בוודאי רכוש יקר מזהב, ובפרט בסדר יומו של אדם כר' לוי יצחק.

מוסר גדול חקתי בלב ממעשה זה; חסיד אמיתי שמקושר לרביה"ק, ישתדל בכל מאודו לא להיות לטורח על אחרים, וחלילה לא להשתמש בהם, או לצפות שימשו אותו ויכבדוהו.

שיעורים מלאי חן

סיפור נוסף שממש נחנק אצלי, ומלווה אותי באחד השיעורים שלאחר תפילת וותיקין בשב"ק, שוחח ר' לוי יצחק בחריפות בגנות העישון, תוך שהוא מזכיר את הדיבור הידוע מרביז"ל; 'וכי חסרות לכם תאוות שצריך להוסיף תאוה נוספת... באותה תקופה, הייתי מעשן, וכששמעתי זאת קפאתי על מקומי - אם רביז"ל קורא לכל מעשן; "בעל תאוה" במלוא מובן המילה, אות היא שגם אני בכלל זה, והרי 'אנוכי לא ידעתי! כאמור, היה זה בשבת, אך אני פרצתי בבכי, וקיבלתי על עצמי מאותו הרגע להפסיק לעשן. ב"ה שכבר עברו מאז למעלה מ-30 שנה, וב"ה לא נגעתי בסיגריה.

המיוחד בדיבוריו המאירים של ר' לוי יצחק היה, שהם 'הפכו' כל אדם מן הקצה אל הקצה, וזה בזכות האמת, החן, והתמימות שהופיעו בכל מילה מדבריו. היו אלו דיבורים כל כך נקיים וטהורים, וממילא זה נכנס לנשמה. מו"ץ מפורסם מעדות המזרח שהתקרב לרביז"ל וגם היה מגיע לשיעורים באותה תקופה, היה חוזר עמי יחזיו ממא"ש לביתי, ותוך כדי הליכה היינו חוזרים על נושאי השיעור שמסר ר' לוי יצחק.

אני זוכר שהוא היה מתפעל כ"כ משיעוריו הנפלאים של ר' לוי יצחק, עד שהתבטא בפני בוז הלשון; 'אני מרגיש שאני חוזר בתשובה!' ומדובר כמובן בת"ח גדול ממש, משכמו ומעלה.

ניתן לומר בבירור; הדיבורים הללו שזכינו לשמוע מר' לוי יצחק הביאו את האדם פשוט לחזור בתשובה, להתעורר אל ה' בצורה מתוקה ונפלאה שקשה מאוד להסביר אותה במילים, ובוודאי שלא לכתוב ולשחזר עלי ספר. אם אמנם גם העלאת הדברים עלי גליון הינה צורך חשוב ביותר, ואף ראוי לעשות, למען יעמדו ימים רבים אך הדיבורים שנשמעו מפיו בתמימות כובשת לבבות, היו עניין אחר לגמרי.

ב"ה שהייתה לי הזכות ללוות ולשמש מעט את האנשים הגדולים הללו, כשהזכרונות מאז מלווים אותי יום יום.

הנוטל עצה מן הזקנים אינו נכשל

דמות נוספת החקוקה בזיכרוני לטובה, היא דמותו של להבחל"ח הרה"ח ר' יעקב מאיר שכטר שליט"א. היינו מתאספים בכל שבת לסעודה שלישית בצוותא בכולל

מיד לאחר שנזרקנו לרחוב הוצאתי את חסכוני ואמרתי להם; "אל דאגה, רביז"ל אמר מה לכם לדאוג מאחר שאני הולך לפניכם, ולפיכך אני מכריז על פתיחתו של "כולל אברכים" עבור כולנו

כל יום יש שתי שמחות. בחורי הישיבה עומדים בסמוך לציונו של מוהרנ"ת בניסיעה לקברי צדיקים

כולל חצות הראשון בשול שבמאה שערים

שמענו אודות ה'כולל חצות הראשון שהוקם בשול על ידכם, אם תוכלו לתאר לנו מעט כיצד הוא הוקם ומה התרחש שם באותם ימים?

ב"ה הייתה לי הזכות להקים את ה"כולל חצות" הראשון בבית מדרשו במא"ש, שפעל תחת מוסדות "אהבת משה" למעלה מ-20 שנה ב"ה. בכולל למדו אברכים יקרים וחשובים מאוד, שתרמו רבות להווי המיוחד ששרר בכולל.

ר' ניסים: הסדר התחיל ב'שעה התבודדות', אותה ניתן היה להשלים גם בהמשך היום, ובשאר הזמן הציבור למד בחברותות 'מה שליבו חפץ', זה בכה וזה בכה, איש כפי ערכו. החסיד ר' מיכל דורפמן ז"ל עווד מאוד את קיום הכולל, ואף כאשר הגיעו זמנים קשים יותר עקב מחסור בתורמים, מה שהשפיע על קבלת המלגות וכו', היה זה ר' מיכל שדרבן אותי מאוד להמשיך, כל עוד והתאפשר.

באותו זמן היו תחת הנהלת המוסדות רק תלמוד תורה וכולל חצות, וממילא לא היה קושי גדול כ"כ בתשלומי המלגות והמשכורות. אמנם אח"כ שכבר הרחיב הש"י את גבולו, ונפתחו הישיבות - ישיבה קטנה וישיבה גדולה עם מאות תלמידים, החלטנו להתמקד בחינוך, וכך נסגר הכולל חצות מחוסר תקציב. ב"ה תקופה קצרה לאחר מכן כבר נפתחו כוללי חצות אחרים בבית מדרשו במא"ש.

איזה תענוג היה לשמוע אה"ה. חמונה. דירה של ר' ניסים יחד עם ר' לוי יצחק בנדר ז"ל בכותל

באותו רגע הפסקתי לעשן. ר' ניסים יחד עם הרה"ח ר' אלעזר מרדכי קניג ז"ל באחד מאירועי המוסדות

הילדים של רבינו

בשלב זה של השיחה, מבקשים אנו מר' ניסים שידינו רב לוי במלאכת הקודש של גידול עדרים לתורה ולתעודה בדרכו הצרופה והסלולה של רביה"ק הננמ"ח.

«התוכלו לספר לנו כיצד התחיל המפעל האדיר הזה?»

כאמור, ר' יעקב מאיר שכטער השתתף פעמים רבות בסעודה שלישית שנערכה בביהמ"ד תורת הנחל שבירושלים. באחת הפעמים, עת ישבנו כולנו יחד, עורר אחד מבני החבורה, הלא הוא ר' אורי חנן לברטובסקי ז"ל שנפטר לפני כשנה, על המצב העגום והחוסר במוסדות מתאימים עבור בני הדור השני של משפחות המתקרבים ליהדות. ועל כך, שבלתי מתקבל על הדעת להמשיך במצב זה, בו בניהם של בעלי-תשובה יקרים מתגלגלים ברחובות קריה, בין מוסד למשנהו, כאשר לרוב לא שייך להכניס אותם למוסדות בשפת האידיש, ומאידך, אין רצון ההורים לשלוח אותם למוסדות לא טובים. מה עוד שיחנכו את הילדים על יסודות שאינן על דרך רביה"ק שהיוו רוב מניין ובניין של המוסדות בלשון הקודש באותה תקופה בירושלים.

נדברנו בינינו כי מן ההכרח להיכנס בעובי הקורה, אך מי יחפוץ לשאת את המשא הכבד על שכמו? לפתע פנה אלי ר' אורי חנן ז"ל ואמר; 'אם אכן אתה פותח מוסד כזה, יש לי שטח פנוי עבורך ברח' רייכמן בשכונת בית ישראל, ואני מבקש ממך שתזכה אותי, ותפתח את מוסדותיך במקום הזה, ובשנה הראשונה אני נותן במתנה את תשלום השכירות, לכבוד רביז"ל!'

בכוח עידודו הרב והבטחתו היקרה (יהיו הדברים לעילוי נשמתו) אזרתי עוז, ופתחתי במקום כיתת גן ומכינה. היה זה ממש כדוגמת מסירות הנפש של נחשון בן עמינדב, ואף שלא היה לי צל של מושג כיצד ממשיכים הלאה בניהול והחזקת המוסדות, קפצתי אל הים הסוער, עם תקווה וביטחון בה' יתברך.

מימין לשמאל הרה"ג ר' יצחק רחנבלט ר' ניסים הרה"ח ר' שמעון שפירא נואם הרה"ח ר' יוסף קדיש שפירא בנו ר' יהודה צבי

דודד מאוד את קיום הכולל. הרה"ח ר' מיכל דורפמן בחלוקת פרסים

בזכות הוותק הרב והניסיון המוכח שיש למוסדותינו, ישנו כיום כבר דור שלישי של ילדים המתחנכים באהבת משה, כולם חסידי ברסלב המפארים את שם רביה"ק בכל מקומות מושבותיהם, כה יתה' וכה יוסיף.

הבוגרים הם ממש אברכי משי. יש אברך בוגר אהבת משה שהוא מו"צ בקהילת ברסלב בצפת, יש בוגרים שכיום משמשים מגידי שיעור בישיבה הגדולה או מלמדים בת"ת של אהבת משה, ב"ה בחורים שלמדו פה פורחים. כשפתחנו את המוסדות אף אחד לא חלם להיכן זה יגיע.

שורשים עמוקים - חנוך לנוער ע"פ דרכו

ר' ניסים: אני מודה לה' בכל רגע ורגע על השליחות הזו שזכיתי לה, זה מפעל חיים, אנו מרגישים השלוחים של רבינו. התלמידים הללו שעברו ועוברים אצלנו הם הילדים של רבינו, אנחנו רק שליחים, זוכים לעשות מה שיכולים.

כמעט כל לילה שני יש שמחה באהבת משה - בר מצוה, חתונה, כבר השנה היו 18 חתונות. הבחורים הללו הם בחורים טובים ש'חוטפים' אותם... אני רואה בכל חתונה כזו תחיית המתים, כל האברכים עם מראה חסידי שורשי, אם לא היה אהבת משה להיכן היו הולכים? כאן הם קיבלו שורשים עמוקים בהשקפה עפ"י דרך החסידות, והברסלבאיות השורשית.

כפי שהזכרתי, ימי הבראשית לוו בניסים גלויים (כגון השטח שהושכר חנים אין כסף, ועוד), וכך לאורך כל הדרך, עד לימים אלו ממש, רואים בחוש את יד ההשגחה העליונה. אחד הניסים הגדולים, היה כאשר הרה"ח ר' יהודה צבי שפירא שליט"א, הצטרף לצוות המובחר של המוסדות, וב"ה הלך עמי יד ביד לאורך השנים.

נס גלוי אחר ליווה את הקמת המוסדות; כידוע, כל מוסד חייב לאמץ לעצמו דרך או קו נמחה, ומכל שכן בברסלב הסוערת כל כך... ברוך ה' דווקא העובדה שהמוסדות נחשבו מוסדות 'כלליים' יחסית בברסלב, כיוון שאין לנו קהילה מסוימת, דווקא זה הביא לכך שב"ה זכינו לצלוח את המהמורות הרבות שעברו עם השנים בברסלב בכלל ובמוסדות בפרט. כל הזמן השתדלנו כפי היכולת לצעוד בדרך רביז"ל מבלי להיסחף אל הרוחות העזות הנשבות בחוץ.

ליוו אותנו לאורך כל השנים אנשים יקרים חסידים נאמנים של רביז"ל, בתחילה היה זה ר' משה גולשבסקי ז"ל, שלימד בכיתה ח' ולימים הפך לר"מ בישיבה קטנה. כך, כבר מההתחלה היו לנו דמויות רציניות, כאלו המבינות הבנה עמוקה בחינוך, והשקפה שורשית.

אזכיר לדוגמא את ה"מלמד" הראשון ר' חיים ליברמנש שהיה לשם דבר במוסד. הוא לימד והכניס את עניין ה"קריאה" בצורה נעימה ומושכת כ"כ, ממש 'געשמאק'. גם בני שיחי עבר דרכו, וקנה נכסים יקרים שילוו אותו לכל החיים בעז"ה. הוא לימד במוסדות במשך כחצי יובל!!

במהלך השנים, השקענו רבות בכדי שהמוסדות ילכו בדרך המסורה לנו מדור דור, דבר שזכינו לו בזכות קשר עמוק, מהותי, וקרוב עם משפיעי אני"ש, ביניהם היו ר' מיכל דורפמן, ולהבדל"ח ר' יעקב מאיר שכתר ממנו שאבנו בעיקר רוב חוכמת חיים ותבונה, דבר שרומם והקים את המוסדות כפשוטו. רבות זכינו לביקוריהם ותמיכתם גם של הרה"ח ר' נתן ליברמנש, הרה"ח ר' משה קרמר, הרה"ח ר' יצחק אנגל, ועוד.

<< בשלב זה מצטרף לשיחה ר' יהודה צבי שפירא מי שמלווה את ר' ניסים כבר הרבה שנים בפעולות הקדושות של "אהבת משה".

ר' יהודה צבי: בנותן טעם לספר כאן דוגמאות נוספות, על אותה זכות לה זכינו, כאשר חשובי וקני אני"ש הם היו אלו שלזכותם נזקפת ההצלחה הגדולה. לדוגמא; בכל ער"ח הבחורים היו נוסעים לתפילת יום כיפור קטן בבית מדרשנו במא"ש, הרה"ח ר' נתן ליברמנש והרה"ח ר' אליהו נטע גודלסקי היו מגיעים למסור שיחות רבות בישיבה. כמו"כ להרה"ח ר' אברהם יצחק כרמל ז"ל היה קשר הדוק וחשוב

עם הישיבה. ואף כיום נוהג עניין זה, כאשר בכל שבוע מגיע משפיע אחר להשמיע מדברותיו, ולעורר את הלבבות לדרכו הישנה והיפה והפשוטה של רביז"ל.

ברוך ה' הסייעתא דשמיא ממשיכה ללוות גם את אופי וסגנון הבחורים, שכל חשקם ומאודם הוא לגדול ולצמוח בתורה ועבודה כדרך רביז"ל, וב"ה בכל בין הסדרים ההיכל מלא ברבים מאד מבחורי הישיבה, שממשיכים להגות בתורה. בסדרים וכך גם בסדר ה'לימוד עצמי', ואף בחזרה על החומר הנלמד וכו'.

בתקופה האחרונה, ביארציטל של ר' לוי יצחק בנדר ז"ל, גמרו כלל הבחורים את הש"ס כולו לעילוי נשמתו! ב"ה 'מזה ומזה אל תנח ידך', ויש לבחורים אף סדר של שעה שלמה בו הם הוגים בספרי רביז"ל באופן נפלא, מעמיק וראוי, כאשר הפירות ניכרים בשטח. בהמשך הבחורים מעלים חידושים נפלאים עלי ספר ב"תורה הזמנית", בסיפוי"מ ועוד

ר' ניסים: מאחר שבמשפחות של בעלי תשובה, יש צורך פעמים רבות לתת גם יעוץ חינוכי להורים, ולא רק לילדים... ובמקום זה בו אנו יושבים לשוחח כעת, יושבים גם הרבה הורים שבאים להתייעץ, וב"ה שהקב"ה שולח את הכוחות, והילדים עם ההורים נכנסים לבית מדרשו של רביז"ל ורואים את הנעימות שהוא נותן לתורה ולעבודת ה' וכו', הבחורים יוצאים להתבודדות, שומעים שיחות ממשפיעי אני"ש, וכך המשפחה כולה עולה במסילה העולה בית ה'. בפרט בימים אלו לפני ר"ה, חשוב להשגיח על הבחורים ולטעת בהם שורשים עמוקים של תורה ועבודה ברוח הנפלאה של רביז"ל, למען יעמדו ימים רבים, וגם כי יזקין לא יסור ממנה!

הש"י יזכה אותנו להתקבץ יחדיו בציון הצדיק לקראת ימי ר"ה יחד עם רבבות אלפי ישראל, ולחנך את צאצאינו בדרך המסורה, לטוב להם ולנו כל הימים, אמן! ///

פורסם ע"י מערכת ברסלב גלובל | info@breslevglobal.com

אנחנו משקיעים בבחורים בכל הכוח. הרה"ח ר' נתן ליברמנש בוחן את תלמידי הישיבה

אני מודה לה' בכל רגע על השליחות הזו שזכיתי לה, זה מפעל חיים, אנו מרגישים השלוחים של רבינו. התלמידים הללו שעברו ועוברים אצלנו הם הילדים של רבינו, אנחנו רק שליחים, זוכים לעשות מה שיכולים

מסכתנו שערי ציון

למעלה מחמישים ערים, רבבות משתתפים, ומשאלה אחת: **טאטע, רצונינו לראות את מלכנו, ולהשתתף בקיבוץ הקדוש בראש השנה הבעל"ט באומן!** || מערכת אבקשה יצאה לסיקור נרחב מיום התפילה העולמי, שהתקיים בער"ח אב העבר בכל ריכוזי אנ"ש ברחבי תבל

פורסם ע"י מערכת ברסלב גלובל | info@breslevglobal.com

בן ציון ירושלמי

לום התפילה העולמי שהתקיים בערב ר"ח אב העבר תחת הכותרת 'לפתוח' את הקיבוץ באומן, הוא ללא ספק יום היסטורי שיחזק בקורות ימיה של חסידות ברסלב. לא רק בגלל התפילות שנישאו באותו יום מרבבות לבבות נשברות ועיניים בוכיות, אלא גם בגלל עצם העובדה שבאותה שעה התכנסו אלפים ורבבות ביותר מחמישים נקודות שונות על פני תבל, למטרה אחת ויחידה: תפילה!

אחדות נדירה נראתה בכינוסים אלו, גם אמונה איתנה בגודל כוח התפילה, שהביאה את המארגנים לשכור עבור כך אולמות וציוד הגברה, ואף במשך כמה שבועות לפני כן לפרסם קמפיין אדיר שיהדהד את דבר יום התפילה, ואלו בודאי פעלו בשמים דברים נשגבים. כולנו תקווה שאכן נזכה לראות בעינינו את הטוב הנגלה, בקיום הקיבוץ הקדוש בהאי שתא, בהשתתפות רבבות מישראל.

האווירה הייתה מרגשת ביותר, מעבר לכל תיאור אפשרי. באוויר שרתה עוצמה פנימית הנובעת מהמקומות הכי עמוקים, אפילו התמונות של העצרות שחלקם מצורפים לכתבה זו, כלל לא תוכנו מראש, וברוב המקרים אף לא משקפים את הציבור האדיר שנכח בשעת מעשה, עקב קושי טכני לארגן את התמונות באופן שיעביר את הציבור במלואו.

התגובות הרבות שהגיעו ללא הרף, מעידות על הד עצום שנגרם ע"י יום התפילה, וכדי לסבר את האוזן נחלוק עמכם כמה מהם. בנימה אישית: כתב השורות השתתף בעצרת שתקיימה באולמי דושינסקיא בבית שמש. באמצע הכינוס חמקתי מהאולם לעבר תחילת הרחוב, שם התקיים הכינוס לילדי התשב"ר בבית הכנסת 'אוהל הדסה'. היה זה בשעת דמדומי חמה, השמש כמעט ונעלמה, ונטו צללי ערב, ובזמן הליכתי ברחוב חשתי כי האוויר שונה לגמרי.

היה באוויר מעין ההרגשה, אותה חשים בשעה שממהרים לתפילה כל נדרי בערב יום הפורים. כל הרחוב אומר קדושה ובאוויר מורגשת הטהרה. כך היה גם באותם דקות, שבהם רבבות אנ"ש היו ספונים בהיכלי התפילה, כאשר יצאתי בדרכי מניסוע למשנהו.

יהודי חשוב שמוסר שיעורים באחד משיבות אנ"ש שיתף אותנו, שבאותו יום תפילה הוא היה חייב לנסוע לבני ברק כדי לסדר שם איזה עניין. הוא סיכם עם האדם שאיתו הוא היה צריך להיפגש, שבשעה 9:00 בערב הם יסדרו את העניין.

מעיי מגוריו עד לבני ברק אורכת הדרך שעה או יותר, וכדי להגיע בזמן היה עליו לצאת מביתו בסביבות השעה 7:30.

"הרגשתי שביום כזה אני לא יכול לא להשתתף בעצרת תפילה" - הוא משתף אותנו - "החלטתי שאם לא מתאפשר לי להשתתף בעצרת שבעיר מגוריי, מחובתי לצאת מוקדם יותר בכמה שעות, וכך השתתפתי בעצרת שהתקיימה בבני ברק!"

סיפור מרגש ביותר העביר לנו הר"ר נחום ספרא הי"ו מנהל קו איחוד חסידי ברסלב, מי שפעל רבות למען פרסום דבר יום התפילה העולמי, והעביר את עשרות העצרות בשידור חי בקו הטלפון.

"מתקשר אלי יהודי, ושואל היכן העצרת הכי קרובה אליי" - מספר ר' נחום - "כששאלתי אותו מי הוא והיכן הוא גר, הוא סיפר שהוא משתייך לזרם מסויים ולאחרונה התקרב לברסלב 'אני עדיין נוהג בכל המנהגים שלהם, אבל בלי האור של הרבי אני לא יכול...' הוא זכה כבר להיות פעם באומן בראש השנה, אבל השנה יש לו מניעות עצומות מצד המשפחה, ובדרך הטבע לא נראה לו שהוא יוכל לנסוע השנה."

אומר אותו יהודי: "אני לא יודע אם אני אזכה לנסוע השנה לאומן, אבל לפחות להתפלל שכלל אנ"ש כן יוכלו לנסוע, על זה אני לא יכול לוותר!" מתברר שהוא גר ביישוב בשם 'טירת הכרמל'. העצרת הכי קרובה אליו הייתה בקרית שמואל - חיפה מרחק נסיעה של שעה ושלושים דקות (!), אבל כדי להתפלל על כלל הציבור, היה מוכן היהודי לנסוע פעמיים את הדרך הארוכה הזו, הלך וחזור, אולי יזכה לפעול שעוד יהודי יזכה לנסוע לאומן. נדמו, שכל מילה מיותרת...

לפניכם סקירה קצרה ומדומית, עם המארגנים או המשתתפים בכמה מעצרות התפילה ברחבי תבל, מהם תוכלו להקיש על הכלל כולו. ניסינו להציע לפניכם את הסגנונות השונים, על אף שלא נוכל להעביר

מדובר בעצרת היסטורית כך כולם אמרו. העצרת בעיר צפת

את התחושה המלאה מכל חמישים המוקדים שלכל אחד מהם היה את הגוון המיוחד שלו, ויותר ממה שהבאנו לפניכם היה שם. רשימה חלקית של המקומות מהערים בהם התקיימו עצרות: אומן, בהיכל הציון הק'. ארה"ק: אור יהודה, אלעד, אשדוד, באר שבע, ביתר, בית שמש, בני ברק, מודיעין עלית, הוד השרון, הר יונה, זכרון יעקב, חדרה, חיפה מרכז, חיפה קרית שמואל, חריש, יקנעם, טירת הכרמל, יצהר, ירושלים, ירושלים - רמות, מירון, נתיבות, עמנואל, עפולה, פתח תקווה, צפת, קבר רחל, קרית ביאליק, קרית עקרון, ראשון לציון, ראש העין, רכסים, רמת השרון, רעננה, תל אביב. חו"ל: וויליאמסבורג, בארא פארק, מאנסי, קרית יואל, ליקוד, סוואן לעיק, קרית טאהש, לונדון, אנטוורפן, מנשסטר.

'אבקשה' פותח צוהר אל מאחורי הקלעים של היוזמה האדירה - 'לפתוח': וכך מספר לנו אחד המארגנים החפץ בעילום שמו הרעיון לארגן עצרת מרכזית בכל עיר, נולד לאחר העצרת שהתקיימה בערב ראש חודש תמוז בירושלים ע"ה"ק. היו מאות ואלפים שרצו להשתתף, אך מפאת ריחוק מקום נבצר מהם להגיע.

בתחילה חשבנו לארגן עצרת דומה בבית שמש. אך לאחר מכן חשבנו, 'מדוע לא להרחיב את הרעיון לכל הארץ?' כך התחלנו ליצור קשר עם עוד אברכים שדבר רבינו הקדוש יקר לליבם המתגוררים בערים שונות, והעניין החל להתגלגל.

לאחר כמה ימים פרץ הרעיון מגבולות א"י לעבר אוקראינה ארה"ב ואנגליה, ואף שם התקבל בהתלהבות מרובה.

בתחילה עבדנו קשה לארגן עוד ועוד מוקדים והגענו בקושי ל'מניין עצרות'. עם כל עצרת שנוספה גברה ההתרגשות עד לב השמיים, עד שבשלב מסוים, העסק התחיל לזוז מעצמו וכמו מאליהם החלו להתוסף עוד עשרות מקומות, עד למספר הבלתי נתפס, של למעלה מחמישים מוקדים בכל העולם! ראינו בחוש את הסיוע משמיים.

כאן המקום להזכיר לטובה את האברכים המסורים שדאגו להכלל מאחורי הקלעים ובהצבע לכת, ובלעדיהם לא היה יוצא כלום לפועל. כמו כן, צריך להעלות על נס, את הנציגים היקרים בכל עיר, שלקחו על עצמם את ארגון העצרת בעירם, ועשו זאת בצורה הטובה ביותר, כשחלק מהם אף גייסו ממון רב לשם כך; אשריהם! שכרם הרבה מאוד!

ההתעוררות העצומה בכל המקומות הצדיקה את המאמץ, ואף מארגון 'בקודש הקדשים' שהחתימו בכמה מהערים על קבלה על שמירת הקדושה בציון, ושלא לדבר בציון שום שיחת חולין, נמסר כי הייתה היענות נרחבת ואלפים חתמו.

היה באוויר מעין ההרגשה, אותה חשים בשעה שממהרים לתפילה כל נדרי בערב יום הכיפורים. כל הרחוב אומר קדושה ובאוויר מורגשת הטהרה. כך היה גם באותם דקות, שבהם רבבות אנ"ש היו ספונים בהיכלי התפילה

לאוזנינו, התארגנה אסיפה בהשתתפות הגבאים מכל קהילות הקודש ע"ש רבינו ז"ל, שם דנו ביחד על האופן המועיל ביותר, לעריכת העצרת בעירנו בהשתתפות כלל אנ"ש.

הצעות עלו וירדו ולבסוף הוחלט לשכור את ביהמ"ד הגדול 'זוהר הגליל' המכיל מאות מקומות ישיבה ובס"ד יוכל להכיל את הציבור הענק שאמור להשתתף בעצרת.

לעצרת עצמה נהרו מאות אנ"ש מכל רחבי העיר מכל הסוגים והחוגים באחדות נפלאה, ולפני התיבה ניגש חזן הקיבוץ באומן והבעל תוקע הרה"ח ר' יוסף צוקר שליט"א, ובקול בכי זעק את הסליחות ממעקי ליבו יחד עם כלל הציבור, ההתעוררות הגדולה ששררה במקום נחקקה לכל אחד בלב. כמו כן הדפיסו במיוחד את התפילה הנוראה של ר' יצחק ברייטער שנאמרה בהתעוררות גדולה.

בשעת אסיפת הגבאים, אף עלתה הצעה, ולפיה, לאחר ראש השנה שבה נזכה כולנו בעז"ה לשהות בצל הקודש באומן, נערוך סעודת הודאה באחדות ובהשתתפות כלל הקהילות, וכפי שזכינו בעצרת, בעז"ה אמן.

אני לומד בכלל בקבר רחל אמנו בשעות הערב, וכיון שאין באזור הכולל מוקד תפילה, לא ידעתי כיצד אוכל להשתתף ביום התפילה העולמי. אך לבסוף חשבתי שבמקום לחפש פתרונות כיצד להשתתף, אני יכול פשוט לארגן עצרת בקבר רחל אמנו!

היו שם אנשים מכל הסוגים ממש, יהודים מכל העדות והקהילות שמצאו את מקומם דווקא בעצרת הזאת, קרוב לאמא.

זה היה מעמד נורא הוד. אמרו סליחות בציבור ותקעו בשופרות ויהי המקום לחרדת אלוקים.

אנ"ש שהשתתפו בעצרת המליצו, ע"פ מה שממשיל רבינו הקדוש בתורה ד' ובתורה ע"ח שהצדיק הוא כמו אם [שכשהתינוק רואה אותה הוא זורק את כל השטותים שלו], אם כן דווקא אצל רחל אמנו שהיא בחינת הצדיק האמור, זהו המקום לפעול את הנסיעה להצדיק. מה גם שאמנו אותיות אומן, דווקא על 'אם הדרך' שם הוא המקום הנכון להתפלל על הדרך שייפתח.

העצרת בבית שמש

בריבי הגונים ואחדות מיוחדת.

הרה"ח ר' נחמיה שווארץ שליט"א מחשובי אנ"ש בארה"ב עורר את הציבור בדיבוריו הנפלאים, ובין השאר דיבר שדוקא בזמן כזה בו מתעוררים על החורבן זה הזמן להתפלל על שערי ציון הנעולים שייפתחו לרווחה שהרי עיקר תקוותינו בגלות המר הזה הוא ע"י הצדיק שציונו הוא בבחינת בית המקדש וקודש הקדשים.

כן הזכיר את דברי מוהרנ"ת שישנם שלושה מניעות שלא שייך לשברם בדרך הטבע, י"ם 'בית-האסורים' ומלחמה, והעצה היחידה לעומתם הוא להגביר הרצון וההשתוקקות ועי"ז יזכו בוודאי לשבר את כל המניעות הפרטיים והכלליים.

אצלנו יש עצרת כל יום. העצרת בביהמ"ד של אנ"ש בלונדון

עצרת התפילה לילדים. בית שמש

"אצלנו יש עצרת מידי יום!" - מפתיע אותנו ר' משה - לפליאתנו למה כוונתו, מספר ר' משה שמדי יום לאחר תפילת שחרית אומרים יחד כמה מזמורי תהילים להצלחת הנסיעה הקדושה, ולאחר תפילת מנחה אומרים תפילה ע"ז בציבור.

הר"ר משה ב. הי"ו

"עוד לפני המלחמה, מאז חודש כסליו, אנו נוהגים כך!" ומי יוכל להבין לליבם של חסידים המסורים לרבם בלב נפש, וכל השתדלות שהיא, אשר תוכל לקרוב לקיים רצונו, עושים הם ללא חשבונות...

למעשה גם מידי ערב ראש חודש אומרים יחד תפילה ע"ו ותיקון הכללי, אבל החידוש היה שלראשונה בשנה זו התכנסו כזה ציבור עצום לעצרת תפילה על ראש השנה. בסעודה שלישית בשבת שקודם לכן עוררו על חובת ההשתתפות וכן פורסמו מודעות התעוררות על גודל העניין. כמאתיים חסידי ברסלב שעשרות מהם לא נראים כלל בין כותלי בית המדרש על שם רבינו במשך השנה, והיו ממש בבחינת 'פנים חדשות' הגיעו להשתתף בעצרת התפילה.

בית המדרש היה מלא עד אפס מקום, וההתעוררות עצומה נוראה. הרה"ח ר' ניסן פרנקל שליט"א מזקני אנ"ש, דיבר דברי התעוררות נפלאים. ובתוך דבריו סיפר את זכרונותיו מהשנים בהם הציון היה סגור ומסוגר מאחורי מסך הברזל הסובייטי. ר' ניסן שהתקרב בשנת תשכ"ה, נהג במשך שנים ארוכות להשתטח על הציון הקדוש, עוד בשנים בהם היתה אסורה הגישה לציון והיתה נדרשת לכך מסירות נפש.

כמו כן עורר ר' ניסן על שמירת הקדושה בציון וההתנהגות הראויה שם, ולפלא, שמיד בסיום העצרת חתמו רוב ככל המשתתפים, על רצונם להימנע משיחת חולין בכל שטח הציון הקדוש, ע"י הארגון 'בוקדש הקדשים'.

יריעה מיוחדת ראוי להקדיש עבור העצרות המיוחדות לילדי התשובה שהתקיימו בכמה מהערים, שם התכנסו מאות ילדים זכים שלא טעמו טעם חטא, ויחד העתירו בתפילה ותחנונים.

עין לא נותרה יבשה, לנוכח ההתרפקות שנראתה בכינוסים אלו, כשמאות ילדי תשובה זועקים את פסוקי התהילים והסליחות, תוך אמונה זכה וטהורה בכוח התפילה ובכוח רבינו הקדוש וראש השנה שלו. בזמן בו השתתפו מאות אנ"ש בעצרת ההיסטורית שהתקיימה באולמי דושינסקיא בבית שמש התקיים באותו רחוב עצרת היסטורית לא פחות. ארבע מאות ילדי חמד התכנסו

בשנים האחרונות זכתה קרית יואל ונפתחו בה כמה וכמה בתי מדרשים ע"ש רבינו ז"ל, ואורו מתפשט והולך.

הר"ר יהוסף שווארץ הי"ו

כעת לקראת ראש השנה שאין איש יודע מה ילד יום ולהיכן יתפתחו הדברים בנוגע לקיבוץ על ציון רבינו הקדוש, התאחדו כלל בתי המדרשים בקרית יואל (שמשם לא נוסעים לקאנטרי כמו בשאר המקומות כאמור, עקב שזה עיירה חרדית ואין בה פריצות חלילה וכן ממוקמת ובנויה בין הרים ויערות), ושכרו אולם מרווח שיוכל להכיל את כלל אנ"ש בעיר, ובס"ד התכנסו כמאה וחמישים משתתפים

ושלחו תזכורות בקוי הטלפון הקהילתיים. בחלק גדול מבתי הכנסת אף פורסם מודעה מטעם בית הכנסת על ההשתתפות, ואכן נראו משתתפים מכל בתי הכנסת ללא יוצא מן הכלל.

החזן הידוע מהקיבוץ באומן, הרה"ח ר' שרגא לוי שליט"א הגיע במיוחד מירושלים, ההתעוררות והאווירה המחשמלת שהייתה באוויר, זה משהו שלא ניתן לתאר אותו. אנשים העידו שהם הרגישו כמו ב'זכור ברית' הראשון במיגומטר לפני שלושים שנה!

ברשותכם נקדים הקדמה קצרה: בארה"ב ישנם ערים בהם מתגוררים היהודים בין גויים. מידי שנה בקיץ, בו המצב ברחובות הוא בלתי נסבל ליהודי חרדי, עוברים רוב התושבים החרדיים בערים הללו להתגורר באזורים החרדיים במרחק נסיעה, שם יש עשרות עיירות קטנות

הר"ר פנחס רובינסון הי"ו

(המכונה בלע"ז קאנטרי) בהם מתגוררים לתקופת הקיץ, בין כמה עשרות לכמה מאות משפחות חרדיות בכל עיירה כזו. המציאות היא שבכל אחת מהעיירות הללו נמצאים פחות ממניין חסידי ברסלב אם בכלל... ולכן, כשפורסם על דבר יום התפילה העולמי, לא היה מתוכנן להתקיים עצרת באחת מעיירות הנופש.

ביום שלפני יום התפילה התעוררו כמה אברכים, ובטענת 'למה נגרע', החליטו שעל אף שישנם בודדים בכל אחד מהעיירות, אבל מדוע שלא יכנסו את כל חסידי ברסלב

פרסמנו את המודעות בכל מקום אפשרי, בכל השכונות, ובציון של התנא רבי יהודה בן בבא. ואכן הגיעו אנשים מכל האזור, מקרית אתא, מקרית ביאליק, משירת הכרמל, ועוד

הר"ר חיים צ'צ'יק הי"ו

היו כמה אברכים שדאגו לעניין מאחורי הקלעים שבועות מספר לפני שפורסם על קיום העצרת, ובזכותם אפשר לומר שבס"ד היה הצלחה מרובה ושכלל אנ"ש בעיר הגיעו ליטול חלק ולהשתתף בעצרת הנפלאה.

כדי שיוכלו להכיל את הציבור הענק בליעה"ר נשכרו שני אולמות צמודים ובנוסף לכך דאגו המארגנים לכמה מאות כסאות נוספים, כדי שלכולם יהיה מקום לשבת.

האמת היא שבתחילה לא פרסמו את כל הכיסאות ששכרו, כדי שלא יהיו בוינות... אבל מיד בעשר דקות הראשונות של העצרת כבר לא היו מקומות ישיבה, והוצרכו להוסיף עוד מאות מקומות, שגם הם לא הספיקו לבסוף לכל הציבור האדיר שנהר למקום, ושנאלץ לעמוד בפרוזדורים ובמעברים, ייתכן שכאן הוא אכן המקום להתנצל בפניהם.

לאחר מעשה מתברר שהיינו צריכים לשכור אולם הרבה יותר גדול אבל מה? מצעדי גבר כונו, ובוודאי היה זה לטובה. ביום העצרת פורסמה מודעה מיוחדת לעיר בית שמש מטעם עשרים בתי הכנסת ושבע הישיבות השוכנים בעיר בליעה"ר, שקראה לציבור לבוא ולהשתתף בעצרת, ואכן בס"ד באו והשתתפו יותר מ-1,000 אברכים ובחורים באחדות נדירה, לכינוס אדיר בהיקפו, שייחקק בהיסטוריה הברסלבאית בעיר בית שמש.

כל אחד הרגיש בבית! כאשר הזכויות נוקפות לגבאי בתי הכנסת היקרים, שהכריזו בליל שבת על חובת ההשתתפות,

עצרת התפילה סוואן לעיק קנטסקילס ארה"ב

ואני תפילה
לקיום הקיבוץ הק באומן

ואני / בחור, רוצה כרטיס לאומן חילוני?
על כל 5 דקות * של תפילה - כרטיס הגרלה לאומן.

ואני לא הכ:

מידי שבוע הגרלות נוספות על מאות מתנות יקרי ערך

התקשר עכשיו לשמוע את כל הפרטים

09.880.30.59

*בכפוף לתקנון

העצרת
עצמה
היתה
נפלאה.
לאחר
דיבורים
המעוררים
את הלב, על
המעלה של
הר"ה של
רבינו,
אמרנו
ביחד את
הסליחות
הספרדיות
עם הניגונים
בהתעוררות
עצומה

אבקשה

פורסם ע"י מערכת ברסלב גלובל | info@breslevglobal.com

עצרות התקיימו בכל עיר ועיר. עצרת תפילה ת"ת ברסלב אידיש ביתר

בדבריו עורר גם על הזלזול בקדושת הציבור, ועל הטעות שהשתרבה, ובפרט אצל הילדים הצעירים, שכאילו חלק מהנסיעה הוא רכישת כל מיני צעצועים למיניהם, ועל כך שיש ילדים שחושבים שיש איזה היתר להסתובב ב'שוק' בחוסר מעש, ושיש בזה בחינה של 'למה לכם רמוס חצרי' שמגיעים לרבי ומזלזלים חלילה בכבודו, וע"כ שיש הורים שרק לכן לא לוקחים איתם את הילדים לאומן. ודיבוריו עשו רושם חזק בלבבות הרכים.

כן עורר על ענין האחדות, שהזמן גרמא לעורר על ענין זה, בעת בה מתכנסים כל הילדים מכל בתי הכנסת והקהילות השונות, והמשיל את העניין לבית מגורים בו מתגוררים ההורים והילדים כל אחד בחדר אחר שבחודאי אין זה סיבה לריב ביניהם. וכך הוא לענין הקהילות השונות שלכל אחד יש את ההנהגה שלו אבל לכולם יש אותו רצון ואותו רבי וממילא לא שייך לומר 'אני שייך לשם, ואתה לשם'. וכדומה.

לאחר הדיבורים המעוררים אמרו הילדים יחד את התיקון הכללי פסוק בפסוק, ולאחמ"כ זעקו ביחד את הסליחות וקבלת עול מלכות שמיים בהתעוררות עצומה.

אח"כ שרו ביחד מאות הילדים 'גראמען' לבביים ביותר שחברו ע"י הר"ר יצחק ווברמאן ה"ו על הכיסופים והתפילות לפתיחת שערי ציון הנעולים ולסיים התפללו יחד תפילת ערבית וחולקו מיני מתיקה לכלל הילדים הטהורים שהשתתפו.

כאן המקום להודות להנהלת החברות ולמשגיחים המסורים שדאגו שהכל יהא על הצד הטוב ביותר ועל המסירות למימון כל ההוצאות. ///

הרגישו כמו בתפילת נעילה. העצרת בעיר ביתר עליית

מכל רחבי העיר לעצרת מרגשת ועוצמתית בהתעוררות עצומה. כמה שבועות לפני העצרת התכנסו כמה אברכים יחד עם משגיחי חברות הנערים אליהם מגיעים רבים מהילדים, לאסיפה ראשונית בה תכננו את העצרת מכל ההיבטים, וכמובן גם מהפן החינוכי. הייתה היענות נרחבת מכלל המחנכים, וכל חברות הנערים ללא יוצא מן הכלל השתתפו בעצרת בהרכב מלא.

בשעה היעודה התכנסו כלל חברות הנערים מכל השכונות והקהילות ברחבי העיר לבית הכנסת אוהל הדסה דקהילת חסידי ברסלב, שם הוכנו עבור כל חברה מקומות מיוחדים עם סדר תפילה שהודפס במיוחד עבורם. "ראו על העיניים של הילדים שהם מבינים שמדובר במשהו גורלי והיסטורי" - מספר ר' יעקב בהתרגשות - "הילדים הרגישו שליחות מיוחדת; בהם תלוי פתיחת השערים לקיבוץ תשפ"ג!"

הרה"ח ר' בנימין פראנק שהגיע במיוחד מירושלים ריגש את הילדים בדרשה מיוחדת המותאמת לגילם. בדבריו התייחס לצרה ש'תשתפכנה אבני קודש בראש כל חצות' שבדורינו הנסינות קשים ומרים ובפרט עם הכלים הטמאים למיניהם שהם הנסיון של דור זה, והתיקון היחיד לצרה זאת היא ע"י רבינו הקדוש שפועל זאת ע"י הראש השנה ולכן הסט"א מנסה כ"כ למנוע את זה.

אמחנו השדה הדרבני בעל השדה

בראש חודש אב, כולנו כאיש אחד, כלל חסידי
ברסלב, מתחברים לבעל השדה ומתחילים לטייל
בעומקה של התורה הזמנית החדשה

תורה סה

דע כי יש שדה

ומי שרוצה לחגר מתניו, להכניס עצמו להיות
הוא הבעל השדה, צריך להיות איש אמוד
ותקיף, וגבור חיל, וחכם, וצדיק גדול מאד.

דע כי יש שדה דע כי יש בעל השדה

לטייל
בתורתו

פרוייקט לעידוד העמקה
והתבוננות בליקוטי מוהר"ן

דער לעבנס-טרוים

עשרה בטבת תשל"ו, אונטערן רעזשים פון דעם אייזערנעם פארהאנג לאזן זיך ארויס א קבוצה ברסלבער חסידים פון עטליכע קאנטינענטן, אויף זייער וועג צום ציון אין אומאן || שניי און אייז, שרעק צו ווערן איינגעשפארט און אויסגעפארשט האבן נישט מצליח געווען צו פארלעשן זייערע ברענעדיגע הערצער מיט אן אומגעהויערן בענקעניש, טראץ וואס זייערע קערפער האבן זיי מצליח געווען אפצוהאלטן און זיי צוריקקערן גענוי ווי זיי זענען געקומען || אן א צאל טרערן, געבעטן, און רצונות, אנטקעגן דעם סאוועטישן אייז-קאלטן מויער

אהרן אייזנבך

פורסם ע"י מערכת ברסלב גלובל | info@breslevglobal.com

איבערגעזעצט אויף דער אידישער שפראך, דורך: שמעון י. הלוי

דער עירפארט אין מאסקאווע

"איך וואונטש זיך צו זעהן די לעכטיגקייט פון די וועגן אויף וואס איר פארט אויף זיי צו מיר" (חיי מוהר"ן). די נסיעות פון די ברסלבער חסידים צום ציון הקדוש פון דעם הייליגן רבי'ן איז נישט קיין לערע זאך. אויב איז דאס געווען גילטיג אין דער צייט ווען די ווערטער זענען געזאגט געווארן, איז דאס אין פאקט געווארן פיל-פאכיג מער באדייטנד אין יענע טעג נאך איידער עס האט זיך געשפאלטן דעם אייזערנעם פארהאנג וואס האט פונאדערגעשיידט צווישן די הערצער פון די ברסלבער חסידים אין דער גאנצער וועלט, צום ציון הקדוש וואס האט זיך געפונען אזוי ווייט ווי נאר סיי ווען.

אסאך פון די נסיעות זענען שוין פון לאנג פאראייביגט און באשריבן געווארן, אבער נאך אלץ זענען פארהאן אסאך נסיעות וואס מיר וועלן נישט וויסן פון זיי און אפשר אפילו אויב אייביג. די נסיעה וואס מיר וועלן אצינד שילדערן איז פארגעקומען ארום עשרה בטבת, תשל"ו, ווי עס האבן אנטהאלט גענומען א שיינע צאל זקנים און חשובים פון אונזערע לייט, צווישן זיי, הרה"ח ר' שמשון שווארטץ זצ"ל פון קרית יואל אין אמעריקע, און יבלחט"א הרה"ג ר' אברהם כ"ץ שליט"א מיט זיין ידיד הרה"ח ר' אברהם לאווען פון קרית טאהש קאנאדע. פון ארץ ישראל האבן אנטהאלט גענומען הרה"ח ר' שמואל טשעטשיק זצ"ל, הרה"ח ר' שבתאי הורוויץ זצ"ל, הרה"ח ר' נפתלי לעבל זצ"ל, און יבלחט"א הרה"ח ר' אהרן שפירא (בן הרה"ח ר' שמואל שפירא זצ"ל), הרה"ח ר' מרדכי ב"ר אהרן הורוויץ, הרה"ח ר' שמואל יצחק ראזענפעלד, הרה"ח ר' בנימין ראזענבלאט, און הרה"ח ר' יהודה לייפער שליט"א וואס דינט היינט צוטאגס אלס דער אנטווערפענער פרעמישלאנער רבי שליט"א.

די נסיעה איז געווען אונטערן פירערשאפט פון דעם חסיד ר' צבי ארי' ראזענפעלד זצ"ל וועלכער איז געשטאנען אונטער מערסטנס נסיעות אין יענע טעג, ווען צו אט דער נסיעה האבן זיך אויך צוגעשטעלט צוויי פון זיינע תלמידים, הר"ר אליהו שלמה קאפל און הר"ר אברהם דוד ראזענבערג הל"ו. אזוי ווי אלע נסיעות אין דער עפאכע אונטער דעם אייזערנעם פארהאנג, האט אויך די נסיעה געפאדערט אסאך קאמפליצירטע צוגרייטונגען וואס האט ענהאלטן, תפילות, געגויעם, כיסופים, מיט אן א שיעור טרערן, און גלייכצייטיג פארשידענע אונטערווענדונגען וואס האט אפגעקאסט שווערע געלטער און גרויסע אנשטרענגונגען וואס פלעגט זיך צומאל גרעניצן אזש ביז מסירת נפש ממש.

די קבוצה האט לסופו של דבר נישט זוכה געווען זיך צו משתטח זיין אויפן ציון, אבער זייערע רצונות און כיסופים צוזאמען מיט זייערע יסורים און פחדים וואס זיי זענען אריבער דורכאויס דעם וועג ווערט זיכער פאררעכנט 'כאילו עשה' ממש.

עס וועבט זיך א קבוצה קיין אומאן

"ווען מיר האבן ערהאלטן די ידיעה אויף דעם

נאנטסטן נסיעה צום ציון", דערציילט אונז הרה"ח ר' אהרן שפירא, "האב איך גלייך באשלאסן זיך אנצושליסן דערין. אסאך געלט האט אפגעקאסט די נסיעה, עטליכע טויזנט דאללער, א הון רב אין יענער צייט".

די נסיעה איז אראנזשירט געווארן דורך דעם חסיד ר' צבי ארי' ראזענפעלד, וואס איז אין אלגעמיין געווען דער אדרעס צו יעדער ענין אנבאלאנגט דעם רבי'נס ציון אין יענער תקופה. צו דער נסיעה האבן זיך געקענט באטייליגן בלויז אזעלכע וואס האבן ענהאלטן אין זייער באזיס א פרעמדער פאספארט (נישט פון מדינת ישראל), וואס ווי באוואוסט האט דער רוס נישט פארמאגט אזעלכע דיפלאמאטישע באציאונגען מיט מדינת ישראל. פון הונטער די קוליסן האט ר' צבי ארי' געזארגט פאר אלע טעכנישע געברויכן, א שטייגער ווי די וויזעס אויף וועלכע עס איז געווען ארויפגעשריבן א ספעציעלן באשטעטיגונג פאר די טוריסטן אנצוקומען קיין אומאן.

ר' מרדכי הורוויץ מיט זיין פעטער ר' שבתאי, און ר' שמואל טשעטשיק זענען שוין געפארן אויף שבת, ט' טבת, קיין אנטווערפן צום פרעמישלאנער רבי'ן, וואס זיין זון ר' יהודה שליט"א איז געווען פון די אנטהאלטענע אין דעם היסטארישן נסיעה. דער רבי האט זיי שטארק מכבד געווען אין פארלויף דעם שבת, ווען אום מוצאי שבת, דורכאויס דעם טאג פון עשרה בטבת, זענען זיי געפארן קיין בריסל ווי דארט האבן זיי באגעגנט די אנדערע טייל פון די קבוצה און צוזאמען זענען זיי געפארן אין ריכטונג פון דעם לופטפעלד אין בריסל.

די גרופע איז פון דער ערשטער מינוט אן געווען פארדעכטיגט אלס קאנטער רעוועלוציאנערן וואס מען דארף זיי נאכפאלגן מיט זיבן אויגן... זיי זענען גענומען געווארן אונטער א שווערן וואך צו א ספעציעלן זאל וואס איז געווארן באשטימט פאר דעם צוועק

מניעות אויפן וועג

שוין אין לופטפעלד האבן זיך אנגעהויבן די מניעות ווען אנשטאט זיי צו פאררעדענען וואו צו ווארטן אויפן פליגער, האט מען זיי אנגעהויבן ארומצושלעפן פון דא צו דארט, אהין און אהער. אין יענער צייט, איידער עס האט נאך עקזעסטרירט די עלעקטעראנישע שילדן מיט אלע אינפארמאציע אויף יעדן פליגער, האט די חבורה זיך געמוזט ארומדרייען א לאנגע שעה אין דעם לאנג שטרעקיקן

דער בית הכנסת מארינא ראשצע ווי עס האט אויסגעקוקט אין יענע טעג

דער ארגאניזירער פון די קבוצות קיין אומאן. הרה"ח ר' צבי ארי' ראזענפעלד ז"ל

טערמינאל און פרובירט זיך ווענדן צו פארשידענע באאמטע, ביז צום סוף זענען זיי אינפארמירט געווארן אז צוליב דעם שווערן וועטער וואס האט געהערשט דאן אין בעלגיע האט דער פליגער נישט מצליח געווען אראפצולאנדן קומענדיג פון רוסלאנד און איז דעריבער אנגעקומען אין דעם נאנטן האלאנד. די קבוצה האט זיך ארויסגעלאזט פון בריסל קיין אמסטערדאם וואס געפונט זיך אין האלאנד מיט א לאקאלע באס, וואס האט געדויערט נישט קיין קורצע וויילע, אבער אלץ איז ווערד געווען כדי אנצוקומען צום ציל, צו דעם הייליגן רבי'נס ציון. פון אמסטערדאם זענען זיי אפגעפלוין קיין מאסקאווע.

מען קומט אָן

אין דער רגע וואס זיי האבן דערגרייכט מאסקאווע נאך איידער זיי האבן עספיעט צו פארשטיין וואס עס טוהט זיך, האבן זיך שוין אנגעהויבן די צרות... די גרופע איז פון דער ערשטער מינוט אָן געווען פארדעכטיגט אלס קאנטער רעוועלוציאנערן וואס מען דארף זיי נאכפאלגן מיט זיבן אויגן... זיי זענען גענומען געווארן אונטער א שווערן וואך צו א ספעציעלן זאל וואס איז געווארן באשטימט פאר דעם צוועק. דארט זענען זיי באפוילן געווארן צו ווארטן צונעמענדיג דערביי זייערע פאספארטן. ר' צבי ארי' וואס האט זיך ארויסגעשטעלט אלס דער ארגאניזירער פון דער גרופע איז אוועקגעפירט געווארן אין פארלוף פון א גאר לאנגע וויילע.

אין אנהויב האט זיך די גרופע געטרייט, מן הסתם איז דאס אזוי דער סדר אין 'מוטער רוסלאנד' אויפצונעמען די פרעמדע אריינדרינגער, אבער ווען די מינוטן זענען פארוואנדלט געווארן צו לאנגע שעות, האט די זארג אנגעהויבן דורכשניידן די הערצער. נישט נאר זיי האבן חושד געווען אז מען וועט נישט אנקומען צום ציון אויף וואס זיי האבן שוין אזוי ארויסגעקוקט, נאר אפשר וועט מען זיי נאך נעמען אויף חקירות אויף וואס זייערע קאנסעקווענצן כאפט א טרייסל נאר צו טראכטן.

"דער פחד איז געווען מורא'דיג. מיר האבן אנגעהויבן מתפלל זיין פון טיפעניש פון הארץ", דערציילט ר' אהרן, "מיר האבן געבעטן פונעם אויבערשטן אז אלץ זאל דורכגיין כשורה". ר' שמואל טשעטשיק האט געזאגט אז מען דארף זיך פארבינדן קיין ארץ ישראל און בעטן אונזערע לייט זאלן איינרייסן פאר אונז מיר זאלן ארויסגיין פון דא לעבעדיגע...

נאך עטליכע שעות וואס האבן ליבערשט אויסגעקוקט ווי אייביג, איז ר' צבי ארי' ארויס פון א צימער, ווען זיינע אויגן זענען רויט פון געוויין, און זיין געזוכט ווייס ווי קאלעך. גלייך דערנאך איז גערופן געווארן אין צימער זיין תלמיד ר' אברהם דוד ראזענבערג, אבער נאך א קורצע וויילע איז ער באפרייט געווארן. דערנאך איז גערופן געווארן ר' מרדכי הורוויץ אויף אויספארשונגען אלס פארדאכט אז ער פארמאגט אין זיין באזיס אָן אומגעזעצליכע פאספארט, ווען ר' צבי ארי' דינט אלס איבערזעצער. דערנאך האבן זיי אים אויך באפרייט.

ר' צבי ארי' צוזאמען מיט די גאנצע קבוצה זענען

געזיצן מיט אנגסט און ציטער ווארטנדיג ארויסצוגיין פון דעם ארט, ציטערנדיג אז נאך איינער וועט גערופן ווערן פאר אויספארשונגען. אין א פרואו צו פארשנעלערן דעם פראצעדור, איז צוגעגאנגען ר' שמואל יצחק ראזענפעלד צו די רוסישע באאמטע און זיך געבעטן ביי זיי אז היות עס איז שוין גאר שפעט און זיי דארפן שוין ארויסגיין צו זייער האטעל זאל מען זיי צוריקגעבן די פאספארטן. פארשטייט זיך אז די תשובה איז געווען נעגאטיוו.

עס גייט נישט פארביי עטליכע מינוט ווען פלוצלינג קומט ארויס איינער פון די באאמטע פון די ק.ג.ב. וואס האט זיך אויפגעהאלטן ביז יעצט אונטער א טונקעלן פענסטער אין אָן אוממערקערער ווינקל, און פרעגט אָן ביי די אפיצירן, וואס איז דער נאמען פון דעם פארשוין וואס האט זיך געווייגט צו פרובירן פארשנעלערן דעם פראצעדור. ער האט אים גלייך צוגערופן און אים אנגעוויזן ער זאל אים נאכפאלגן.

גייענדיג, האט ר' שמואל יצחק פרובירט אויסצוגעפונען פארוואס מען פירט אים, אבער דער אויפזעער האט אים שטיל געמאכט. ר' שמואל יצחק חזר'ט איבער יענע גורל'דיגע מינוטן און שטעלט פֿאַר דעם אויספארשונג: מען האט מיר אריינגעפירט אין א קליינעם פארשטיקטן צימער, ווען אויפן וואנט הענגען קעגן מיר אסאך סארטן שטעקענעס וואס האבן געדינט אלס ווארענונגס מיטלען אז דער באשולדיגטער זאל זיך ווי שנעלער מודה זיין אין אלעס... דער דעטאקטיוו האט מיר באפוילן אויסצוליידיגן מיינע קעשענעס. איך האב ארויסגעצויגן פון מיין קעשענע אָן עפל. איך האב אויפגעהויבן מיינע הענט אין דער הייך און איך האב אים געזאגט: אט קענט איר מיר אויסטאפן מיינע קעשענעס. מיט נסים האט ער מיר באפרייט אָן קיין ווארט.

אדערווייל האט ר' צבי ארי' אנגעהויבן דערציילן פאר זיינע באגלייטער אויף דעם חשד אויף וואס זיי ווערן אצינד באשולדיגט. ער האט זיי געשילדערט ווי אזוי אין דער רגע וואס ער איז אריין אין דעם אויספארשונגס צימער האבן די דעטאקטיוו אנגעהויבן צו שרייען אויף אים מיט באנומענע קולות, זאגנדיג, אז די תלמידים וואס ער האט געברענגט מיט זיך זענען קאנטער-רעוועלוציאנערן, שפיאנען, נאך וואס זיי האבן אים געוויזן א בילד ווי צוויי פון זיינע תלמידים האבן אנטויל גענומען אין א פארזאמלונג פון 'כהנא' וואס איז באטראכט געווארן ביי דער רוס אלס איינע פון זייערע שפיץ פיינט.

ר' צבי ארי' מיט זיין ווייכער שפראך האט פרובירט זיי צו פארשטיין געבן, אז ער איז איינגטליך געווען דער וואס האט זיי ארויסגעצויגן פון כהנא'ס ארגאניזאציע און זיי געשטעלט אויף די ריכטיגע רעלסן. אבער אויסגעקוקט האט עס אז די באאמטע זענען נישט צופיל אנטציקט געווארן פון זיינע רייד, און זיי האבן געווארנט הרב ראזענפעלד אז ער איז אויף אויפן וועג צו ארעסטירט ווערן.

"אין דעם שטאפל", דערציילט ר' צבי ארי', "האב איך אויסגעבראכן אין א געוויין, איך האב זיך געבעטן ביי זיי, אז איך פארמאג נישט קיין

שום בייזוויליגע כוונות. צום גרויס וואונדער און שטוינונג זענען זיי איינגעגאנגען נאכצוגעבן און נישט ארעסטירן קיין איינעם, אבער זיי האבן געפאדערט מיט א פעסטקייט אז דער גאנצער קבוצה זאל זאפארט אפטראגן פון רוסלאנד".

רצוננו לראות את מלכנו

ר' צבי ארי' וואס איז נאך געווען אונטערן שאטן פון פחד פון דער שרעק אנווארפנדע חקירות וואס ער איז נארוואס אדורך, האט נאר געוואלט וואס שנעלער זיך ארויסדערזעהן פון דעם גרעניץ און זיך צוריקלאזן אהיים. אבער די חברים פון דער קבוצה וואס צווישן זיי זענען געווען אזעלכע וואס דאס איז געווען פאר זיי דאס ערשטע מאל אויפן וועג צום ציון הקדוש, האבן אנגעהויבן צו בעטן אז מען זאל פארט פרובירן אריינצוגיין, אפשר וועט מען נאך אויך זוכה זיין אנצוקומען צום ציון אין אומאן, נאכדערצו אז די נסיעה האט אריינגענומען אין זיך אזויפיל געלט און מוטשעניש ביז אהער. ר' צבי ארי', הערנדיג דאס, איז ער איינגעגאנגען צו פרואוון אונטערזוכן אויב עס איז דא בכלל מיט וועמען צו רעדן דערוועגן צו מבטל זיין די שווערע גזירה. נאך א קורצן אפהאנדלונג האט ר' צבי ארי' פארשטאנען אז דער באפעל צו פארלאזן רוסלאנד איז נישט געווען קיין פארדענונג, נאר צו דערשרעקן, און טראץ אלע חששות איז דער קבוצה אריין אין דעם רוסישן באדן.

דער 'רויטער רוסלאנד' האט אויפגענומען די גרופע מיט שרעקליכע פרעסטן. איבעראל איז געווען באדעקט מיט דיקע שיכטן שניי און קעלט. די אגענטן פון דער אינטוריסט אגענטור האבן באגלייט די קבוצה מיט עטליכע טעקסיס צו אן האטעל אין מאסקאווע. אנקומענדיג, האט ר' צבי ארי' געבעטן, מען זאל בשום אופן נישט ארויסגיין פון דעם האטעל אלס פחד אז דאס קען זיי נאך שעדיגן אין דער צוקונפט. אבער זיך דערנענטערנדיג צום שבת קודש, האט ר' שמואל טשעטשיק געשפירט אז ער מוז ארויסגיין זוכן א טייך אדער מקוה זיך צו טובל'ען לכבוד שבת. ר' שבת הורוויץ וואס איז נאך געווען אונטערן איינדרוק פון די חקירות וואס זיינע חברים זענען אריבער, האט זיך געבעטן ביי ר' שמואל'ן נאכצוגעבן דאס מאל, אבער ר' שמואל האט געשפירט אז ער איז נישט מסוגל צו מוותר זיין אויף דער טבילה לכבוד שבת. נאך וואס זיי האבן אנגעפרעגט ר' צבי אריה'ן און ער האט מסכים געווען מען זאל ארויסגיין, איז ר' שמואל ארויס צוזאמען מיט ר' בנימין ראזענבלאט און ר' שמואל יצחק, צום בית הכנסת 'מארינא ראשצ'ע' וואס צו איר זייט האט זיך אויפגעהאלטן די מקוה.

אין שול האבן די חברים געטראפן עטליכע לאקאלע איינוואוינער, צווישן זיי דער ברודער און פעטער פון ר' משה דוב ראזענפעלד ז"ל - מחשובי אנ"ש אין ארץ ישראל - דער וואס האט ארויפגעברענגט דעם רבי'נס שטול קיין ארץ ישראל - די זיידע פון די באוואוסטע משפחת ראזענפעלד אין ברסלב היינט צוטאגס. דער באזוך איז געווען א גרויסער חיזוק און שטיצע פאר

פלוצלינג קומט ארויס איינער פון די באאמטע פון די ק.ג.ב. וואס האט זיך אויפגעהאלטן ביז יעצט אונטער א טונקעלן פענסטער אין אָן אוממערקערער ווינקל, און פרעגט אָן ביי די אפיצירן, וואס איז דער נאמען פון דעם פארשוין וואס האט זיך געווייגט צו פרובירן פארשנעלערן דעם פראצעדור. ער האט אים גלייך צוגערופן און אים אנגעוויזן ער זאל אים נאכפאלגן...

לוח ראש השנה תשפ"ג

פורסם ע"י מערכת ברסלב גלובל | info@breslevglobal.com

ובכן, בשבועות האחרונים התאחדו שני הארגונים לשיתוף פעולה ראשוני ומרגש, כאשר הפרי הראשון היוצא מבית מדרשם המשותף, הוא 'לוח קיר' הנושא את השם: 'לוח ראש השנה תשפ"ג'.

מדובר ברעיון חדשני ואולי גם מהפכני מאין כמוהו, הנוטל את השיטות הגשמיות המיועדות לפרסום מוצרים וכדומה, ומתעל אותו לעבר הנושא הקריטי שהעולם כולו תלוי בו - תפילות על ראש השנה.

הלוח כולו

מדוע החלטתם להקים את הלוח החדש, ומה המטרה שלכם?

אם נחפש הגדרה מתאימה לסערה שמטלטלת את חסידות ברסלב על גווניה השונים, בחודשים האחרונים בכלל ובשבועות האחרונים בפרט, נתקשה מאוד למצוא משהו הולם, אלא אם כן נפנה לכיוון של 'שיווק', 'מסע פרסום', או משהו דומה (כמשל בלבד, כמובן).

נדמה שגם אם יש משהו שחושב שיש עדיין מספיק זמן עד ראש השנה תשפ"ג הקרב בצעדי ענק, ישבו להם כמה אנשי שטח (קמפיירים, פרסומאים) במחשבה מה ניתן לעשות עבור הראש השנה הבעל"ט: איך אפשר להזכיר לברסלב'ר חסידים שהם חייבים את התפילות כדי להגיע לראש השנה לאומן?

איך אפשר למשוך את רבבות אנ"ש בכל העולם לעצרות תפילה?

איך אפשר לגרום שלא יעבור עלינו יום בלי להתפלל על הקיבוץ הקדוש באומן? איך ניתן להכניס גם את הילדים, בחורי הישיבה קטנה והישיבה גדולה, בנות הסמינרים ובתי הספר, להתעוררות הנפלאה של התפילות עבור הראש השנה של הרבי?

מי עומד מאחורי המיזם הנפלא הזה?

בשבועות האחרונים אפשר אולי אפילו להניח את האצבע על שני 'חברות' מהגדולות במשק [עדיין לא הצלחנו למצוא הגדרה מתאימה יותר, מתנצלים...] שהם אחראים על 'מסע הפרסום' המאסיבי של נושא 'התפילות על ראש השנה באומן'. הלא הם:

האחד, ארגון 'לפתוח', שכזכור פעל גדולות ונצורות, וגם אירגן את 'יום התפילה העולמי' שהתקיים בער"ח אב האחרון, והצליח להביא למעלה מחמישים מוקדי תפילה ברחבי העולם, בהשתתפות רבבות של זקנים ועד לתשב"ר (כאשר סוקר בהרחבה במדור זה בחודש שעבר).

השני, הוא ארגון 'ואני תפילה', האחראי על המבצעים האדירים שכוללים הגרלות הענק וחסרי תקדים על כרטיסי טיסה לאומן לראש השנה תשפ"ג הבעל"ט, כרטיסי טיסה לאומן לאמצע השנה, ובנוסף על עוד עשרות מתנות יקרי ערך לכל ילדי החיידרים, בחורי הישיבות, ובנות בתי הספר והסמינרים, שמתפללים על הקיבוץ באומן, אליו הצטרפו בשעת כתיבת השורות קרוב לרבעה של ילדים וכן ילדות - איך לא, כל 5 דקות תפילה מקנה כרטיס הגרלה (כדי להיכנס להגרלות התקשרו- 09.880.30.59).

קיבוץ תשפ"ג || מה ומי עומד מאחורי הרעיון 'לוח ראש השנה תשפ"ג' || להתעורר, להתחדש, להתחזק עם תפילות ועוד תפילות! || שיחה מיוחדת עם עורך הלוח הראשון מסוגו בעולם

הלוח תלוי בעיר חצור

הלוח תלוי בעיר חצור

הלוח תלוי בעיר חצור

הלוח תלוי בעיר חצור

אלע פלי רייזעס געווארן אפגעזאגט, זיי האבן געמוזט זיך ארויסלאזן מיטן באן קיין קיעוו, א נסיעה וואס געדויערט א גאנצע נאכט. צו זייער שוידער, גלייך אנקומענדיג צום האטעל אין קיעוו האבן די אגענטן פון די אונטוריסט גרופע זיי 'העפליך' געמאלדן: מיר ווייסן אז איר ווילט פארן קיין אומאן און ערלויבעניש, זאלט איר ווייסן, אז דאס מאל ווער עס פארט, וועלן מיר נישט נעמען די מינדעסטע פאראנטווארטליכקייט אויף זיין לעבן! אט די ווערטער, און צוגאב צו דאס וואס זיי זענען אריבער אין לופטפעלד, האט גאר שטארק אויפגעשאקלט די קבוצה, און צוגעברענגט אפצולאזן ווי אמשנעלסטן סיי וועלכער פלאן זיך ארויסצוצאפן אינמיטן נאכט, א זאך וואס ווער ווייסט ווי אזוי עס וואלט זיך אויסגעלאזט... נאכדערצו וואס זיי האבן געהאפט אז צומארגנס וועלן זיי נאך קענען זוכה זיין צו פארן מיט אפציעלע טעקסיס אויפן 'דרך המלך'.

צומארגנס דורכאויס דעם גאנצן טאג, האבן די חסידים געבעטן פון די באגלייטער פון דער אינטוריסט אגענטור, צו פארן קיין אומאן צום ציון הקדוש, אבער זיי האבן זיי אוועקגעשטופט, זאגנדיג, אז עס איז דא יעצט א גרויסער שניי אויף די הויפט שאסייען און מען קען נישט פארן.

אזוי אז דורכאויס די גאנצע וואך זענען זיי אלע פארבליבן אין האטעל, וויבאלד אן אנדערן פלאץ האבן זיי נישט געהאט וואו צו גיין. זיי האבן זיך געהאלטן אין איין בעטן צו פארן קיין אומאן, אפילו פאר א קורצע וויילע. אבער יעדעס מאל האט מען זיי אפגעשטופט מיט פארשידענע סארט אויסריידן.

אזוי האבן זיי געוויילט דארט א גאנצע וואך ווען יעדן טאג קוקן זיי ארויס אז אפשר היינט וועט קומען דעם אויסגעגארטן באשטעטיגונג, אבער גארנישט האט זיך נישט גערירט. נאכן זיך אויפהאלטן דארט נאך א שבת, האבן זיי פארשטאנען אז קיין שום זאך וועט זיי דאס מאל נישט העלפן. דער שטן אליין האט באשלאסן זיך צו פארלייגן דערויף אז זיי זאלן נישט פארן קיין אומאן זאל זיין וואס זאל זיין.

זונטאג אינדערפרי נאכן דאווענען - איידער ר' צבי ארי' מיט זיינע תלמידים און ר' אברהם ל"ץ האבן זיך ארויסגעלאזט אין ריכטונג פון לופטפעלד אויף צוריק, זענען אלע ארויס פון האטעל צום נאנטן ליידיגן שטח, און זיי האבן אנגעהויבן זאגן צוזאמען דעם תיקון הכללי מיט הייסע טרערן, אין 'אנדענק' פון דעם וואס זיי האבן געוואלט אנקומען צום ציון און מקיים זיין די פארקטיגע הבטחה פון דעם הייליגן רבי'ן.

אנדערע זענען נאך פארבליבן נאך עטליכע טעג צו פרובירן 'אפשר פארט', אבער נישט זעענדיג קיין שום אויסוועג האבן זיי אויך געפאקט פקק און זיך צוריקגעלאזט אהיים, זייענדיג מקבל די עגמת נפש באהבה.

ר' צבי ארי' פלעגט אסאך דערציילן וועגן די נסיעה, אויספירנדיג: "אנצוקומען צום ציון איז 'קודש', אבער צו בענקען אזויפיל דערויף איז 'קודש קדשים'. אט די רייזע איז געווען קודש קדשים, וואויל פאר די אלע וואס האבן אנטייל גענומען אין איר". און ווירקליך האבן די אלע פעולות פון מסירות נפש און רצונות געהאלפן דערצו, צו ברעכן די מויערן אין די קומענדיגע יארן, פאר זיי און פאר די אנדערע און פאר די שפעטערע דורות. ///

דעם רבי'נס ציון אין יענע טעג

די אידישע געמיינדע אין מאסקאווע, זעענדיג אידן מיט די פולע אידישע טראגע, איבערהויפט אז נאכן פארלאזן דאס ארט האט מען איבערגעלאזט דארט א פאר טלית מיט תפילין מיט אנדערע תשמישי קדושה. די סעודות שבת האט מען געפראוועט אין דעם האטעל אין מאסקאווע, ווען ר' שמואל טשעטשיק איז מהנה דעם ציבור מיט זיין שטימע ווי גלייך ער וואלט געווען יעצט אין שול, און נישט אין עפעס א פארווארפענעם אייז קאלטן פרעמדן רוסישן האטעל.

קען קען נישט פארן

מוצאי שבת האבן זיי געוואלט נעמען א פליגער קיין קיעוו, אבער צוליב די שווערע שנייען זענען

"אחזתי וְלא ארפנו"

את רבנו לא עוזבים

החל יוצא מחוץ לבית המדרש לטיל באויר הזך על שפת הנהר, להתבונן בדגים הפורשים רשת ללכוד הדגים, ולהתענן בהבלי העולם הזה.

העיר חרישווטה הייתה עירה סמוכה לברסלב. בעירה זו התגוררו שני אחים, ששמום הלה לפניהם כבעלי מדות תרומיות בעלי יראת שמים ויגיעים בתורה יומם ולילה.

אחד האחים בשם רבי יצחק, ששמע שרבנו הקדוש נכנס לגור בברסלב התחיל להתקרב אליו. כאשר קרבה זו, גורמת לו לעלות ולהתעלות בעבודת ה'.

אחיו של ר' יצחק, סמוך היה על שלחן חמיו, שהיה בעל הפנדק המקומי בכפר הסמוך. הפנדקאי היה אוהב תורה, ולכן הבטיח לחתנו שיתן לו את כל מחסורו, וכל מה שרק יצטרך, יתן לו, כדי שיוכל לעסק בתורה הקדושה ללא הפרעה.

לאחר נשואיו החל האבך להגביר חילו בלמוד התורה בהתמדה, הוא חפש ומצא לו חברים נאמנים, עמם ישב ועסק בתורה בחשק ובשקידה.

אמנם, אותו אבך לא היה רגיל בבחרותו בעשירות. עתה שהחל לחיות בהרחבה סמוך על שלחן חמיו הפנדקאי העשיר, עמד בפני נסיון קשה: "נסיון העשר"... לאט לאט החל להתרפות בלמודיו. אמנם עם החברותות שקבע לעצמו המשיך ללמוד, אך בלכתם - סגר את גמרתו ופסק מן הלמוד.

פיון שהתחיל להתבטל, שוב לא יכל להתרפז בלמודו, עד שבמשך הזמן פסק האבך מלמודיו כליל, והחל יוצא מחוץ לבית המדרש לטיל באויר הזך על שפת הנהר, להתבונן בדגים הפורשים רשת ללכוד הדגים, ולהתענן בהבלי העולם הזה.

פעם אחת בעת שעמד אותו אבך בטל על יד הנהר, ללא מלבוש עליון עליו, כשהוא מתבונן בעבודת הדגים,

עבר רבנו עם אנשיו בעגלה, באחת מנסיעותיו, דרך מקום זה. אותו אבך, בראותו את העגלה מלאה חסידים, הבין כי "גוטער ייד" - (אדמו"ר) מצוי בה, מפיון שפך התבייש על בטלתו, ובפסיעות מזרזות החל לצעד לכוון ביתו.

אך העגלה המשיכה בעקבותיו, וכשרבנו עבר סמוך אליו, רמז לו לגשת אליו. בלית בררה מלא האבך את בקשתו. "היכן מצויה כאן אכסניה?" - שאל אותו רבנו, ובעת שהתחיל האבך לכוון את העגלה לכוון האכסניה, שאל אותו רבנו לשמו ומשפחתו. כאשר אמר הלו לרבנו מי הוא - נענה רבנו בגערה: "האתה הוא אחיו של יצחק שלי?"... ורבנו המשיך בתוכחתו: "מן הסתם לקח אותך חמיה לחתן עבור בתו בגלל שהפיר את מעלתה בתורה וביראה, בחשבו כי תשקד על דלתי התורה, ואתה מה? מבזבז את זמנה בהבלים..."

כך המשיך רבנו לשוחח עמו הרבה על התכלית, ודבריו השפיעו מאוד על לב האבך, הוא פרץ בבכי ולבו מלא ברגשות חרטה ותשובה. מיום זה והלאה שוב חזר אל תלמודו בהתמדה רבה. רבנו קרבו מאוד ואמר לו:

"מן הסתם תרצה לנסע אלי, ובכן דע לה, כי כל עניני הוא ראש השנה!"... האבך שמע בקול רבנו, ובא אליו לראש השנה.

כאשר הגיע האבך לברסלב כבר היה ליל "זכור ברית". עיף מן הדרך נרדם בחדר שעל ידו קבל רבנו את אנשיו. אך זמן הרבה לא יכל לישן, מחמת השאון של החסידים היוצאים ובאים. "מה עושים שם אצל הרבי?" - שאל האבך את החסידים. - "מתודים לפני הצדיק על כל החטאים" - השיבו לו...

בתוך כך הבחין, כי היוצאים מחדר רבנו פניהם סמוקות ועיניהם דומעות...

בא יותר.

לאחר זמן, לאחר הסתלקות רבנו, התאוונ האבך לפני ר' מאיר מטעפליק - מאנשי רבנו כי רבנו הרחיקו מעליו. תמה ר' מאיר וקרא: "הלזה אתה קורא התרחקות? אצל רבי כזה הייתי מסכים להשאר ואפלו היה דורך עלי... לא הייתי הולך ממנו..."

רבי אברהם ב"ר נחמן הסביר מדוע נהג עמו רבנו כך, על פי המובא בספר המדות, אך אנחנו ילדים יקרים, נלמד ממעשה זה, כי רבנו לא "מכריח" אותנו להתקרב, הוא רק עוסק עמנו ברחמנותו, ומנסה עוד פעם ועוד הפעם לקרב אותנו, ומה מפריע לנו להתקרב? - הבושה, כמו אותו אבך שמחמת בושה התרחק פעם אחר פעם מרבנו, עד שהתרחק לגמרי... לו היה אותו אבך משתמש עם מדת הבושה לדברים אחרים, או אז היה זוכה להתקרבות נפלאה... כך גם אנחנו נאחז ברבנו בכל הכוחות, כי את רבנו הקדוש - לא עוזבים! לנצח...

"אוי!" חשב האבך בלבו, "מה היה חסר לי זאת?" והוא התחרט על בואו... הענין של "וודוי דברים" לא מצא חן בעיניו כלל, הוא התבייש לספר לרבנו את כל חטאיו ופגמיו. אך מה יעשה? עתה הוא כבר נמצא פה, ועליו להפנס אל הרבי. בלית בררה נדחף עם עוד מישהו מן הקהל פנימה. אך מייד עם פניסתו, רמז רבנו לחסיד שנקנס עמו לצאת, וסגר את הדלת.

"נו, התחל לומר!" - פנה רבנו ברב רחמנותו, אל האבך. - "אין לי מה לומר". השיב האבך. - "לי לא תוכל לשקר" - אמר לו רבנו - "האם איני יודע כל אשר עבר עליך...?!" ורבנו רמז לו לעזוב את החדר.

לאחר ראש השנה שב האבך לביתו והרחיק עצמו מדרך רבנו. זמן רב לא שמעו כלל אודותיו. לאחר כמה שנים הופיע לפתע אצל רבנו. רבנו אמר לו דבר-מה בבדיחות הדעת, והעולם שחק על כך, בשל כך התרחק לגמרי ולא

"בונים את בית המקדש!"

ילדים יקרים!

בימים אלו בהם אנו מתאבלים על חרבן בית המקדש, צריכים אנו לחזור ולבנותו!

איך נוכל לבנותו? פתרו נכונה את התפוזרת ותגלו את הסוד!

(נתן להעזר על ידי עיון בתורה ס"ז תנינא)

עליכם למחוק מהתפוזרת את הערכים הכתובים למטה, ותגלו משפט לפי הסדר מהאותיות הנשארות, בו מגלה רבינו איך בונים את בית המקדש.

ו	ה	נ	ה	מ	ה	ש	ע	ב	ר	ח	א
א	י	ה	ה	ע	ל	מ	ה	נ	ע	ר	ל
ח	כ	נ	צ	ר	י	א	כ	ל	ז	ב	ו
ש	מ	ו	ת	ה	ט	ו	מ	א	ה	נ	ה
ק	י	ה	ר	מ	א	י	ד	ל	ק	ב	מ
י	ל	ו	מ	ש	ר	י	פ	ו	ת	י	פ
ע	ל	ב	ח	צ	ו	א	ת	ו	ל	ת	ר
ת	ת	ה	י	ו	ת	ש	מ	ת	א	ה	ס
ה	ח	י	צ	ו	נ	י	ם	ב	ל	מ	מ
א	פ	ר	מ	א	ד	ע	ל	ח	ר	ק	י
ו	ב	נ	ב	י	ת	ה	מ	ק	ד	ד	מ
י	א	ש	כ	ל	ח	ו	צ	ו	ת	ש	ש

הערכים שעליכם למצוא, ולמחוק:

1. מאורי אש
2. שמות הטומאה
3. שקיעת האור
4. ראש כל חצות
5. אלו המפרסמים
6. חרבן בית המקדש
7. החיצונים
8. שרפות
9. מיילת
10. ההעלמה
11. אפר

המשפט שקבלתם:

?? רפא
!לוי! !לוי!

הילד שיזכה בהגרלה הוא:
חיליק זילבר ממוז'יעין עילית

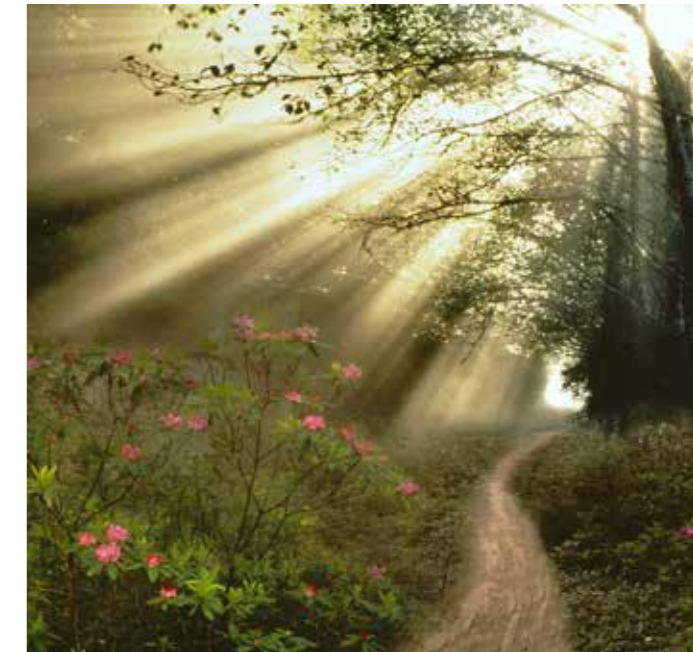
את התוצאה הסופית יש לשלח בכתב ברור וקריא עד ט"ו אלול לפקס המערכת: 077-318-0237 או להקליט את התשובות בקול ברור בטלפון המערכת: 02-539-63-63 בשלוחה 7 בלבד, יש לציין באפן ברור שם וכתבת מגורים וטלפון
בין הפותרים נכונה יגרל זכוי של 100 ש"ח ברשת חנויות ספרי "אור החיים!"

הפרחה שבוראת מלאכים

ילדים יקרים!

בודאי שמעתם על המלחמה באוקראינה, מלחמה שמדאיגה את הורינו, מה יהיה עם הנסיעה לרבינו הקדוש, בפרט בראש השנה? ... ובכלל, אפילו אם נוכל לנסע ללא מניעות, והגבולות יהיו פתוחים, בכל זאת צפויה לנו נסיעה ארוכה דרך מדינה שלישית, כשנלפעים אנחנו חושבים בינינו לבין עצמנו, בשקט בשקט, 'מה חסר כל הקשי והגיעה, ובכלל, בכל דבר טוב צריה כל כף להתנגע, להתאמץ, בשביל להבין את המשניות והגמרא צריכים כל כף הרבה להשקיע, ולא תמיד רואים הצלחות מיד, וכי שוה משהו כל המאמץ?'

אכן, ילדים יקרים, אינכם יודעים עד כמה יקר כל מאמץ, כל טרחה כלשהיא בשביל כל דבר שבקדשה, וקל וחמור בענין הנסיעה אל רביה"ק. היודעים אתם שמכל פסיעה ופסיעה שהולכים אל רבינו נברא מלאך? כן, הרי כף אומר רבינו לתלמידיו הנאמנים 'ר' יודל ור' שמואל איזיק' כשעברו להתגורר בסמוך לרבינו, רבינו נענה ואמר להם, כי מתנגע הוא לדרכים עליהם היו עובדים בנסעם אליו כשהתגוררו ב"דאשיב" שהיתה רחוקה מביתו של רבינו... כי מפל צעד ופסיעה שעובדים בדרך בנסיעה לצדיק נברא מלאך!

שאלו ר' יודל ור' שמואל איזיק את רבינו: "הרי עד ששוכרים עגלה מתרוצצים ומתיגעים כל כף, האם גם יגיעה זו בחשבון?" - "בודאי!" - השיב רבינו - גם יגיעה זו כלולה בחשבון, כי מפל צעד ושעל שהולכים ומתיגעים עד שכירת העגלה נבראים מלאכים!"

בראש השנה האחרון לימי תייו כאשר רבינו התגורר באמן, הוסיף לשוחח אודות זה באומרו: "מאחל אני לעצמי לזכות לראות את האור הבוקע מן הדרכים שאתם נוסעים אלי!"

אנשי רבינו היו ברבם עניים מרודים, וביניהם היו שפתחו את רגליהם מעיר לעיר מפני חסרון כס, שלא היה ביכלתם לשלם שכר נסיעה. ימים ושבעות נדדו בדרך, ותוך כדי הליכתם משדה לעיר, ובין עירה לכפר, עסקו בעבודת ה'. כאשר הגיעו סוף-סוף אל רבינו הקדוש, לאחר יגיעה עצומה - תיתה נפשם בראותם זיו פניו הקדושים.

ר' נתן ור' נפתלי, וכמוהם חסידים נוספים שבאו מבתיים עשירים, היה ביכלתם לשלם את הוצאות הנסיעה אך כיון ששמעו בכמה הזדמנויות מפי רבנו, את גדל החשיבות של טלטול בדרכים בנסיעה אל הצדיק, ובפרט כשהולכים אליו רגלי, על כן השתוקקו מאוד לזכות גם כן לבוא אל רבינו ברגל. 'עד שעזרנו ה' תברך' - מספר ר' נתן בחיי מוהר"ן - 'שגם אנחנו הלכנו ברגלינו דוקא איזה פעמים' - 'ושמעתי בשמו שאמר על אחד שבא אליו רגלי, שאם נבוכדנצר הרשע בשביל שהלך שלש פסיעות ברגליו זכה למלוכה וממשלה גדולה ומפלגת כזאת, כשאחד מיישראל הולך להצדיק פרסה ויותר - כמה וכמה זכה על ידי זה עין לא ראתה---"

גם אנחנו, ילדים יקרים לא נבהל מהגיעה, אדרבה, יש לנו להיות מאשרים בכל טפת מאמץ, זכות עצומה היא לנו, שאין לשער ואין לתאר, ובודאי נתפלל לה' שיעזר ויקל לנו את הדרך בפרט, ואת כל דבר שאנו רוצים לעשות בשבילו, וכך הדרכים פתחו לרוחה אך גם עד הישועה, נזכר כמה יקר כל השקעה בכונה בתפלה, כל וותור קטן, עדי נזכה ל-איננו יודעים אפילו למה, "עין לא ראתה---!"

הייתי בעפולה אצל גיסי וראיתי את
הגיליון המיוחד "אבקשה", אני כבר
עשר שנים אצל רבינו ולא ראיתי דבר
כזה מדהים!!!
אני שבוע שלם בחיזוק מהדברים
שקראתי ואני חייב להשיג את זה.
אני גר באחת מהשכונות המרוחקות
ו"אבקשה" לא מגיע אלינו, איפה
אפשר להשיג??? תגידו לי, אני אסע
לאן שצריך"...

יוסף חיים דהאן
ירושלים

השיחה. האווירה. הכיסופים.

זה ינחמנו...

גם בתוך אפילת וחשכת הגלות מתעוררת ומאירה הנחמה והתקווה
של המנחם הגדול, תקוות הדורות,
האווירה החיות והאור שאפפו את אנשי שלומינו,
השיח הברסלבאי שעובר בין בתרי העמודים, האותיות, והמילים,
של גיליון "אבקשה" להאיר לארץ ולדרים עליה באור של גאולת
עולמים

מגבירים את ההפצה

אנו ממשיכים לקבל פניות רבות מנקודות יישוב מרוחקות על הרצון העז לקבל מידי חודש את הסולת הנקיה מבית אבקשה
אם גם אתה משתוקק שאבקשה יגיע למקום מגוריך - יש לנו הזדמנות מיוחדת עבורך!!!
בתשלום עלות בלבד + דמי משלוח
תקבל ישירות לביתך חבילת גלינות עם שליח עד הבית לחלוקה באזור מגוריך.

לפרטים צור קשר 025396363 שלוחה 3

אבקשה מאז ועד היום. הכל תלוי בך!

שלוחה 1 **02-5396363**